

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTIMATE MOMENTS

Silhouette

891

\$3.98 U.S.

\$4.98 CAN.

February

LINDA HOWARD

Special
Offer
See Inside

New York Times
Bestselling
Author

*Mackenzie's
Pleasure*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mackenzie's Pleasure

Linda Howard

Mackenzie'nin Zevki	1
Önsöz.....	1
Bölüm 1	9
Bölüm 2	14
Bölüm 3	22
Bölüm 4	29
Bölüm 5	38
Bölüm 6	47
Bölüm 7	56
Bölümler.....	65
Bölüm 9	72
Bölüm 10	80
Bölüm 11	87
Bölüm 12	95
Bölüm 13	104
Sonsöz.....	108

Mackenzie's Pleasure, Mackenzie'lere benim kadar aşık olan tüm harika hayranlara adanmıştır

Önsöz

Wolf Mackenzie yataktan kalkıp huzursuzca pencereye doğru yürüdü ve orada durup ay ışığıyla aydınlanmış arazisine baktı. Çıplak omzunun üzerinden hızlı bir bakış, Mary'nin rahatsız edilmeden uyuduğuna dair onu rahatlatmıştı, ancak Mary'nin onun yokluğunu hissedip kıpırdanarak ona uzanmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Eli onun sıcaklığıyla karşılaşmadığında uyanacak, yatakta doğrulacak ve uykulu bir şekilde ipeksi saçlarını yüzünden uzaklaştıracaktı. Onu pencerenin yanında gördüğünde yataktan kayarak yanına geliyor, çıplak bedenine sokuluyor ve uykulu bir şekilde başını göğsüne yaslıyordu.

Sert ağzına hafif bir gülümseme dokundu. Eğer Maris'in uyanmasına yetecek kadar uzun süre yatakta kalmazsa, yatağa döndüklerinde uyumak için değil, sevişmek için dönmüş olacaklardı. Hatırladığı kadarıyla, Maris'e tam da böyle bir durumda, Joe'nun yatağı yüzünden huzursuz olduğu bir zamanda gebe kalmıştı.

savaşçı kanadı bir çatışma sırasında denizaşırı bir yere gönderilmişti. Bu Joe'nun ilk göreviydi ve Wolf, Vietnam'daki kendi günlerinde olduğu kadar gergindi.

Neyse ki o ve Mary, spontane tutkunun yeni bir bebekle sonuçlanabileceği günleri geride bırakmışlardı. Bugünlerde kendi çocukları değil, torunları vardı. Aslına bakarsanız, son sayımda on taneydiler.

Ama bu gece huzursuzdu ve nedenini biliyordu.

Kurt, tüm yavruları hesaba katıldığında her zaman daha iyi uyurdu.

Yavruların yetişkin olduklarını, bazılarının kendi çocukları olduğunu boş verin. Hepsinin kendi başlarının çaresine bakabilecek kapasitede olmalarına da aldırımıyordu. Onlar *onun* yavrularıydı ve ona ihtiyaçları olduğunda o da yanlarındaydı. Ayrıca, makul ölçüler içinde, gece nerede yatacaklarını bilmek de hoşuna gidiyordu. Yerlerini tam olarak belirleyebilmesi gerekli değildi - bazı şeyleri bir ebeveynin bilmemesi daha iyiydi - ama hangi *durumda* olduklarını biliyorsa, bu genellikle yeterliydi. Bazen sadece hangi *ülkede* dolaştıklarını bilmek bile onu mutlu ederdi.

Bu kez endişesi Joe için değildi. Joe'nun nerede olduğunu biliyordu, Pentagon'da. Joe artık dört yıldız takıyordu ve Genelkurmay Başkanı'ydı.

Joe hâlâ metal bir kuşa binip ses hızının iki katıyla uçmayı tercih ederdi ama o günler geride kalmıştı. Bir masayı uçurması gerekiyorsa, onu uçurulabilecek en iyi şekilde uçuracağından emindi. Ayrıca, bir keresinde söylediği gibi, Caroline'le evli olmak bir it dalaşında sayıca dörde bir üstün olmaktan daha zordu.

Wolf gelinini düşündüğünde sıırıttı. Dahi bir zekâyâ sahipti, hem fizik hem de bilgisayar bilimlerinde doktorası vardı, biraz kibirli, biraz da tuhaftı. İlk oğullarının doğumundan hemen sonra, bir savaş pilotunun eşinin uçmak hakkında bir şeyler bilmesi gerektiği düşüncesiyle pilot lisansını almıştı. Üçüncü oğlunun dünyaya geldiği sıralarda küçük jet uçağı sertifikasını almıştı. Beşinci oğlunun doğumundan sonra, huysuz bir şekilde Joe'ya bu işi bıraktığını söylemişti, çünkü ona beş şans vermişti ve belli ki bir kız çocuğuna babalık yapmaya uygun değildi.

Bir keresinde Joe'ya Caroline'ın işinden ayrılması nazıkçe önerilmişti. Onu istihdam eden şirket, devlete ait sözleşmeli işlerde yoğun olarak çalışıyordu ve herhangi bir iltimas görüntüsü kariyerine zarar verebilirdi. Joe soğukkanlı, mavi lazer bakışlarını üstlerine çevirmiş ve "Beyler, eğer karımla kariyerim arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, derhal istifamı veririm" demişti. Joe'nun verdiği cevap bu *değildi*.

Beklenen oldu ve Caroline'ın araştırma ve geliştirme alanındaki çalışmaları hakkında başka bir şey söylenmedi.

Wolf Michael için de endişelenmiyordu. Mike tüm çocukları arasında en sakın olanıydı, yine de aynı şekilde odaklanmıştı. Çiftlik sahibi olmak istediğine küçük yaşta karar vermişti ve tam olarak da öyleydi. Laramie'ye doğru oldukça büyük bir arazisi vardı ve karısıyla birlikte mutlu bir şekilde sığır ve iki oğul yetiştiriyorlardı.

Mike'ın neden olduğu tek kargaşa Shea Colvin'le evlenmeye karar verdiğinde çıkmıştı. Wolf ve Mary onu onaylamışlardı ama sorun şuydu ki Shea'nın annesi Joe'nun eski kız arkadaşlarından biri olan Pam Hearst Colvin'di ve Pam'in babası Ralph Hearst, sevgili torununun Michael Mackenzie ile evlenmesine, kızının Joe Mackenzie ile çıkmasına karşı olduğu kadar şiddetle karşıydı.

Michael, tipik tünel görüşüyle tüm bu fırtınayı görmezden gelmişti. Tek derdi Shea'yla evlenmekti ve Hearst ailesinde kopan fırtınanın canı cehenneme. Sessiz, nazik Shea ikilemde kalmıştı ama Michael'ı istiyordu ve büyükbabasının talep ettiği gibi düğünü iptal etmeyi reddetti. Sonunda Pam, dükkânının ortasında babasıyla burun buruna gelerek bu işe bir son vermişti.

Ralph, Shea'yı o lanet olası cinslerden biriyle evlenirse vasiyetinden çıkarmakla tehdit ettiğinde, "Shea Michael'la evlenecek," diye öfkelenmişti. "Joe tanıdığım en düzgün adamlardan biriyken onunla çıkmamı istemedin. Şimdi Shea Michael'ı istiyor ve ona sahip olacak. İstersen vasiyetini değiştir. Nefretine sıkı sıkı sarıl, çünkü torununa ya da torunlarının torunlarına sarılamayacaksın. Bunu bir düşün!"

Böylece Michael Shea ile evlenmişti ve homurdanıp durmasına rağmen yaşlı Hearst iki torununa deli oluyordu. Shea'nın ikinci hamileliği zor geçmişti ve hem kendisi hem de bebek neredeyse ölüyordu. Doktor daha fazla çocuk yapmamalarını tavsiye etmişti ama onlar zaten sadece iki çocuk yapmaya karar vermişlerdi. İki erkek çocuk sığır çiftlikleri ve atlarla iç içe büyüyordu. Ralph Hearst'ün torunlarının Mackenzie adını taşıması Wolf'u eğlendirmişti. Kimin aklına gelirdi ki?

Üçüncü oğlu Josh, karısı Loren ve üç oğluyla birlikte Seattle'da yaşıyordu. Josh da Joe gibi jet delisiydi ama Hava Kuvvetleri yerine Donanmayı seçmişti, belki de kendi başına başarılı olmak istediği için.

Çünkü ağabeyi bir generaldi.

Josh neşeli ve açık yürekliydi, grubun en dışa dönük olanıydı ama onda da o demir gibi kararlılık vardı. Sağ dizinin sertleşmesine neden olan ve denizcilik kariyerini sona erdiren kazadan zar zor kurtulmuştu ama tipik Josh tarzıyla bunu geride bırakmış ve önündeki şeye odaklanmıştı. O sırada bu doktoru Dr. Loren Page'di. Asla oyalanacak biri olmayan Josh, uzun boylu, güzel Loren'e bir bakış atmış ve hastane yatağında kur yapmaya başlamıştı. Evlendiklerinde hala koltuk değneklerine bağlıydı. Şimdi, üç oğuldan sonra, Josh bir havacılık firmasında çalışıyor, yeni savaş uçakları geliştiriyor, Loren ise Seattle'daki bir hastanede ortopedi uzmanlığı yapıyordu.

Wolf, Maris'in nerede olduğunu da biliyordu. Tek kızı şu anda Montana'da bir at çiftliğinde antrenör olarak çalışıyordu. Kentucky'de safkan atlarla çalışmak için bir iş bulmayı düşünüyordu. Bir atın üzerinde tek başına oturabilecek yaşa geldiği andan itibaren, tüm tutkuları büyük, zarif hayvanların etrafında toplanmıştı. Atlara dokunuşu vardı, en aksi ya da hırçın hayvanı bile yumuşatabiliyordu. Özel olarak Wolf onun bu becerisini muhtemelen aştığını düşünüyordu. Bir atla yapabildiği şey saf sihirdi.

Maris'i düşündükçe Wolf'un sert ağzı yumuşadı. Henüz birkaç dakikalıkken, kollarına verildiği anda kalbini minik parmağına dolamış ve uykulu kara gözlerle ona bakmıştı. Tüm çocukları arasında onun kara gözlerine sahip olan tek kişi oydu. Oğullarının hepsi mavi gözleri dışında ona benziyordu ama diğer her yönüyle Meryem'e benzeyen Maris'in gözleri babasınınkilere sahipti. Kızı açık, gümüşü kahverengi saçlara, neredeyse yarı saydam olacak kadar ince bir tene ve annesinin kararlılığına sahipti. Bir buçuk metre boyunda ve yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydı ama Maris zayıflığına hiç aldırmış etmezdi; bir şeyi yapmaya karar verdiğinde, başarana kadar bulldog inadıyla ısrar ederdi. Kendisinden yaşça büyük, çok daha iri ve otoriter ağabeyleriyle başa çıkmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi.

Seçtiği kariyer onun için kolay olmamıştı. İnsanlar iki şey düşünme eğilimindeydi. Birincisi sadece Mackenzie isminin ticaretini yaptığını, diğeri ise bu iş için fazla narin olduğunu düşünüyorlardı. Her iki konuda da ne kadar yanıldıklarını kısa sürede anladılar ama bu Maris'in defalarca verdiği bir savaştı. Yine de, bireysel yetenekleri için yavaş yavaş saygı kazanmaya devam etti.

Çocuklarının zihinsel özeti onu Chance'e getirdi. Chance'in nerede olduğunu bile biliyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu. Chance dünyayı dolaşsa da her zaman Wyoming'e, tek evi olan dağa geri dönerdi. O gün erken saatlerde Belize'den aramıştı. Mary'ye yola çıkmadan önce birkaç gün dinleneceğini söylemişti. Telefon sırası Wolf'a geldiğinde, Mary'nin duyamayacağı şekilde hareket etmiş ve sessizce Chance'e ne kadar kötü yaralandığını sormuştu.

"Çok kötü değil," diye cevap verdi Chance. "Birkaç dikiş ve birkaç kırık kaburga. Bu son iş bana biraz ters geldi."

Wolf son işin ne gerektirdiğini sormadı. Talihli asker oğlu zaman zaman hükümet için bazı hassas işler yapıyordu, bu yüzden Chance nadiren ayrıntıları gönüllü olarak anlatıyordu. İki adam, Chance'in düzenli olarak karşı karşıya kaldığı tehlikeden Mary'yi haberdar etmemek konusunda sözsüz bir anlaşma yapmışlardı. Sadece onun endişelenmesini istemiyorlardı, aynı zamanda Chance'in yaralandığını öğrenirse muhtemelen bir uçağa atlayıp onu eve getirecekti.

Wolf telefonu kapatıp arkasını döndüğünde Mary'nin kayrak mavisi bakışlarını üzerinde buldu. "Yarası ne kadar kötü?" diye sordu şiddetle, ellerini kalçalarına dayamıştı.

Wolf ona yalan söylemeyi denemekten daha iyisini biliyordu. Bunun yerine odanın karşısına geçip onu kollarının arasına aldı, ipeksi saçlarını okşadı ve hafif bedenini kendi kaslarına yasladı. Bazen bu kadına duyduğu aşkın gücü onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu. Yine de onu endişeden koruyamazdı, bu yüzden ona dürüstlikle saygı gösterdi. "Kendi deyimiyle çok kötü değil."

Tepkisi anında oldu. "Onu burada istiyorum."

"Biliyorum, tatlım. Ama o iyi biri. Bize yalan söylemez. Ayrıca, Chance'i tanıyorsun."

Başını salladı, iç geçirdi ve dudaklarını onun göğsüne dayadı. Chance şık bir panter gibiydi, vahşi ve zincirlere tahammülü yoktu. Onu evlerine getirmişler ve aileden biri yapmışlardı, başka hiçbir kısıtlamanın onu tutamayacağı zamanlarda onu sevgiyle kendilerine bağlamışlardı. Ve sadece yarı evcilleştirilmiş vahşi bir yaratık gibi, medeniyetin sınırlarını kabul etti, ama hafifçe. Çok uzaklarda dolaştı ve yine de her zaman onlara geri döndü.

Yine de ilk andan itibaren Mary karşısında çaresiz kalmıştı. Bir anda etrafını öylesine büyük bir sevgi ve ilgiyle sarmıştı ki, açık ela gözleri onun ilgisinden duyduğu şaşkınlığı, hatta utancı yansıtırsa da ona karşı koyamamıştı. Eğer Mary Chance'i almaya gittiyse,

itiraz etmeden eve gelirdi, ama çaresiz, hafif paniklemiş bir "Tanrım, beni bundan kurtar" ifadesiyle eve girerdi. Sonra da uysalca annesinin yaralarını sarmasına, onu şımartmasına ve genel olarak anne şefkatiyle onu boğmasına izin verirdi.

Mary'nin Chance'in üzerine titremesini izlemek Wolf'un en büyük eğlencelerinden biriydi. Tüm çocuklarının üzerine titrerdi ama diğerleri bununla büyümüş ve bunu doğal karşılamışlardı. Chance ise... Mary onu bulduğunda on dört yaşında ve yarı vahşi bir çocuktü. Eğer bir evi olduysa bile bunu hatırlamıyordu. Bir adı varsa bile bilmiyordu. Hareket halinde kalarak, ihtiyacı olan her şeyi, yiyecek, giyecek, para çalarak iyi niyetli sosyal yetkililerden kaçırmıştı. Oldukça zekiymi ve okumayı çöpe atılmış gazete ve dergilerden öğrenmişti. Kütüphaneler onun için takılmak, hatta becerebilirse geceyi geçirmek için favori bir yer haline gelmişti, ama asla iki gece üst üste değil. Okuduklarından ve izlediği az sayıdaki televizyondan aile kavramını anlıyordu ama onun için sadece bir kavramdı bu. Kendisinden başka kimseye güvenmiyordu.

Devasa bir grip vakasına yakalanmasaydı bu şekilde yetişkinliğe ulaşabilirdi. Mary onu işten eve dönerken yolun kenarında yatarken bulmuştu, konuşamıyordu ve ateşler içinde yanıyordu. Kendisinden bir karış daha uzun ve elli kilo kadar daha ağır olmasına rağmen, bir şekilde çocuğu güreşerek ve zorlayarak kamyonetine bindirmiş ve yerel kliniğe götürmüştü; burada Doktor Nowacki gribin zatürreye dönüştüğünü keşfetmiş ve Chance'i hızla en yakın hastaneye, seksen mil uzağa nakletmişti.

Mary eve dönmüş ve Wolf'un onu hemen hastaneye götürmesi için ısrar etmişti.

Geldiklerinde Chance yoğun bakımdaydı. İlk başta bakım personeli onu görmelerine izin vermek istememişti, çünkü aileden değillerdi ve aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Çocuk hizmetlerine haber verilmişti ve birileri evrak işlerini halletmek için yoldaydı. Makul, hatta nazik davranmışlardı ama Mary'yi hesaba katmamışlardı. O acımasızdı. Çocuğu görmek istiyordu ve onu görene kadar bir buldozer bile onu yerinden kımıldatamazdı. Sonunda aşırı çalışan ve kendilerinden çok daha güçlü bir iradeye sahip olan hemşireler pes etti ve Wolf ile Mary'nin küçük odacığa girmesine izin verdi.

Wolf çocuğu görür görmez Mary'nin ondan neden bu kadar etkilendiğini anladı. Sadece ölümcül derecede hasta olması değildi; belli ki yarı Kızılderiliydi.

Meryem'e kendi çocuklarını o kadar güçlü bir şekilde hatırlatırdı ki, onlardan birini unutamayacağı gibi onu da unutamazdı.

Wolf'un uzman gözleri, gözleri kapalı, nefes alış veriş kesilmiş, hareketsiz ve sessiz yatan çocuğun üzerinde gezindi. Ateşin telaşlı rengi yüksek elmacık kemiklerini boyamıştı. Yatağa bantlanmış olan kaslı sağ koluna dört farklı torbadan serum solüsyonu damlatılıyordu. Yatağın yan tarafında asılı duran bir başka torba böbreklerinin debisini ölçüyordu.

Wolf, melez olmadığını düşünmüştü. Çeyrek belki. Bundan fazlası değil. Ama yine de soyundan geldiğine şüphe yoktu. Tırnakları, bir Anglo'nun tırnaklarının daha pembe olması gereken parmaklarının bronz tenine karşı açık renkteydi. Omuzlarına dökülen kalın, koyu kahverengi saçları düzdü. Yüksek elmacık kemikleri, belirgin dudakları ve köprülü burnu vardı. Wolf'un o güne kadar gördüğü en yakışıklı çocuktü.

Mary yatağın yanına gitti, tüm dikkati karlı çarşafın üzerinde hasta ve çaresiz yatan çocuğa odaklanmıştı. Serin elini hafifçe çocuğun alnına koydu, sonra saçlarını okşadı. "İyi olacaksın," diye mırıldandı. "İyi olacağından emin olacağım."

Ağır göz kapaklarını zorlukla kaldırmıştı. Wolf ilk kez açık ela gözlerini gördü, neredeyse altın rengindeydi ve kahverengi bir kenarla çevrelenmişti, neredeyse siyahtı. Kafası karışan çocuk önce Mary'ye odaklanmıştı; sonra bakışları Wolf'a kaydı ve gözlerinde gecikmiş bir alarm parladı. Kendini kaldırmaya çalıştı ama bantlı kolunu çekip kurtaramayacak kadar güçsüzdü. Kurt çocuğun diğer tarafına geçti. "Korkma," dedi sessizce. "Zatürre olmuşsun ve hastanedesin." Sonra çocuğun paniğinin altında ne yattığını tahmin ederek ekledi: "Seni götürmelerine izin vermeyeceğiz."

O ışıklı gözler yüzüne dikilmişti ve belki de Kurt'un görünüşü onu sakinleştirmişti. Gardını almış vahşî bir hayvan gibi yavaşça gevşedi ve tekrar uykuya daldı.

Sonraki hafta boyunca çocuğun durumu iyiye gitti ve Mary harekete geçti. Onlara hâlâ bir isim vermemiş olan çocuğun bir gün bile devlet gözetimine alınmaması konusunda kararlıydı. İpleri eline aldı, insanlara nutuk çekti, hatta Joe'dan nüfuzunu kullanmasını istedi ve azmi işe yaradı. Çocuk hastaneden taburcu edildiğinde Wolf ve Mary ile birlikte eve gitti.

Onlara yavaş yavaş alışmıştı ama hiç de dostça davranmıyor, hatta güvenmiyordu. Onlara cevap verirdi

Mümkünse tek kelimeyle sorular sordu ama onlarla hiç *konuşmadı*. Mary'nin cesareti kırılmamıştı. İlk andan itibaren çocuğa kendisininmiş gibi davrandı ve kısa süre sonra da öyle oldu.

Her zaman yalnız olan çocuk birdenbire büyük ve değişken bir ailenin ortasına düşmüştü. İlk kez her gece başını sokabileceği bir evi, kendine ait bir odası ve karnını doyurabileceği bol miktarda yiyeceği vardı. Dolapta asılı giysileri ve ayağında yeni botları vardı. Hâlâ herkesin yaptığı işleri paylaşamayacak kadar zayıftı ama Mary onu akademik olarak Zane'in seviyesine getirmek için hemen özel ders vermeye başladı, çünkü iki çocuk da aynı yaşıydı. Chance kitaplara açlıktan ölmek üzere olan bir yavrunun annesinin memesine sarılması gibi sarıldı ama diğer her konuda kararlı bir şekilde uzak durdu. O kurnaz, temkinli gözler aile ilişkilerinin her nüansını not ediyor, şimdi gördüklerini daha önce bildikleriyle tartıyordu.

Sonunda onlara adının Sooner olduğunu söyleyecek kadar boyun eğmedi. Gerçek bir adı yoktu.

Maris ona boş boş baktı. "Daha erken mi?"

Ağzı buruşmuştu ve on dört yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. "Evet, melez bir köpek gibi."

"Hayır," demişti Wolf, çünkü isim bir ipucuydu. "Yarı Kızılderili olduğunu biliyorsun. Büyük olasılıkla sana Sooner denmesinin nedeni aslen Oklahoma'lı olman ve bu da muhtemelen Cherokee olduğun anlamına geliyor."

Çocuk sadece ona baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı ama yine de soyu soppu bilinmeyen bir köpeğe benzetilmemiş olma ihtimalinden dolayı içinde bir şeyler hafiflemişti.

Ailedeki herkesle ilişkileri karmaşıktı. Mary ile kendini uzak tutmak istedi ama yapamadı. Mary ona da diğer çocuklarına yaptığı gibi annelik yapıyordu ve bu durum Mary'nin hoşuna gitse de onu korkutuyor, onun sevgi dolu ilgisini içine çekiyordu. Kurt'a karşı temkinliydi, sanki iri adamın yumrukları ve botlarıyla ona saldırmasını bekliyordu. Vahşi şeylerin yollarında bilge olan Wolf, atlara yaptığı gibi çocuğu da yavaş yavaş yumuşattı, alışmasına izin verdi, korkacak bir şey olmadığını anlamasını sağladı, sonra saygı ve dostluk ve nihayet sevgi sundu.

Michael çoktan üniversiteye gitmişti ama eve döndüğünde aile çevresinde yeni gelen için yer açmıştı. Sooner en başından beri Mike'a karşı rahattı ve bu sessiz kabullenışı hissediyordu.

Josh'la da iyi anlaşıyordu ama Josh o kadar neşeliydi ki

onunla iyi geçinmek için. Josh, Sooner'a bir at çiftliğindeki çok sayıda işle nasıl başa çıkılacağını öğreten kişi olmayı üstlendi. Josh ona ata binmeyi öğreten kişiydi, ancak Josh tartışmasız ailedeki en kötü biniciydi. Bu onun iyi olmadığı anlamına gelmiyordu ama diğerleri, özellikle de Maris daha iyiydi. Josh'un umurunda değildi, çünkü onun kalbi de tıpkı Joe'nunki gibi uçaklara bağlıydı, bu yüzden belki de Sooner'ın hatalarına karşı herkesten daha sabırlıydı.

Maris de Mary gibiydi. Çocuğa şöyle bir bakmış ve Sooner'ın kendi boyunun iki katı olmasına aldırmadan onu hemen koruyucu kanatları altına almıştı. On iki yaşındayken Maris'in boyu bir metre bile değildi ve ağırlığı yetmiş dört kiloydu. Bu onun için önemli değildi; ağabeyleri nasıl onunsa, Sooner da onun olmuştu. Onunla konuşuyor, dalga geçiyor, şakalar yapıyor, kısacası küçük kız kardeşlerin yapması gerektiği gibi onu çılgına çeviriyordu. Sooner, Maris'in ona davranış biçimiyle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu, tıpkı Maris'e olduğu gibi. Bazen Maris'i sanki saatli bir bombaymış gibi izliyordu, ama ona takılarak ilk gülümsemesini kazanan Maris olmuştu. Aile sohbetlerine katılmasını sağlayan da Maris'ti: ailelerin nasıl işlediğini, konuşmanın onları nasıl bir araya getirdiğini öğrendikçe önce yavaş yavaş, sonra daha kolaylıkla. Maris onu hâlâ kızdırabiliyor ya da herkesten daha hızlı güldürebiliyordu. Wolf bir süre, ikisi büyüdükçe birbirlerine karşı romantik bir ilgi duyup duymayacaklarını merak etmişti ama böyle bir şey olmamıştı. Bu, Sooner'ın ne kadar tam anlamıyla ailelerinin bir parçası haline geldiğinin bir kanıtıydı; her ikisi için de onlar sadece kardeşti.

Yine de Zane'le işler biraz karışık. Zane de kendi tarzında Sooner kadar korunaklıydı. Wolf savaşçıları tanırdı, kendisi de bir savaşçıydı ve en küçük oğlunda gördüğü şey neredeyse korkutucuydu. Zane sessiz, yoğun ve dikkatliydi. Bir kedi gibi zarıfçe ve sessizce hareket ediyordu. Wolf, Maris de dahil olmak üzere tüm çocuklarını kendini savunma konusunda eğitmişti ama Zane'de bundan daha fazlası vardı. Çocuk, iyi giyilmiş bir ayakkabıyı giyen biri kadar kolay benimsemişti; sanki onun için yapılmıştı. İş nişancılığa geldiğinde, bir keskin nişancının gözüne ve ölümcül bir sabra sahipti.

Zane bir savaşçının içgüdülerine sahipti: korumak. Ailesinin kutsal topraklarına giren bu davetsiz misafire karşı hemen gardını aldı.

Sooner'a kötü davranmamıştı. Onunla dalga geçmemiş ya da açıkça düşmanca davranmamıştı ki bu onun doğasında yoktu. Aksine, kendini yeni gelenden uzak tutmuştu, reddetmemişti ama kesinlikle hoş karşılamamıştı da. Fakat

Aynı yaşta oldukları için Zane'in kabulü çok önemliydi ve Sooner da Zane'in soğukkanlılığına aynı taktikleri benimseyerek tepki vermişti. Birbirlerini görmezden gelmişlerdi.

Çocuklar ilişkilerini yoluna koymaya çalışırken, Wolf ve Mary de Sooner'ı yasal olarak evlat edinmek için yoğun çaba harcıyorlardı. Ona istediği şeyin bu olup olmadığını sormuşlar, o da genellikle omuz silkerek ve ifadesiz bir şekilde "Elbette" diye yanıt vermişti. Bunu ateşli bir yalvarış olarak kabul eden Mary, evlat edinme işleminin gerçekleşmesi için çabalarını iki katına çıkardı.

İşler yolunda gidince, Zane ve Sooner'ın aralarındaki sorunları çözdükleri gün evlat edinme işleminin de gerçekleşebileceği haberini aldılar. Wolf'un dikkatini çeken şey tozdu. İlk başta hiçbir şey düşünmemişti, çünkü şöyle bir baktığında Maris'in çitin üst demirine oturmuş, sakın bir şekilde kargaşayı izlediğini gördü. Atlardan birinin toprakta yuvarlandığını düşünen Wolf işine geri döndü. Ancak iki saniye sonra keskin kulakları homurtulara ve şüpheli bir şekilde darbelere benzeyen seslere takıldı.

Avluyu geçip diğer ağıla doğru yürüdü. Zane ve Sooner evden görülemeyecekleri bir köşeye çekilmişler ve birbirlerine şiddetle vuruyorlardı. Wolf hemen gördü ki, her iki çocuk da kuvvet .

onların Darbeler, vardı Kısıtlama kendileri için ve Onlara da öğrettiği daha hızlı, daha çirkin yöntemler yerine daha geleneksel yumruklaşmalar. Kollarını Maris'in yanındaki üst korkuluğa yasladı. "Bu da ne demek oluyor?" "Kavga ediyorlar," dedi Maris gözlerini aksiyondan ayırmadan.

Josh da kısa süre sonra çitin yanında onlara katıldı ve savaşı izlediler. Zane ve Sooner uzun boylu, kaslı ve yaşlarına göre çok güçlü çocuklardı. Yumruklarını sırayla birbirlerinin suratlarına indirerek dişe diş mücadele ediyorlardı. İçlerinden biri yere düştüğünde ayağa kalkıyor ve tekrar kavgaya dalıyordu. İstemsiz homurtular ve ete çarpan sert yumrukların sesleri dışında neredeyse ürkütücü bir sessizlik vardı.

Mary onları çitin önünde dururken gördü ve araştırmak için dışarı çıktı. Wolf'un yanında durdu ve küçük elini onunkinin içine soktu. Her darbe inişinde onun irkildiğini hissetti, ama ona baktığında, ilkel öğretmen ifadesini takındığını gördü ve Mary Elizabeth Mackenzie'nin sınıfı düzene sokmak üzere olduğunu anladı.

Beş dakika süre verdi. Belli ki bunun saatlerce sürebileceğine ve her iki çocuğun da pes etmeyecek kadar inatçı olduğuna karar vererek meseleyi kendisi çözdü. İçinde

"Pekala çocuklar, hadi şu işi bitirelim. Akşam yemeği on dakika içinde masada olacak." Sonra sakın bir şekilde eve geri döndü, ağıla yu mu ş a ma getirdiğinden tamamen emindi.

O da yapmıştı. Kavgayı bir angarya ya da proje seviyesine indirmiş, onlara bir zaman sınırı ve bitirmeleri için bir neden vermişti.

Her iki çocuğun da gözleri, geri çekilen hafif yapılı, dik omurgalı adama kaydı. Sonra Zane dönüp Çok geçmeden, mavi bakışlarındaki serinlik, gözlerindeki şişlikle biraz gölgelendi.

gözleri. "Bir tane daha," dedi acımasızca ve yumruğunu Sooner'ın suratına indirdi.

Sooner kendini topraktan kaldırdı, tekrar kare yaptı ve iyiliğe karşılık verdi. Zane ayağa kalktı, üstündeki kiri silkeledi ve elini uzattı. Sooner elini tuttu, gerçi ikisi de eklemlerindeki acıdan dolayı yüzlerini buruşturmışlardı. El sıkıştılar, birbirlerine eşitmiş gibi baktılar ve sonra temizlenmek için eve döndüler. Ne de olsa akşam yemeği neredeyse hazırды.

Akşam yemeğinde Mary, Sooner'a evlat edinme işlemine yeşil ışık yakıldığını söyledi. Soluk ela gözleri hırpalanmış yüzünde parıldıyordu ama hiçbir şey söylememişti.

Maris büyük bir memnuniyetle, "Sen artık bir Mackenzie'sin," dedi. "Gerçek bir isme sahip olman gerekecek, o yüzden bir isim seç."

Bir isim seçmenin biraz düşünmeyi gerektirebileceği aklına gelmemişti, ama ne olduysa oldu, Sooner masanın etrafından kör talihin kendisine gönderdiği aileye baktı ve çürük, şiş ağzının bir tarafını alaycı bir gülümseme kapladı. "Chance," dedi ve bilinmeyen, isimsiz çocuk Chance Mackenzie oldu.

Zane ve Chance kavgadan sonra hemen en iyi arkadaş olmamışlardı. Bunun yerine buldukları şey karşılıklı saygıydı, ama arkadaşlık bundan doğmuştu. Yıllar geçtikçe o kadar yakınlaştılar ki ikiz doğmuş olabilirlerdi. Aralarında başka kavgalar da oldu ama Ruth, Wyoming çevresinde iyi bilinirdi ki, biri çocuklardan biriyle dövüşmeye karar verirse, kendini ikisiyle birden karşı karşıya bulurdu. Birbirlerini yere serebilirlerdi, ama Tanrı şahidim, başka kimse bunu yapamazdı.

Donanmaya birlikte girmişlerdi, Zane SEAL olurken, Chance de Donanma İstihbaratı'na girmişti.

Chance o zamandan beri Donanma'dan ayrılmış ve kendi yoluna gitmişti.

Zane bir SEAL takım lideriydi.

Bu da Wolf'u huzursuzluğunun nedenine getirdi. Zane.

Zane'in kariyerinde iletişimde olmadığı, nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmedikleri pek çok zaman olmuştu. Wolf o zamanlar da iyi uyuyamamıştı. SEAL'ler hakkında çok şey biliyordu, görev yaptığı Vietnam'da onları savaşırken görmüştü. Onlar özel kuvvetlerin en iyi eğitilmiş ve yetenekli olanlarıydı, dayanıklılıkları ve ekip çalışmaları, daha az yetenekli adamları kıran zorlu testlerle kanıtlanmıştı. Zane bu iş için özellikle uygundu ama son tahlilde SEAL'ler de insandı. Öldürülebilirlerdi. Ve yaptıkları işin doğası gereği sık sık tehlikeli durumlara düşüyorlardı.

SEAL eğitimi Zane'in doğasında zaten var olan yönleri daha da belirginleştirmişti. Mükemmel bir dövüş makinesi, en iyi durumda olan ama kaslarından çok beynini kullanan bir savaşçı haline getirilmişti. Artık daha da ölümcül ve şiddetliydi, ama bu ölümcüllüğü daha kolay bir şekilde yumuşatmayı öğrenmişti, böylece çoğu insan onları çıplak elleriyle bir düzine farklı şekilde öldürebilecek bir adamla karşı karşıya olduklarının farkında değildi. Elinin altında bu tür bir bilgi ve beceri varken, Zane kendine hakim olmasını sağlayan sakin bir kontrol öğrenmişti. Wolf'un tüm çocukları arasında kendi başının çaresine bakma konusunda en yetenekli olan Zane'di ama aynı zamanda en çok tehlike altında olan da oydu. Hangi *cehennemdeydi*?

Yataktan bir hareket fısıltısı geldi ve Wolf etrafına bakınırken Mary çarşafların arasından sıyrılıp pencerenin önünde ona katıldı, kollarını adamın sert ve ince beline doladı ve başını adamın çıplak göğsüne yasladı.

"Zane?" diye sordu sessizce, karanlığın içinde. "Evet." Daha fazla açıklamaya gerek yoktu.

"O iyi," dedi bir anne güveniyle. "İyi olmasaydı bilirdim." Wolf onun başını kaldırdı ve önce hafifçe, sonra giderek artan bir şiddetle öptü. Kızın hafif bedenini kucağına doğru daha da çevirdi ve kız ona doğru bastırdıkça, kalçalarını onunkilere doğru ittikçe, erkek etinin yumuşaklığına karşı yükselişini kucakladıkça kızın titrediğini hissetti. Yıllar önce ilk karşılaşmalarından beri aralarında tutku vardı ve zaman bunu onlardan almamıştı.

Onu kollarına alıp yatağına götürdü ve yumuşak bedeninin sıcaklığında kendini kaybetti. Daha sonra, yine de, yatakta yatarken

uykulu bir şekilde yüzünü pencereye doğru çevirdi. Uyku onu ele geçirmeden önce, düşünce tekrar geldi. Zane neredeydi?

Bölüm 1

Zane Mackenzie mutlu değildi.

USS *Montgomery* uçak gemisinde kimse mutlu değildi; belki aşçılar mutluydu ama o bile şüpheliydi çünkü hizmet ettikleri adamlar somurtkan ve savunmacıydı. Denizciler mutlu değildi, radarcılar mutlu değildi, topçular mutlu değildi, denizciler mutlu değildi, kanat komutanı mutlu değildi, pilotlar mutlu değildi, hava patronu mutlu değildi, icra subayı mutlu değildi ve Kaptan Udaka kesinlikle mutlu değildi.

Uçak gemisindeki beş bin denizcinin toplam mutsuzluğu, Yarbay Mackenzie'nin mutsuzluk seviyesine yaklaştırmaya başlamamıştı.

Kaptan onun üstündeydi. Yönetici subay ondan üstündü.

Yarbay Mackenzie onlara rütbelerinin gerektirdiği tüm saygıyla hitap etti ama her iki adam da kıçlarının askıda ve kariyerlerinin tehlikede olduğunun rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Aslında kariyerleri muhtemelen tuvaletteydi. Askeri mahkeme olmayacaktı ama artık terfi de olmayacaktı ve şu andan itibaren emekli olana ya da istifa edene kadar, duvardaki yazıyı ne kadar net okuyabildiklerine bağlı olarak, popüler olmayan komutlar verilecekti.

Yüzbaşı Udaka'nın geniş, hoş yüzü sorumluluğu kolayca üstlenen bir yüzdü ama şimdi yüz ifadesi mutsuz bir kabullenişin çizgileriyle belirlenmiş, üsteğmenin buz gibi bakışlarıyla karşılaşmıştı. SEAL'ler genel olarak kaptanı tedirgin ediyordu; onlara ya da normal kuralların dışında hareket etme şekillerine pek güvenmiyordu. Özellikle de bu seferki ciddi ciddi başka bir yerde olmak istemesine neden oluyordu.

Mackenzie'yle daha önce, hem kendisi hem de ikinci kaptan Boyd güvenlik tatbikatı hakkında bilgilendirildiklerinde tanışmıştı. Mackenzie'nin komutasındaki SEAL timi uçak gemisinin güvenliğini aşmaya çalışacak, bugünlerde çok yaygın olan sayısız terörist gruptan herhangi biri tarafından istismar edilebilecek zayıflıkları araştıracaktı. Bu, bir zamanlar SEAL Team Six Red Cell tarafından yürütülen tatbikatların bir versiyonuydu; bu tatbikatlar o kadar kötü şöhretli ve kuralların o kadar dışındaydı ki yedi yıl çalıştıktan sonra lağvedilmişti. Ancak konsept daha kontrollü bir şekilde yaşamaya devam etmişti. SEAL Team Six gizli bir terörle mücadele birimiydi ve terörle mücadele etmenin en iyi yollarından biri de terörün ortaya çıkmasını engellemekti.

İnsanlar öldükten sonra tepki vermek. Bu amaçla, donanma tesislerinin ve uçak gemisi savaş gruplarının güvenliği SEAL'ler tarafından test ediliyor ve ardından keşfettikleri zayıflıkları düzeltmek için değişiklikler öneriyorlardı. Zayıf noktalar her zaman vardı; üs komutanları ve gemi kaptanları her zaman önceden bilgilendirilmiş olsa da SEAL'ler hiçbir zaman tamamen engellenememişti.

Brifingde Mackenzie uzak ama hoş biriydi. Kontrollüydü. Çoğu SEAL'in vahşi ve sert bir yanı vardı ama Mackenzie daha sıradan bir Donanma mensubu gibi görünüyordu; beyazlar içinde, soğukkanlı ve nazik tavırlarıyla mükemmel bir asker adayıydı. Yüzbaşı Udaka onun yanında kendini rahat hissetmişti, Yarbay Mackenzie'nin o vahşi SEAL'lerin gerçek bir parçası olmaktan ziyade idari bir tip olduğundan emindi.

Yanılmıştı.

Nezaket ve kontrol devam ediyordu. Beyaz üniforması eskisi kadar mükemmel görünüyordu. Ancak derin sesinde ya da soluk mavi gri gözlerini aydınlatan soğuk öfkesinde hiç de hoş bir şey yoktu, öyle ki bir bıçak bıçağındaki ay ışığı gibi parlıyorlardı. Etrafını saran tehlike aurası o kadar güçlüydü ki neredeyse hissediliyordu ve Yüzbaşı Udaka Mackenzie'yi değerlendirirken büyük ölçüde yanıldığını biliyordu. Bu bir masa başı çalışanı değildi; bu, başkalarının etrafında çok dikkatli dolaşması gereken bir adamdı. Kaptan, o buz gibi bakışlar altında derisinin vücudundan şerit şerit yüzüldüğünü hissetti. Ayrıca Mackenzie'nin olanları öğrendikten sonra kamarasına girdiği andaki kadar ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemişi.

"Kaptan, tatbikat hakkında bilgilendirildiniz," dedi Zane soğuk bir sesle. "Bu gemideki herkes bilgilendirildi ve adamlarımın herhangi bir silah taşımayacağı konusunda bilgilendirildi. O halde *neden iki adamımın vurulduğunu* açıklayın!"

İkinci Kaptan Bay Boyd ellerine baktı. Kaptan Udaka'nın yakası çok sıkı geliyordu ama düğmeleri çoktan açılmıştı ve onu boğan tek şey Mackenzie'nin gözlerindeki bakışı.

"Bunun bir mazereti yok," dedi acımasızca. "Belki muhafızlar ürktü ve düşünmeden ateş etti. Belki de aptalca, maço bir şeydi, büyük kötü SEAL'lara güvenliğimizi aşamayacaklarını göstermek istiyorlardı. Bunun bir önemi yok. Hiçbir mazeret yok." Gemisinde olan her şey nihayetinde onun sorumluluğundaydı. Tetik meraklısı muhafızlar hatalarının bedelini ödeyecekti ve o da ödeyecekti.

"Adamlarım güvenliğinizi *çoktan* aştı," dedi Zane usulca, ses tonu kaptanın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Bunun farkındayım." Gemisinin güvenliğinin ihlal edilmesi kaptanın yarasına tuz basmıştı ama emrindeki adamlar silahsız SEAL'lara ateş açtığında yapılan muazzam hatanın yanında hiçbir şeydi. Onun adamları, onun sorumluluğundaydı. Ekibinden iki kişi öldüğünde, SEAL ekibinin geri kalanının *silahsız* olarak hızla kontrolü ele geçirmiş ve bölgeyi emniyete almış olması da duygularına yardımcı olmamıştı. Bunun tercümesi, ateş eden gardiyanlara kabaca müdahale edildiği ve şu anda vurdukları iki adamla birlikte revirde oldukları anlamına geliyordu. Gerçekte, "kabaca halledildi" ifadesi, SEAL'lerin adamlarının canına okuduğu gerçeğinin bir örtmecesiydi.

En ağır yaralı SEAL Teğmen Higgins'ti; göğsüne bir kurşun isabet etmişti ve durumu stabil hale gelir gelmez hava yoluyla Almanya'ya tahliye edilecekti. Diğer SEAL, Emir Subayı Odessa, kalçasından vurulmuştu; kurşun uyluk kemiğini kırmıştı. O da Almanya'ya götürülecekti ama öfkesi geçmemiş olsa da durumu stabildi. Geminin doktoru, ikisi hâlâ baygın olan hırpalanmış muhafızlardan intikam almasını engellemek için ona sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı.

SEAL ekibinin geri kalan beş üyesi Görev Planlama'daydı ve kendilerini daha iyi hissetmek için parçalayacak birini arayan kızgın kaplanlar gibi etrafta dolanıyorlardı. Mackenzie'nin emriyle bölgeye girişleri kısıtlanmıştı ve gemi mürettebatı da onlara göz açtırmıyordu. Kaptan Udaka aynı şeyi Mackenzie'ye de yapabilmeyi diledi. Adamın kontrolünün hemen altında soğuk bir vahşetin gizlendiği izlenimine kapılmıştı. Bu geceki fiyaskonun bedeli çok ağır olacaktı.

Masasının üzerindeki telefon sert bir ses çıkardı. Kesintiden dolayı rahatlamış olsa da, Kaptan Udaka ahizeyi kaptı ve havladı, "Olmamam için emir verdim-" Durdu, dinliyordu ve ifadesi değişti. Bakışları Mackenzie'ye kaydı. "Hemen geliyoruz," dedi ve telefonu kapattı. "Orada a Çırpılmış Şanzıman geliyor içinde için Sen," o dedi Mackenzie'ye, ayağa kalkarak. "Acil." İleti her ne mesaj içeriyor olursa olsun, Kaptan Udaka bunu çok hoş karşılanan bir erteleme olarak değerlendirdi.

Zane güvenli uydu yayını dikkatle dinledi, görevin lojistiğini planlamaya başlarken zihni hızla çalışıyordu. "Ekibimde iki adam eksik, efendim," dedi. "Higgins ve Odessa güvenlik tatbikatında yaralandılar." *Nasıl* yaralandıklarını söylemedi; bu başka kanallardan halledilecekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Amiral Lindley. ABD'de bir ofisteydi. Atina Büyükelçiliği'ndeydi. Ofisteki diğer kişilere baktı: Büyükelçi Lovejoy, uzun boylu ve sade, ömür boyu süren ayrıcalık ve zenginliğin miras bıraktığı pürüzsüzlüğe sahipti, ancak şimdi ela gözlerinde keskin, paniklemiş bir ifade vardı; CIA istasyon şefi Art Sandefer, kısa gri saçları ve yorgun, zeki gözleriyle sıradan bir adam; ve son olarak, yerel CIA hiyerarşisinde Sandefer'den sonra ikinci sırada yer alan Mack Prewett. Mack bazı çevrelerde Bıçak Mack olarak bilinirdi; Amiral Lindley, Mack'in genellikle işleri halleden ve karşısına çıkmanın tehlikeli olduğu bir adam olarak görüldüğünü biliyordu. Yine de tüm kararlılığına rağmen, yarı yolda bırakarak insanları tehlikeye atacak bir kovboy değildi. Kararlı olduğu kadar titizdi de ve bu davada bu kadar iyi ve hızlı bilgiyi onun bağlantıları sayesinde elde etmişlerdi.

Amiral hoparlörü Zane'e vermişti, böylece odadaki diğer üç kişi de umutlarını bağladıkları SEAL ekibiyle ilgili kötü haberi duymuş oldu. Büyükelçi Lovejoy daha da bitkin görünüyordu. "Başka bir ekip kullanmamız gerekecek," dedi Art Sandefer. "Bu çok zaman alır!" dedi Büyükelçi bastırılmış bir şiddetle. "Tanrım, o şimdiden-" Durdu, yüzünü acı kaplamıştı. Cümlesini tamamlayamadı.

"Ekibi içeri alacağım," dedi Zane. Yükseltilmiş sesi ses geçirmez odada netti. "En yakın biziz ve bir saat içinde gitmeye hazır olabiliriz."

"Sen mi?" diye sordu amiral şaşkınlıkla. "Zane, o zamandan beri canlı aksiyon görmedin."

."

"Son terfim," diye bitirdi Zane kuru bir sesle. Yönetim için eylemi takas etmekten hoşlanmıyordu ve komisyonundan istifa etmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Otuz bir yaşındaydı ve seçtiği alandaki başarısı onu bu alanda çalışmaktan alıkoyacakmış gibi görünmeye başlamıştı; bir subay ne kadar yüksek rütbeli olursa, aksiyonun içinde olma olasılığı da o kadar azalıyordu. Kolluk kuvvetlerinde bir şeyler yapmayı, hatta belki de Chance'e katılmayı düşünüyordu. Orada durmaksızın aksiyon olduğu kesindi.

Şimdilik, kucağına bir görev bırakılmıştı ve o da bunu kabul edecekti.

"Adamlarımla antrenman yapıyorum Amiral," dedi. "Paslanmış ya da formdan düşmüş değilim."

"Öyle olduğunu sanmıyordum," diye yanıtladı Amiral Lindley ve içini çekti. Büyükelçinin ıstırap dolu bakışlarıyla karşılaştı ve yardım için sessiz yakarışını okudu. "Altı adam

Görevin üstesinden gelebilir misin?" diye sordu Zane'e.

"Efendim, bu işi yapamayacağımızı düşünseydim adamlarımı riske atmazdım."

Amiral bu kez hem Art Sandefer'a hem de Mack Prewett'e baktı. Art'ın ifadesi kayıtsızdı, Şirket'in adamı kendini öne atmayı reddediyordu ama Mack Amiral'e küçük bir baş selamı verdi. Amiral Lindley tüm faktörleri hızlıca tarttı. Kabul etmek gerekir ki, SEAL ekibinin iki üyesi eksikti ve liderleri bir yılı aşkın süredir aktif bir görevde bulunmamış bir subaydı ama bu subay Zane Mackenzie'ydi. Her şey göz önüne alındığında, amiral bu görevde olmasını tercih edeceği başka bir adam düşünemiyordu. Zane'i birkaç yıldır tanıyordu ve ondan daha iyi savaşıyor, daha çok güvendiği kimse yoktu. Eğer Zane hazır olduğunu söylediyse, o zaman hazırды. "Pekâlâ. İçeri gir ve onu dışarı çıkar."

Amiral telefonu kapatırken Büyükelçi Lindley ağzından kaçırdı: "Başka birini göndermeniz gerekmez mi? Kızımın hayatı tehlikede! Bu adam hiç sahaya çıkmadı, formsuz ve antrenmansız-"

Amiral olabildiğince nazik bir şekilde, "Başka bir ekip yerleştirene kadar beklemek onu bulma şansımızı büyük ölçüde azaltacaktır," dedi. Büyükelçi Lindley onun en sevdiği insanlardan biri değildi. Çoğunlukla bir eşek ve züppenin tekiydi ama kızının üzerine titrediğine şüphe yoktu. "Ve Zane Mackenzie söz konusu olduğunda, bu iş için daha iyi bir adam yok."

Mack Prewett kendisine çok doğal gelen bir otoriteyle, "Amiral haklı," dedi sessizce. "Mackenzie yaptığı işte o kadar iyi ki neredeyse ürkütücü. Onu tek başına gönderirken kendimi rahat hissedirdim. Eğer kızınızı geri istiyorsanız, onun yoluna engeller çıkarmayın."

Büyükelçi Lindley, bu kadar titiz bir adam için alışılmadık bir hareket olan elini saçlarının arasından geçirdi; bu onun tedirginliğinin bir ölçüsüydu. "Eğer bir şeyler ters giderse..."

Bir tehdit mi savurmak üzereydi yoksa sadece yüksek sesle endişeleniyor muydu belli değildi ama cümlesini tamamlayamadı. Mack Prewett ince bir tebessüm etti. "Her zaman bir şeyler ters gider. Bununla başa çıkabilecek biri varsa o da Mackenzie'dir."

Zane güvenli iletimi sonlandırdıktan sonra koridorlar ağından geçerek Görev Planlama'ya doğru ilerledi. Önündeki iş için zihinsel ve fiziksel olarak hazırlanmaya başladığında adrenalinin kaslarına pompalandığını hissedebiliyordu. Haritalar, çizelgeler ve iletişim sistemleriyle dolu odaya girdiğinde, rahat

Sandalyeler büyük bir masanın etrafında toplanmıştı, beş düşman yüz hemen ona doğru döndü ve adamlarının yenilenmiş enerji ve öfke dalgasını hissetti.

İçlerinden sadece biri, Santos, masada oturuyordu ama Santos ekibin sıhhiyecisiydi ve genellikle grubun en sakiniydi. Teğmen Peter "Rocky" Greenberg, ekibin ikinci komutanı ve kontrollü, detaylara önem veren bir adamdı, kollarını kavuşturmuş ve daralmış kahverengi gözlerinde cinayetle bölmeye yaslanmıştı. Enerjisi hiç tükenmediği için Tavşan lakabı takılan Antonio Withrock, koyu renk teni yüksek elmacık kemikleri üzerinde sınıksız dururken, odanın sınırlarında acımasız, aç bir kedi gibi dolaşıyordu. Ekibin keskin nişancısı Paul Drexler masanın üzerine bağdaş kurmuş oturmuş, yağlı bir bezi sevgili Remington bolt-action 7.62 tüfeğinin sökülmüş parçaları üzerinde sevgiyle siliyordu. Zane bu manzara karşısında kaşlarını bile kaldırmadı. Adamlarının silahsız olması gerekiyordu ve çok kötü giden güvenlik tatbikatı sırasında da öyleydiler ama Drexler'ı silahsız tutmak başka bir hikâyeydi.

"Geminin üzerinden geçmeyi mi planlıyorsun?" Zane keskin nişancıya hafifçe sordu. Mavi gözleri soğuk olan Drexler sanki bu fikri düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Olabilir." Winstead "Spooky" Jones güvertede oturuyordu, sırtı bölmeye yaslanmıştı ama Zane'in girişiyle zahmetsizce ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi ama bakışları Zane'in yüzüne kilitlendi ve gözlerindeki öfkenin yerini bir ilgi kıvılcımı aldı.

Spook pek bir şey kaçırmazdı ve diğer ekip üyeleri de onu izlemeyi alışkanlık haline getirmiş, vücut dilinden ipuçlarını yakalamışlardı. Beş adamın da tam bir konsantrasyonla Zane'i izlemeye başlaması üç saniyeden fazla sürmedi.

Sonunda konuşan Greenberg oldu. "Bobcat nasıl patron?" Zane, Spooky'nin gerginliğini anlamışlardı ama nedenini yanlış anlamışlardı, diye fark etti. Higgins'in yaraları yüzünden öldüğünü sanmışlardı. Drexler keskin ve ekonomik hareketlerle tüfeğini toplamaya başladı. "Durumu stabil," diye onlara güvence verdi Zane. Adamlarını tanıyordu, ne kadar sıkı olduklarını biliyordu. Bir SEAL ekibi sıkı olmak zorundaydı. Birbirlerine olan güvenleri mutlak olmalıydı ve içlerinden birine bir şey olursa bunu hepsi hissedirdi. "Onu şimdi naklediyorlar. Hassas bir konu ama ben paramı Bobcat'e yatırıyorum. Odie de iyi olacak." Bir kalçasını masanın kenarına dayadı, solgun gözleri Spooky'nin dikkatini çeken yoğunlukla parlıyordu. "Dinleyin çocuklar. Bir

Büyükelçinin kızı birkaç saat önce kaçırıldı ve onu almak için Libya'ya gidiyoruz."

Siyah giyimli altı kişi Libya'nın Bingazi kentindeki dar ve ıssız bir sokakta sessizce ilerliyordu. El işaretleriyle ya da siyah örgü kar maskelerinin altına taktıkları Motorola kulaklıklara fısıldayarak iletişim kuruyorlardı. Zane savaş modundaydı; Barrie Lovejoy'un en üst katında tutulduğu dört katlı taş binaya doğru ilerlerken son derece sakindi, eğer istihbaratları iyiye ve son birkaç saat içinde yerinden oynatılmadıysa.

Hareket onu her zaman bu şekilde etkilerdi, sanki vücudundaki her hücre gerçek varoluş amacına yerleşmiş gibi. Bunu özlemişti, o kadar özlemişti ki, bu olmadan Donanma'da kalamayacağını biliyordu. Bir görevde, derin bir sükûnet merkezi dışa doğru yayılırken bile tüm duyuları daha keskin hale gelirdi. Aksiyon ne kadar yoğun olursa, zaman ağır çekime dönüşürken o da o kadar sakinleşiyordu. O anlarda her ayrıntıyı görüp duyabiliyor, sonucu analiz edip tahmin edebiliyor, ardından kararını verip harekete geçebiliyordu; hepsi de dakikalar gibi gelen bir saniye içinde gerçekleşiyordu. Adrenalin vücuduna hücum ederdi - damarlarındaki kanın hızla aktığını hissedirdi - ama zihni bağımsız ve sakin kalırdı. O anlarda yüzündeki ifadenin ürkütücü derecede uzak, tamamen ifadesiz olmasıyla sarsıcı olduğu söylenmişti.

Ekip iyi düzenlenmiş bir sessizlik içinde ilerledi. Her biri ne yapacağını ve diğerlerinin ne yapacağını biliyordu. Resmen BUD/S eğitimi olarak bilinen yirmi altı haftalık cehennem boyunca onlara aşılana güven ve ekip çalışmasının amacı buydu. Aralarındaki bağ, her biri kendi başına çalıştığında başarabileceğinden daha fazlasını birlikte yapmalarını sağlıyordu. Ekip çalışması SEAL'lar için sadece bir kelime değil, onların merkeziydi.

Spooky Jones işaretçiydi. Zane bu iş için sıırım gibi Güneyliyi kullanmayı tercih ediyordu çünkü onun sinirleri sağlamdı ve bir vaşak gibi etrafta dolaşabiliyordu. Sinirsel enerjisiyle neredeyse yankılanan Bunny With-rock ise arkadan geliyordu. Bunny'ye kimse sinsice yaklaşamazdı - Hortlak hariç. Zane, Jones'un hemen arkasındaydı; Drexler, Greenberg ve Santos da onunla Bunny arasında sıralanmıştı. Greenberg sessiz, istikrarlı ve tamamen güvenilir. Drexler tüfeği çok iyi kullanıyordu ve Santos da çok iyi bir SAT komandosu olmasının yanı sıra, onları iyileştirip yola devam etmelerini sağlayacak beceriye sahipti.

yama yapılabilirdi. Genel olarak, Zane daha önce hiç bu kadar iyi bir grup adamla çalışmamıştı.

Bingazi'de bulunmaları tamamen şanstı ve Zane bunu biliyordu. Kendileri ve Bayan Lovejoy için iyi şans, ama on beş saat önce Atina'da onu sokaktan kaçıran teröristler için kötü şans. Eğer *Montgomery* Girit'in hemen güneyinde ve kurtarma operasyonu için mükemmel bir konumda olmasaydı, SEAL'ler özel yerleştirme ve güvenlik tatbikatı için uçak gemisinde bulunmasaydı, başka bir ekip tedarik edilip pozisyonunu alırken değerli saatler, hatta belki bir gün kadar uzun bir gecikme yaşanacaktı. Hal böyle olunca, az önce gerçekleştirdikleri düşman bölgesine özel yerleştirme sadece bir tatbikat değil, gerçek bir olay olmuştu.

Bayan Lovejoy sadece büyükelçinin kızı değil, aynı zamanda elçilikte çalışan bir görevliydi. Büyükelçi görünüşe göre kızı konusunda çok katı ve takıntılıydı; on beş yıl önce, Bayan Lovejoy on yaşında bir çocukken Roma'daki bir terör saldırısında karısını ve oğlunu kaybetmişti. Bu olaydan sonra kızını özel okullarda gözlerden uzak tutmuş ve üniversiteyi kötü bir şekilde bitirdiğinden beri elçilikteki "işini" yapmanın yanı sıra onun hostesliğini de üstlenmişti. Zane işinin her şeyden çok vitrin süsü, onu meşgul edecek bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Hayatında bir gün bile gerçekten çalışmamış, babasının koruması altından hiç çıkmamıştı - ta ki bugüne kadar.

O ve bir arkadaşı alışveriş yapmak için elçilikten ayrılmışlardı. Üç adam onu yakalamış, bir arabaya itmiş ve uzaklaşmışlardı. Arkadaşı kaçırılma olayını hemen ihbar etmişti. Havaalanının ve limanların güvenliğini sağlama çabalarına rağmen - Zane Yunan makamlarının kasıtlı olarak ayak sürüdüğünden şüpheleniyordu - özel bir uçak Atina'dan havalanmış ve doğruca Bingazi'ye uçmuştu.

Arkadaşının hızlı davranması sayesinde Bingazi'deki kaynaklar alarma geçmişti. Bayan Lovejoy'un tarifine uyan genç bir kadının uçaktan indirildiği ve aceleyle şehre, Zane ve ekibinin girmek üzere olduğu binaya sokulduğu doğrulanmıştı.

Bu o olmalıydı; Bingazi'de o kadar çok kızıl saçlı Batılı kadın yoktu. Aslında, sadece bir tane olduğuna bahse girerdi-Barrie Lovejoy.

Onun hayatı üzerine bahse girmişlerdi.

Bölüm 2

Barrie neredeyse tamamen karanlıkta yatıyordu, tek penceredeki ağır perdeler içeri girebilecek ışığın çoğunu engelliyordu. Gece olduğunu anlayabiliyordu; dışarıdaki sokak gürültüsü yavaş yavaş azalmıştı, şu ana kadar çoğunlukla sessizlik vardı. Onu kaçırان adamlar sonunda gitmişlerdi, muhtemelen uyumak için. Kaçabileceğine dair hiçbir endişeleri yoktu; çıplaktı ve yattığı karyolaya sıkıca bağlanmıştı. Bilekleri birbirine bağlanmış, kolları başının üzerine çekilmiş ve karyolanın iskeletine bağlanmıştı. Ayak bilekleri de birbirine bağlanmış, sonra çerçeveye sabitlenmişti. Zar zor hareket edebiliyordu; vücudundaki her kas ağrıyordu ama omuzlarındakiler acıyla yanıyordu. Çığlık atabilir, birinin gelip kollarını başının üzerinde tutan ipleri çözmesi için yalvarabilirdi, ancak gelecek tek kişinin kendisini bu pozisyonda bağlayanlar olacağını biliyordu ve onları bir daha görmemek için her şeyi yapar, her şeyi verirdi.

Üşümüştü. Çıplak vücuduna bir battaniye örtme zahmetine bile girmemişlerdi ve uzun, sarsıcı titremeler onu sarsmaya devam ediyordu, ancak gece havasından mı yoksa şoktan mı üşüdüğünü anlayamıyordu. Bunun bir önemi olduğunu sanmıyordu. Soğuk soğuktu.

Düşünmeye çalıştı, acıyı görmezden gelmeye çalıştı, şoka ve dehşete kapılmamaya çalıştı. Nerede olduğunu, nasıl kaçabileceğini bilmiyordu ama karşısına en ufak bir fırsat çıkarsa bunu değerlendirmeye hazır

o l m a l ı y d ı . Bu gece kaçması mümkün değildi; bağları çok sıkı, hareketleri çok kısıtlıydı. Ama yarın, Tanrım, yarın. Dehşet boğazını sıkıyor, neredeyse nefesini kesiyordu. Yarın geri döneceklerdi ve yanlarında başka biri daha olacaktı, bekledikleri kişi. Çıplak vücudundaki sert bantları, çimdiklemeleri, tokatları ve kaba sondaları düşündükçe şiddetli bir ürperti duydu ve midesi bulandı. Kusacak bir şey olsaydı, kusacaktı.

Kusmuş ama onu beslemeye zahmet etmemişler.

Bunu tekrar yaşayamazdı.

Bir şekilde kaçmak zorundaydı.

Çaresizce paniğini bastırmaya çalıştı. Düşünceleri çılgın sincaplar gibi oradan oraya savruluyordu.

Plan yapmaya, kendini korumak için yapabileceği bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Ama orada Şükran Günü yemeği için kafeslenmiş bir hindi gibi yatarken ne *yapabilirdi* ki?

Aşağılanmışlık onu yakıp kavuruyordu. Ona tecavüz etmemişlerdi ama başka şeyler yapmışlardı, onu utandıracak, dehşete düşürecek ve ruhunu kıracak şeyler. Yarın, lider geldiğinde, ertelemezinin sona ereceğinden emindi. Tecavüz tehdidi ve ardından tecavüz eylemi onu paramparça edecek ve tekrar tecavüze uğramamak için her şeyi yapmaya hazır bir halde ellerine bırakacaktı. En azından planladıkları buydu, diye düşündü. Ama onların planına uyarsa lanetlenenecekti. Onu yakalayıp arabaya attıklarından beri bir dehşet ve şok sisi içindeydi, ama karanlıkta, soğuk, sefil ve çıplaklığıyla acı verici bir şekilde savunmasız yatarken, sisin kalktığını ya da belki de yakılıp yok edildiğini hissetti. Barrie'yi tanıyan hiç kimse onu öfkeli biri olarak tanımlamazdı ama şu anda içinde biriktiğini hissettiği şey öfke kadar uçucu ve geçici değildi. Bu öfke, yeryüzünün derinliklerinden yukarıya doğru ilerleyen lavın dışarıya doğru patlayıp önüne çıkan her şeyi silip süpürmesi kadar saf ve güçlüydü.

Hayatındaki hiçbir şey onu bu son saatlere hazırlamamıştı. Annesi ve erkek kardeşi öldükten sonra, çok az çocuğun sahip olduğu kadar şımartılmış ve korunmuştu. Okul arkadaşlarının bir kısmının -aslında çoğunun- tutulmayan ebeveyn sözlerinin, nadiren yapılan stresli ziyaretlerin, görmezden gelinmenin ve yollarından çekilmenin acısıyla mücadele ettiklerini görmüştü ama o onlar gibi olmamıştı. Babası ona tapıyordu ve o da bunu biliyordu. Onun güvenliğiyle, arkadaşlarıyla, okul ödevleriyle yoğun bir şekilde ilgileniyordu. Arayacağını söylediğinde, tam da söylediği zamanda arardı. Her hafta postayla küçük bir hediye getiriyordu, ucuz ama düşünceli. Onun güvenliği için neden bu kadar endişelendiğini, neden devlet okulu yerine İsviçre'deki özel kız okuluna gitmesini istediğini anlamıştı. Elinde kalan tek şey oydu.

Onun da elinde kalan tek şey oydu. Çocukken, aileyi ikiye bölen olaydan sonra, aylarca korkuyla babasına sarılmış, fırsat buldukça onun ayak izlerini takip etmiş, işi onu kendisinden uzaklaştırdığında teselli bulamadan ağlamıştı. Sonunda onun da hayatından çıkıp gideceği korkusu azalmıştı ama aşırı korumacılık kalıbı yerleşmişti.

Artık yirmi beş yaşındaydı, yetişkin bir kadındı ve son birkaç yıldır onun koruyuculuğu canını sıkmaya başlamış olsa da, hayatının dengeli gidişatından gerçekten itiraz edemeyecek kadar keyif alıyordu. Elçilikteki işini o kadar çok seviyordu ki, dışişlerinde tam zamanlı bir kariyer yapmayı düşünüyordu. O

babasının ev sahibesi olmaktan keyif alıyordu. Görevleri ve protokolü çok iyi biliyordu ve uluslararası sahnede giderek daha fazla kadın büyükelçi yer alıyordu. Burası paralı ve dar görüşlü bir topluluktu ama hem mizacı hem de soyu bu göreve uygundu. Sakin, hatta dingindi ve düşünceli ve nazik bir yapıya sahipti.

Ama şimdi, bir karyolada çıplak ve çaresiz yatarken, soluk tenini benek benek morartan çürüklerle, onu tüketen öfke o kadar derin ve ilkeldi ki, sanki içindeki temel bir şeyi değiştirmiş, doğasında bir deniz değişikliği yapmış gibi hissediyordu. Onların - isimsiz, kötü niyetli "onların" - kendisi için planladıklarına katlanamayacaktı. Eğer onu öldürürlerse, öyle olsun. Ölüme hazırdı; ne olursa olsun boyun eğmeyecekti.

Ağır perdeler dalgalandı.

Hareket gözüne çarptı ve pencereye baktı ama bu hareket otomatikti, merakı yoktu. Zaten o kadar üşümüştü ki, o ağır perdeleri hareket ettirecek kadar güçlü bir rüzgâr bile onu daha fazla üşütemezdi.

Rüzgâr siyahtı ve bir şekli vardı.

Nefesi göğsünde durdu.

Sessizce, bir gölge kadar sessiz, büyük siyah şeklin pencereden içeri süzülüşünü izledi. Bu *bir* insan olamazdı; insanlar hareket ettiklerinde ses çıkarırlardı. Şüphesiz, odanın tam sessizliğinde, kumaş hareket ederken perdelerin fısıltısını ya da soluk alıp vermenin belli belirsiz, ritmik iç çekişini duyabilirdi. Yere sürtünen bir ayakkabı, giysilerin hışırtısı, herhangi bir şey -eğer insansa. Siyah şekil aralarından geçtikten sonra, perdeler ışığı engelleyen mükemmel hizaya geri dönmedi; içlerinde küçük bir açıklık vardı, ay ışığının, yıldız ışığının, sokak ışığının -her neyse-yoğun karanlığı hafifletmesine izin veren bir yarı. Barrie karanlık şekle odaklanmak için kendini zorladı, yerde sessizce ilerleyişini izlerken gözleri yanıyordu. Çılgılık atmadı; ona yaklaşan her kimse ya da her neyse, onu kurtarmaya gelmesi muhtemel tek adamdan daha kötü olamazdı.

Belki de gerçekten uyuyordu ve bu sadece bir rüyaydı. Kesinlikle gerçek gibi hissetmiyordu. Ama kaçırıldığından beri geçen uzun, korkunç saatler boyunca hiçbir şey gerçek gibi gelmemişti ve uyuyor olamayacak kadar üşüyordu. Hayır, bu gerçektir, tamam.

Siyah şekil sessizce süzülerek karyolanın yanında durdu. Uzun ve güçlü bir şekilde kızın üzerinde yükseliyordu ve kızın sunduğu çıplak ziyafeti inceliyor gibiydi.

Sonra bir kez daha hareket etti, elini başına götürdü ve yüzünü soyarak koyu renkli derisini bir muzun kabuğundan farksızmış gibi yukarı çekti. Bu bir maskeydi. Ne kadar yorgun olursa olsun, bu kâbus gibi görüntüye mantıklı bir açıklama bulabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Gözlerini kırpıştırarak adama baktı. Maske takan bir adam. Ne bir hayvan, ne de bir hayaletti; kanlı canlı bir adamdı. Gözlerinin parıltısını görebiliyor, başının şeklini ve yüzünün görece solgunluğunu seçebiliyordu, ancak hareketlerindeki ürkütücü sessizliği hiçbir şekilde etkilemeyen garip bir cüssesi vardı. Sadece başka bir adam.

Paniklemedi. Korkunun ötesine geçmişti, öfke dışında her şeyin ötesine. Sadece bekledi - dövüşmeyi bekledi, ölmeyi bekledi. Sahip olduğu tek silah dişleriydi, bu yüzden eğer yapabilirse onları kullanacaktı. Saldırganın etini parçalayacak, ölmeden önce ona mümkün olduğunca çok zarar vermeye çalışacaktı. Eğer şanslıysa, dişleriyle boğazından yakalayabilir ve bu piçlerden en az birini kendisiyle birlikte ölüme götürebilirdi.

Acele etmeden ona bakıyordu. Bağlı elleri yumruk olmuştu. Lanet olsun ona. Hepsine lanet olsun.

Sonra karyolanın yanına çömeldi ve öne doğru eğilerek başını onunkine çok yaklaştırdı. Barrie irkilerek adamın onu *öpmek* isteyip istemediğini merak etti -bu fikrin ona bu kadar dayanılmaz gelmesi garipti- ve adam boğazını sıkamak için yeterince yaklaştığında yukarı doğru hamle yapmaya hazırlanarak kendini hazırladı. "Mackenzie, Birleşik Devletler Donanması," dedi adam, sadece birkaç santim ötedeki kulağına zar zor ulaşan tonsuz bir fısıltıyla.

Kesinlikle Amerikan aksanıyla *İngilizce* konuşmuştu. Sarsıldı, o kadar afallamıştı ki kelimelerin anlam kazanması bir an aldı. *Donanma. Birleşik Devletler Donanması.* Saatlerdir sessizdi, onu esir alanlarla konuşmayı ya da herhangi bir şekilde cevap vermeyi reddediyordu ama şimdi boğazından küçük, çaresiz bir ses döküldü.

"Şşşt, ses çıkarma," diye uyardı, hâlâ o tonsuz fısıltıyla. O konuşurken bile başının üzerinden uzanıyordu ve kollarındaki gerginlik aniden gevşedi. Bu küçük hareket omuz eklemlerinden acı çılgınlıkları atmasına neden oldu ve keskin, soluk soluğa bir çılgınlıkla nefesini içine çekti.

Sesi çabucak bastırdı, acıya karşı dişlerini sıkarken içinde tuttu. Konuşabildiğinde "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Adamın elindeki bıçağı görmemişti ama bıçağı ustalıkla kordonların altına sokup yukarı doğru keserken bıçağın tenine değen soğukluğunu hissetti, ellerini serbest bırakan hafif çekişi hissetti. Kollarını hareket ettirmeye çalıştı.

ve yapamadığını fark etti; başının üzerinde gerilmiş, komutlarına tepkisiz kaldılar.

Kendisine söylenmeden de biliyordu. Bıçağı kınına soktu ve eldivenli ellerini kadının omuzlarına koyarak bir süre sıkıca yoğurduktan sonra ön kollarını kavradı ve kollarını nazikçe aşağı çekti. Eklemlerinde ateş yanıyordu; acıyı azaltmak için kollarını vücuduyla aynı hizada tutarak dikkatlice aşağıya doğru çekmesine rağmen kolları omuzlarından koparılmış gibi hissediyordu. Barrie dişlerini tekrar sıktı, başka bir sesin bariyeri aşmasına izin vermeyi reddetti. Soğuk ter alnını boncuk boncuk kapladı ve mide bulantısı bir kez daha boğazını yaktı ama acının kabarmasını sessizce atlattı.

Başparmaklarını omuzlarının taşaklarına soktu, ağrıyan, şişmiş bağlara ve tendonlara masaj yaparak acıyı yoğunlaştırdı. Çıplak vücudu gergin, solgun bir acı kemerine dönüşerek karyoladan kalktı. Adam onu yerde tutuyor, travma geçirmiş eklemlerini ve kaslarını iyileşme sürecine doğru acımasızca itiyordu. O kadar soğuktu ki, adamın ellerinden yayılan ısı, üzerine eğilirken vücudunun yakınlığı, çıplak teninde kavurucu bir sıcaklığa neden oluyordu. Acı, büyük ürpertiler halinde içinden geçerek görüşünü ve düşüncelerini bulanıklaştırdı ve bulanıklığın içinden, bilincini kesinlikle koruması gereken şu anda, sonunda bayılacağını fark etti.

Bayılamazdı. Bunu reddetti. Acımasızca dayandı ve sadece birkaç dakika içinde, çok daha uzunmuş gibi gelen birkaç dakika içinde, acı azalmaya başladı. Adam güçlü bir şekilde yoğurmaya devam ederek onu acıdan rahatlamaya doğru götürdü. Kadın gevşedi, karyolada dinlenirken, ağzından yeni koşmuş birinin uzun ve derin nefesleri geliyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı onu serbest bırakırken. Bu kısa övgü, kızın yırtılmış duygularına merhem gibi gelmişti. Doğruldu ve bıçağı tekrar çekti, sonra karyolanın ayakucuna eğildi. Yine bıçağın ürpertisi vardı, bu sefer ayak bileklerine dayanmıştı ve küçük bir çekiş daha, sonra ayakları serbest kaldı ve istemsizce koruyucu bir topun içine kıvrıldı, vücudu geç kalmış, işe yaramaz bir alçakgönüllülük ve kendini koruma çabasıyla beyninin yönlendirmesi olmadan hareket ediyordu. Kalçaları sıkıca birbirine yapıştı, kolları göğüslerinin üzerinde kavuşturulup saklandı ve yüzünü çıplak yatağın küflü tik taklarına gömdü. Başını kaldırıp ona bakamadı, bakamadı. Gözyaşları gözlerini yakıyor, boğazını tikiyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu, hayalet fısıltısı çıplak teninde gerçek bir dokunuş gibi geziniyordu. "Yürüyebiliyor musun?"

Şimdi sinirlerine hakim olmasının zamanı değildi. Hâlâ dışarı çıkmaları gerekiyordu.

fark edilmeyecek ve bir histeri nöbeti her şeyi mahvedecekti. İki kez yutkundu, acıyı kontrol etmek için savaştığı gibi duygularını kontrol etmek için de acımasızca savaştı. Gözyaşları taşıtı ama kendini savunmaya geçerek doğrulmaya, bacaklarını karyolanın kenarına doğru sallamaya zorladı. Titreyerek ayağa kalktı ve kendini ona bakmaya zorladı. Utanılacak bir şey yapmamıştı; bunu da atlatacaktı. "Ben iyiyim," diye cevap verdi ve zorunlu fısıltının sesindeki zayıflığı gizlemesine minnettar oldu.

Önünde çömeldi ve sessizce tüm teçhizatını tutan ve sabitleyen ağ donanımını çıkarmaya başladı. Oda, her bir parçanın tam olarak ne olduğunu anlayamayacağı kadar karanlıktı ama adam onu aralarındaki zemine yerleştirirken otomatik bir silahın şeklini tanıdı.

Gömleğini omuz silkerek çıkarana kadar anlamadan onu izledi. O anda içine bir balyoz gibi çarpan hastalıklı bir dehşet hissetti. Tanrım, kesinlikle o-

Yavaşça gömleği ona giydirdi, kollarını bir çocuk gibi kolların içine soktu, sonra her bir düğmeyi ilikledi, parmakları göğüslerine değmesin diye kumaşı vücudundan uzak tutmaya özen gösterdi. Kumaş hala onun vücut ısını taşıyordu; bir battaniye gibi etrafını sarıyor, onu ısıtıyor, örtüyordu. Ani güvenlik hissi onu neredeyse çırlıçıplak soyulmak kadar tedirgin etti. Kalbi göğsünün içinde küt küt atmaya başladı ve midesinin dibi göründü. Teredditle elini uzatıp özür diledi ve yalvardı. Gözyaşları yavaşça yüzünden aşağı damladı ve arkalarında tuzlu izler bıraktı. Son bir gün içinde o kadar çok erkek vahşetine maruz kalmıştı ki, adamın yumuşaklığı neredeyse kontrolünü yok ediyordu, darbeleri ve kabalıkları ona sadece onlara direnmek için daha kararlı hale getirmişti. Aynı şeyi ondan da beklemişti ama onun yerine, sadeliğiyle onu paramparça eden şefkatli bir ilgi görmüştü.

Bir saniye geçti, iki saniye: sonra büyük bir dikkatle eldivenli parmaklarını kızın elinin etrafına doladı.

Adamın eli onunkinden çok daha büyüktü. Elin büyüklüğünü ve sıcaklığının soğuk parmaklarını sardığını hissetti ve kendi gücünü tam olarak bilen bir adamın kontrolünü hissetti. Yavaşça sıktı, sonra onu serbest bıraktı.

Ona baktı, karanlığın perdesini delmeye ve yüz hatlarını görmeye çalıştı ama yüzü zar zor seçilebiliyordu ve gözyaşları yüzünden daha da bulanıklaşmıştı. Yine de bazı ayrıntıları seçebiliyor ve hareketlerini fark edebiliyordu. Siyah bir tişört giymişti ve teçhizatını çıkardığı gibi sessizce tekrar giydi. Bileğindeki bir kapağı sıyırdı ve kadın adamın soluk yüz ifadesini yakaladı.

Işıklı bir saatin parıltısı.

"Buradan çıkmak için tam iki buçuk dakikamız var," diye mırıldandı.

"Söylediğimi, söylediğim *zaman* yapın."

Daha önce bunu yapamazdı ama o kısa anlama, bağ kurma anı onu canlandırmıştı. Barrie başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Dizleri titriyordu. Onları sertleştirdi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ben hazırım."

Tam iki adım atmıştı ki, altlarından gelen kesik kesik bir silah sesi geceyi böldü.

Aniden, sessizce döndü, ondan o kadar hızlı uzaklaştı ki, kadın gözlerini kırıştırdı ve onu takip edemedi. Arkasında kapı açıldı. Sert, delici bir ışık seli onu kör etti ve kapı aralığında uğursuz bir şekil belirdi. Muhafız -tabii ki bir muhafız vardı. Sonra bir hareket bulanıklığı, bir homurtu oldu ve muhafız destek kollarına doğru sarktı. Kurtarıcısı diğer her şeyi sessizce yaptığı gibi, muhafızı da içeri sürükledi ve yere indirdi. Kurtarıcısı cesedin üzerine çıktı, bileğini kırılmaz bir şekilde kavradı ve onu odadan dışarı çekti.

Koridor dar, kirli ve dağınıktı. Çok parlak görünen ışık tek bir çıplak ampulden geliyordu. Alt katta ve sokakta daha fazla silah sesi duyuluyordu. Sol taraftan ayak sesleri geliyordu. Sağda kapalı bir kapı vardı ve onun ötesinde ışıksız bir merdivenin ilk basamağını görebiliyordu.

Az önce çıktıkları odanın kapısını kapattı ve onu ayaklarından kaldırarak sol kolunun altına aldı, sanki bir un çuvalından farksızdı. Barrie baş dönmesiyle bacağına sarıldı ve hızla yan odaya geçip karanlığa karıştı. Kapıyı henüz kapatmıştı ki koridordan gelen bağırışlar ve küfürler Barrie'nin yüzünü pantolonunun paçasının siyah kumaşına gömmesine neden oldu.

Onu düzeltti ve ayağa kaldırdı, silahını omzundan indirirken onu arkasından itti. Kapının önünde kıpırdamadan durdular ve ahşap panelin hemen diğer tarafındaki kargaşayı dinlediler. Üç farklı sesi ayırt edebiliyor ve hepsini tanıyordu. Gün boyunca ara sıra duyduğu ama anlayamadığı dilde daha fazla bağırış ve küfür vardı. Muhafızın cesedi ve onun yokluğu fark edilince küfürler de şiddetlendi. Onu kaçırarlardan biri öfkesini dışa vururken duvara bir şey çarptı.

"Bu Bir. B'ye git."

Bu tonsuz fısıltı onu ürküttü. Kafası karışmış bir halde ona baktı ve kelimeleri anlamlandırmaya çalıştı. O kadar yorgundu ki, adamın telsizle şifreli bir mesaj verdiğini anlaması bir anını aldı. Elbette yalnız değildi; kurtarma ekibinin tamamı orada olacaktı. Tek yapmaları gereken binadan çıkmaktı ve bir yerlerde bir helikopter, bir kamyon ya da bir gemi bekliyor olacaktı. Bisikletle sızmış olmaları umurunda değildi; gerekirse seve seve yalınayak dışarı çıkardı.

Ama önce binadan çıkmaları gerekiyordu. Belli ki plan, onu kaçırانlar sabaha kadar farkına varmadan onu pencereden atmaktı ama bir şeyler ters gitmiş ve diğerleri fark edilmişti. Şimdi bu odada kapana kısılmışlardı ve ekibin geri kalanıyla yeniden bir araya gelmeleri mümkün değildi.

Vücudu uzun saatler boyunca katlandığı strese, dehşete ve acıya, açlığa, çabaya karşı isyan etmeye başladı. Uzaktan bir ilgiyle her bir kasının titremeye başladığını hissetti, titremeler bacaklarına, gövdesine doğru ilerliyordu, ta ki kontrolsüz bir şekilde titreyene kadar.

Ona yaslanmak istedi ama hareketlerini engellemekten korkuyordu. Onun ve kendisinin hayatı tamamen onun uzmanlığına bağlıydı. Ona yardım edemezdi, bu yüzden en azından yolundan çekilebilirdi. Ama umutsuzca desteğe ihtiyacı vardı, bu yüzden beceriksizce duvara doğru birkaç adım attı. Gürültü yapmamaya dikkat ediyordu ama adam onun hareketini hissetti ve yarı dönerek sol eliyle arkasına uzandı ve onu yakaladı. Konuşmadan onu sırtına doğru çekti ve aceleyle yer değiştirmek zorunda kalırsa ulaşabileceği bir yerde tuttu.

Onun yakınlığı garip bir şekilde, temelde güven vericiydi. Onu tutsak edenler öylesine korku ve tiksintiyle doldurmuşlardı ki tüm kadınsı içgüdüleri çileden çıkmıştı ve sonunda onu soğukta ve karanlıkta yalnız bıraktıklarında, bir erkeğe bir daha güvenip güvenemeyeceğini bir tür kederle merak etmişti. Cevap, en azından *bu* adam için, evetti.

Minnetle onun sırtına yaslandı, o kadar yorgun ve güçsüzdü ki, bir anlığına başını ona yaslamak zorunda kaldı. Adamın vücudunun sıcaklığı, ağ yeleğın kaba kumaşına nüfuz ederek yanağını ıslattı. Adamın sıcak koktuğunu bile fark etti; adamın kokusu temiz, taze ter ve misk gibi bir erkeklik karışımıydı, efor ve gerginlik kokuyu en iyi viskininki kadar baş döndürücü bir aromaya dönüştürüyordu. *Mackenzie*. Adının Mackenzie olduğunu söylemişti, kendini tanıtmak için çömeldiğinde ona fısıldamıştı.

Tanrım, adam çok sıcaktı ve kadın hâlâ üşüyordu. Taş zemin

Çıplak ayaklarının altından bacaklarına doğru soğuk hava dalgaları yükseliyor gibiydi. Gömleği o kadar büyüktü ki onu cüceleştirmiş, neredeyse dizlerine kadar sarkmıştı ama yine de altında çıplaktı. Tüm vücudu titriyordu.

Boş odanın sessiz karanlığında sonsuza kadar hareketsiz durdular, silah seslerinin uzaklarda azalmasını dinlediler, bağırışları ve küfürleri dinlediler, onlar da azaldı, o kadar uzun süre dinlediler ki Barrie hafif bir uykuya daldı, başını onun sırtına yaslayarak ona yaslandı. Adam kaya gibiydi, kıpırdamıyordu, sabrı hayal edebileceğinin çok ötesindeydi. Sinirli bir şekilde pozisyonunu değiştirmiyor, kaslarının yorulduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Kızın fark edebildiği tek hareket nefes alış verişinin yavaş ve düzenli ritmiydi ve kızın ona yaslanması, havuzdaki bir salın üzerinde olmak gibiydi; hafifçe yükseliyor, alçalıyor-

Adam arkasına uzanıp onu hafifçe sarstığında uyandı. "Kaçtığımızı düşünüyorlar," diye fısıldadı. "Ben etrafı kontrol ederken hareket etme ya da ses çıkarma."

İtaatkâr bir şekilde ondan uzaklaştı, ancak onun vücut ısını kaybedince neredeyse ağlayacaktı. Sadece ince bir ışın yayan el fenerini açtı; merceğin büyük bir kısmına siyah bant yapıştırılmıştı. Işığı odanın içinde gezdirdi ve bir duvar boyunca yığılmış birkaç eski kutu dışında odanın boş olduğunu gördü. Her taraf örümcek ağlarıyla kaplıydı ve zemin kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Uzak duvardaki tek bir pencereyi seçebiliyordu ama ince ışık huzmesinin ona yaklaşıp varlıklarını ele vermemesine dikkat ediyordu. Oda çok uzun zamandır kullanılmamış gibi görünüyordu.

Yakınına eğildi ve ağzını kulağına dayadı. Sıcak nefesi her kelimedede kızın teninde gezindi. "Bu binadan çıkmak zorundayız. Adamlarım kaçmışız gibi gösterdiler ama muhtemelen yarın geceye kadar onlarla tekrar bağlantı kuramayacağız. Beklemek için güvenli bir yere ihtiyacımız var. Binanın iç düzeni hakkında ne biliyorsun?"

Başını salladı ve onun izinden giderek parmak uçlarında yükselip dudaklarını onun kulağına dayadı. "Hiçbir şey," diye fısıldadı. "Beni buraya getirdiklerinde gözlerim bağlıydı."

Başıyla kısa bir selam verdi ve ondan uzaklaştı. Barrie bir kez daha onun fiziksel yakınlığı olmadan kendini eksik, terk edilmiş hissetti. Bunun geçici bir zayıflık olduğunu, ona ve onun temsil ettiği güvenliğe sarılma dürtüsü olduğunu biliyordu ama şimdi ona, yoğunluğu acıya yakın bir aciliyetle ihtiyacı vardı. Ona tekrar yakınlaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ona yalnız olmadığını söyleyen hayvani sıcaklığı hissetmek; kendisiyle onu kaçıran o piçler arasında duran çelik gibi güçle temasa geçmek istiyordu. Geçici ya da değil, Barrie onun bu muhtaçlığından nefret ediyordu; bu ona annesi ve erkek kardeşi öldüğünde babasına nasıl sarıldığını hatırlatıyordu. Kabul etmek gerekir ki o zamanlar daha çocuktı ve babasıyla aralarında gelişen yakınlık çoğunlukla iyi olmuştu. Ama bunun ne kadar boğucu olabileceğini de görmüş ve her zamanki gibi sessizce aralarına mesafe koymaya başlamıştı. Şimdi bu olmuştu ve ilk içgüdüğü tutunmaktı. Hayatında her travma olduğunda bir sarmaşığa mı dönüşecekti? Böyle olmak istemiyordu, zayıf biri olmak istemiyordu. Bu kabus ona, ne kadar sağlam görünürse görünsün, tüm güvenliklerin zayıf noktaları olduğunu çok canlı bir şekilde göstermişti. Başkalarına bel bağlamak yerine kendi güçlü yanlarını geliştirmesi daha iyi olacaktı; var olduğunu bildiği ama hayatının büyük bölümünde uykuda kalan güçlü yanlarını. Ancak şu andan itibaren işler değişecekti.

Belki de çoktan yapmışlardı. O çıplak karyolada cırılçıplak yatarken onu ele geçiren akkor halindeki öfke hâlâ içinde yanıyordu; zihnini uyuşturan yorgunluğunun bile söndüremediği küçük, beyaz bir çekirdek. Bu nedenle, zayıflığına teslim olmayı reddetti, Mackenzie'yi herhangi bir şekilde engelleyebilecek herhangi bir şey yapmayı reddetti. Bunun yerine kendini destekledi, dizlerini kilitlemeye ve omuzlarını dikleştirmeye zorladı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bu kirli pencerede kalın karartma perdeleri olmadığı için, kendisine bakan adamın yüz hatlarının bir kısmını görebiliyordu. Yüzünün yarısı gölgede kalmıştı ama azıcık ışık, yüksek, yontulmuş bir elmacık kemiğinin eğiminde parıldıyor, çenesinin güçlü kesimini ortaya çıkarıyor, eski bir Yunan heykelininki kadar net bir şekilde tanımlanmış bir ağız boyunca oynuyordu.

"Seni burada bir süre yalnız bırakmak zorundayım," dedi. "İyi olacak mısın?"

Panik midesinde, göğsünde patladı. Onları ele verecek olan protesto çığlığını güçlükle bastırdı. Dişlerini birbirine geçirdi ve konuşmamayı tercih etti, çünkü konuşursa çığlık kaçacaktı, başını salladı.

Tereddüt etti ve Barrie dikkatinin ona odaklandığını hissedebiliyordu, sanki onun sıkıntısını hissetmiş ve onu terk etmenin güvenli olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. Birkaç dakika sonra başını sallayarak onu onayladı.

ya da en azından ona şüpheyile yaklaştı. "Yarım saat içinde döneceğim," dedi. "Söz veriyorum."

Yeleğinin cebinden bir şey çıkardı. Onu açınca ortaya ince bir battaniye çıktı. Adam battaniyeyi kızın etrafına sararken Barrie kıpırdamadan durdu. Çok ince olmasına rağmen, battaniye hemen onun yetersiz vücut ısını yansıtmaya başladı. Adam kenarlarını bıraktığında açık kaldılar ve Barrie o kırılğan sıcaklığı korumak için çılgınca tutundu. Barrie battaniyeyi üzerine çekmeyi başardığında, adam gitmiş, kapıyı dar bir aralıkla açmış ve Barrie'nin tutulduğu odanın penceresinden geldiği gibi sessizce içeri süzölmüştü. Sonra kapı kapandı ve bir kez daha karanlıkta yalnız kaldı.

Sinirleri protesto çığlıkları atıyordu ama onları görmezden geldi. Bunun yerine olabildiğince sessiz olmaya odaklandı ve binada ona neler olduğunu anlatabilecek herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Sokaktan hâlâ biraz güröltü geliyordu, yakınlardaki vatandaşları alarma geçiren silah seslerinin sonucuydu bu ama o da azalıyordu. Binanın kalın taş duvarları zaten tüm sesleri bastırıyordu. Binanın içinden sadece sessizlik geliyordu. Onu kaçırınlar, sözde kaçışından sonra bölgeyi terk mi etmişlerdi? Mackenzie'nin ekibinin peşindeydiler ve onun da onlarla birlikte olduğunu mu düşünüyorlardı?

Ayaklarının üzerinde sallandı ve ancak o zaman yere oturup battaniyeyi etrafına sararak daha da fazla ısınabileceğini fark etti. Ayakları ve bacakları soğuktan neredeyse uyuşmuştu. İstemedenden de olsa bir ses çıkaracağından korkarak dikkatlice yere çöktü. İnce battaniyenin üzerine oturdu ve onu elinden geldiğince kendi etrafına çekti. Hangi kumaştan yapılmış olursa olsun, battaniye taş zeminin soğüğünü engelliyordu. Barrie bacaklarını yukarı çekerek dizlerine sarıldı ve başını dizlerine yasladı. Şu anda, dehşet içinde geçirdiği uzun saatlerde olduğundan daha rahattı ve ister istemez göz kapakları ağır ağır düşmeye başladı. Karanlık, kirli ve boş odada tek başına otururken uykuya daldı.

Bölüm 3

Tabancasını eline alan Zane, enkaz yığınlarından ve ufalanmış taşlardan kaçınarak köhne binanın içinde sessizce ilerledi. Zaten en üst kattaydılar, yani çatı dışında gidebileceği tek yol aşağı inmekti. Çıkışların nerede olduğunu zaten biliyordu ama bilmediği şey kötü adamların yeri idi. Bu binayı sadece geçici bir saklanma yeri olarak seçmişler ve kurbanları görünüşte kaçtığında terk mi etmişlerdi? Yoksa burası onların düzenli buluşma yeri miydi? Eğer öyleyse, orada kaç kişi vardı ve

Onlar mıydı? Bayan Lovejoy'u hareket ettirme riskine girmeden önce tüm bunları öğrenmesi gerekiyordu. Şafağa bir saat kadar daha vardı; o saatten önce onu güvenli bir yere götürmeliydi.

Koridordaki bir dönemeçte durdu, kendini duvara yasladı ve başını görebileceği kadar köşeye çevirdi. Boştu. Gürültüsüzce koridorda ilerledi, koridora açılan birkaç odayı da aynı dikkatle kontrol etti.

Siyah kar maskesini yerine çekmiş ve teninin parlaklığını azaltmak ve görünürlüğünü azaltmak için çıplak kollarına toz sürmüştü. Gömleğini Bayan Lovejoy'a verip kollarını çıplak bırakmak görünürlüğünü biraz artırmıştı ama koyu bronzlaşmış kollarının onun çıplak vücudu kadar fark edilme olasılığı olmadığına karar verdi. Onu tuttukları odanın karanlığında bile teninin solgun ışıltısını net bir şekilde seçebilmişti. Hiçbir giysisi ortada olmadığından, yapabileceği tek şey ona gömleğini vermektir. Soğuktan titriyordu -gece sıcak olduğu için şokun kanıtı- ve eğer adam onu çırılçıplakken oradan çıkarmaya çalışsaydı muhtemelen histeriye kapılacaktı. Gerekirse onu bayıltmaya hazırdı. Ama o şimdiye kadar küçük bir süvari gibi davranmış, adam karanlıkta aniden tepesinde belirdiğinde çığlık bile atmamıştı. Duyguları bu kadar keskin olan Zane, onun kontrolünün ne kadar kırılgan olduğunu, ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

Bu anlaşılabilir bir şeydi. Kaçırıldığından beri muhtemelen bir değil birçok kez tecavüze uğramıştı. Kriz sona erdiğinde ve güvende olduğunda dağılabilirdi ama şimdilik bir arada duruyordu. Cesareti, kalbinin şefkat ve onu korumak için ölümcül bir kararlılık karışımıyla sıkışmasına neden oldu. İlk önceliği onu Libya'dan çıkarmaktı, kaçıranlardan intikam almak değil -ama eğer o piçlerden biri yoluna çıkarsa, öyle olsun.

Merdiven boşluğunun karanlık ağzı önünde esniyordu. Karanlık güven vericiydi; sadece bir muhafızın yokluğunu işaret etmekle kalmıyor, aynı zamanda onu koruyordu. İnsanlar hâlâ mağara sakinlerinin ilkel içgüdülerine bağlıydı. Eğer uyanıksalar, etraflarında ışığın rahatlığını isterlerdi, böylece herhangi bir düşmanın yaklaştığını görebilirlerdi. Karanlık, işkencecilerin tutsaklarının ruhunu kırmak için kullandıkları bir silahtı, çünkü çaresizliklerini vurgular, sinirlerini bozardı. Ama o bir SEAL'dı ve karanlık sadece kullanabileceği bir durumdu. Merdiven boşluğuna dikkatlice adım attı.

Taşın kırılabilir kenarlarından kaçınmak için sırtını duvara dayadı. Merdivenlerin güvenli olduğundan oldukça emindi, aksi takdirde kaçırılar onları kullanmazdı ama yine de riske girmedir. İnsanlar aptallar gibi eşyalarını merdiven basamaklarına yığarak kendi kaçış yollarını kapatıyorlardı.

İlerideki karanlığın hafifçe azalması ona basamakların dibine yaklaştığını gösterdi. Hâlâ koruyucu gölgenin içindeyken durdu ve en ufak bir ses olup olmadığını dinledi. İşte. Aradığı şeyi duydu, uzaktan gelen sesler, küfürler ve bahanelerle birbirlerine çelme takan öfkeli sesler. Zane Arapça konuşmasına rağmen ne dediklerini anlayamayacak kadar uzaktaydı. Önemli değildi; yerlerini öğrenmek istiyordu ve şimdi biliyordu. Bayan Lovejoy adına intikam alma dürtüsünü acımasızca bastırdı. Görevi onu kurtarmaktı, daha fazla tehlikeye atmak değil.

Binanın her iki ucunda da birer merdiven boşluğu vardı. Kaçırılarının doğru ucundaki zemin katta olduğunu bilen Zane, batıdaki merdivene doğru ilerlemeye başladı. Herhangi bir muhafızla karşılaşmadı; umduğu gibi, kurtarmanın gerçekleştiğini düşünüyorlardı, bu yüzden artık muhafız yerleştirmenin bir anlamı yoktu.

Tecrübelerine göre, mükemmel görevler çok azdı, o kadar nadirdi ki, her şeyin saat gibi işlediği görevlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Mekanik arızalara, kazalara, doğa güçlerine karşı hazırlıklı olmaya çalışıyordu ama insan faktörünü planlamanın bir yolu yoktu. Kaçırılarının SEAL'lerin varlığından nasıl haberdar olduklarını bilmiyordu ama bu olasılığı en başından beri düşünmüş ve bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı alternatif bir plan yapmıştı. Bir şeyler ters gitmişti - tam olarak ne olduğunu daha sonra öğrenecekti: adamlarına geri çekilmelerini ve alternatif plana geçmelerini söyleyen o kısa iletişim dışında, telsiz sessizliğini korumuşlardı.

Muhtemelen tamamen kötü şanslı, gece geç saatlerde bir vatandaş beklenmedik bir şekilde adamlarından birine rastlamıştı. Olur böyle şeyler. Bu yüzden B planını, her ihtimale karşı planını hazırlamıştı çünkü binaya doğru ilerlerken içinde huzursuz bir his vardı. İçgüdüleri ona bir şey söylediğinde, Zane onu dinlerdi. Bunny Withrock bir keresinde ona dar gözlerle bakmış ve "Patron, sen Hayalet'ten bile daha ürkütücüsün" demişti. Ama onun içgüdülerine o kadar güveniyorlardı ki, bunu dile getirir getirmez, daha binaya bile girmeden zihinsel olarak muhtemelen B planına geçmişlerdi.

Bayan Lovejoy'u düşünerek güvenliği tercih etmişti. Spook'un keşif raporunda kaçırانların birinci kat boyunca aralıklarla nöbetçiler yerleştirdiğı bildirildikten sonra pencereden içeri tek başına girmesinin nedeni de buydu. Bayan Lovejoy'un tutulduğu söylenen dördüncü kattaki odaların hiçbirinde ışık yoktu, bu yüzden odada onunla birlikte bir muhafız olmaması muhtemeldi; bir muhafız karanlıkta oturmak istemezdi.

Kaçırانlar yanlışlıkla onun için odayı belirlemişlerdi: sadece bir pencere perdeyle kaplıydı. Zane o odaya ulaştığında, içeriden gelen bir ışığı engellemediğinden emin olmak için ağır perdeleri dikkatle aralamıştı ama odanın arkası tamamen karanlıktı. Ve tam da beklediğı gibi Bayan Lovejoy oradaydı.

Şimdi, görünüşte koruyacak bir şey kalmadığı için, kaçırانların hepsi bir araya toplanmış gibi görünüyordu. Zane diğer merdivene ulaşana kadar alt odalardan kedi ayaklarıyla geçti, sonra sessizce yukarı tırmandı. Spooky sayesinde, onlar başka bir kaçırma fırsatını beklerken Bayan Lovejoy'u götürebileceğı, sahte bir şekilde güvenli bir yer biliyordu; tek yapması gereken onu oraya fark edilmeden götürmektir. Bu da şafaktan önce yapması gerektiğı anlamına geliyordu çünkü yarı çıplak, kızıl saçlı Batılı bir kadın bu İslam ülkesinde kesinlikle fark edilirdi. Siyah saçlarına ve bronz tenine rağmen, koyu renkli kamuflajları, ağ teçhizatı ve silahları nedeniyle kendisi de tam olarak uyum sağlayamazdı. Çoğu insan yüzünde kamuflaj boyası olan ve omzuna otomatik tüfek asmış bir adamı fark etti.

Bayan Lovejoy'u bıraktığı odaya ulaştı ve çıktığı gibi sessizce içeri girdi. Oda boştu. İçindeki alarm kükredi, tüm kasları gerildi ve sonra yerdeki küçük, koyu renkli kamburu gördü ve onun üzerindeki ince hayatta kalma battaniyesiyle kıvrıldığını fark etti. Hareket etmiyordu. Zane onun nefes alış verişinin hafif, neredeyse duyulamaz düzgünlüğünü dinledi ve uyumaya gittiğini anladı. Yine o ince iç sıkışıklığını hissetti. Saatlerdir gergin ve korku içindeydi, belli ki yorgundu ama uyuyamıyordu; gömleğı, bir battaniye ve geçici, tehlikeli bir saklanma yerinden oluşan, ona sağlayabildiğı küçük güvenlik önlemi dinlenmesi için yeterliydi. Onu rahatsız etmekten nefret ediyordu ama gitmeleri gerekiyordu.

Yavaşça elini sırtına koydu, hafifçe ovuşturdu, onu sarsarak uyandırmadı ama paniğe kapılmaması için bilincinin yerine gelmesini kolaylaştırdı. Bir süre sonra kız onun dokunuşuyla kıpırdanmaya başladı ve adam o anı hissetti

Uyandı, panik anını hissetti, sonra sessizce kararlı bir şekilde kontrolü ele aldı.

"Daha güvenli bir yere taşınıyoruz," diye fısıldadı, kadının uyanık olduğunu görür görmez elini çekti. Yaşadıklarından sonra, bir erkeğin dokunuşuna gereğinden fazla katlanmak istemezdi. Bu düşünce onu çileden çıkardı, çünkü içgüdüğü onu rahatlatmaktı; ailesindeki kadınlar, annesi, kız kardeşi ve baldızları, erkekler tarafından çok sevilir ve el üstünde tutulurdu. Barrie Lovejoy'u kucağına almak, ona zarar veren her piçi bizzat parçalayacağına dair sözler fısıldamak istiyordu ama onun kırılğan kontrolünü zayıflatacak bir şey yapmak istemiyordu. Zaten rahatlamak için zamanları da yoktu.

Ayağa kalktı, hâlâ battaniyeye sarılıyordu. Zane battaniyeye uzandı ve parmakları kumaşı sıkıca kavradı, sonra yavaşça gevşedi. Koruyucu bezi bırakma konusundaki isteksizliğini açıklamasına gerek yoktu. Zane onun hâlâ soğuğa karşı aşırı duyarlı olduğunu ve neredeyse çıplak olmasından dolayı acı verici bir utanç duyduğunu biliyordu.

"Bu şekilde giyin," diye fısıldadı ve battaniyeyi beline sararak ayaklarına kadar sarkıttı. Uçlarını sol kalça kemiğinin üzerinden sıkıca bağladı, sonra eğilerek kumaşın ayaklarını çok sıkmadığını kontrol etti, böylece koşmaları gerekirse yeterli hareket özgürlüğüne sahip olacaktı.

Adam doğrulur doğrulmaz koluna dokundu, sonra sanki bu kısa dokunuş bile fazla gelmiş gibi elindeki bandı hızla kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Beni yakından izleyin," diye talimat verdi. "El işaretlerime uyun." Ona en temel işaretleri, "Dur!" anlamına gelen sıkılı yumruğu ve sadece "dur" anlamına gelen açık eli, ilerleme işaretini ve saklanma işaretini açıkladı. Zihinsel durumu ve bariz yorgunluğu göz önüne alındığında, bu dört basit komuttan daha fazlasını özümseyebileceğinden şüpheliydi. Zaten gidecekleri çok yol yoktu; bundan daha fazla komuta ihtiyaç duyarsa, derin bir ka-ca içindeydiler.

Stygian derinliklerine adım atma konusundaki isteksizliğini hissetmesine rağmen, odadan çıkıp batı merdiveninden aşağıya kadar onu takip etti. Ona sırtını duvara nasıl yaslayacağını, ayağıyla basamağın kenarını nasıl hissedeceğini gösterdi. Onun bir kez tökezlediğini hissetti, keskin bir şekilde nefesini tuttuğunu duydu. Onu sabitlemek için döndü; tabancası sağ elindeydi, ama sol kolu dışarı çıktı ve iki adım üstünde sallanırken onu sabitlemek için kalçalarına dolandı.

Bu hareket onu ayaklarından kaldırdı ve sol tarafına doğru çekti. Adamın avucunda yumuşacıktı, kalçaları dar ama güzelce kıvrılmıştı ve adamın burun delikleri, teninin ılık tatlılığının kokusuyla alevlendi.

Adamın onu saran kolunun üzerine oturmuş, ellerini adamın omuzlarına dayamıştı. Adam isteksizce eğilip onu ayağa kaldırdı ve kadın hemen ondan uzaklaştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı karanlığın içinde.

Zane'in ona olan hayranlığı arttı. Neredeyse düşecek olmasına ve Zane'in onu tutuş şekline rağmen paniğe kapılıp çılgılık atmamıştı. Kendini bir arada tutuyor, tek bir hedefe odaklanıyordu: özgürlük.

O tek yanlış adımdan sonra hareketlerinde daha da temkinli davranmış, aralarındaki mesafenin onun hoşuna gitmeyecek kadar açılmasına izin vermişti. Son basamakta durdu ve onun kendisine yetişmesini bekledi. Onu göremeyeceğini bildiğinden, ona çarpmaması için yaklaştığında "İşte," dedi. Son birkaç basamağı da yavaşça inerek soluk ışığa doğru ilerledi. Görünürde kimse yoktu. Kısa bir el hareketiyle ona ilerlemesini işaret etti ve kadın merdiven boşluğunun karanlığından sıyrılıp onun yanında durdu.

Sokağa açılan bir dizi büyük ahşap çift kapı vardı ama Zane şafak yaklaştıkça dışarıdaki gürültünün arttığının farkındaydı ve bu çıkışı kullanmak çok riskliydi. Sol taraflarından Arapça bağırان yüksek bir ses geldi ve onun gerildiğini hissetti. Çabucak, onu kaçırانlardan birinin sesi sinirlerini bozmadan önce, onu duvarda küçük, tek bir pencerenin parladığı dağınık bir depo odasına götürdü. "Bu pencereden çıkacağız," diye mırıldandı. "Yere yaklaşık bir metrelik bir düşüş olacak, ciddi bir şey değil. Seni yukarı kaldıracağım. Yere indiğinde sokaktan uzaklaş ama binanın yan tarafına yaslan. Mümkün olan en küçük silueti oluşturacak şekilde çömel. Tamam mı?"

Kadın başıyla onayladı ve pencerenin altında durana kadar karmakarışık kutuların ve molozların üzerinden geçtiler. Zane pervaza uzanmak için gerindi, parmaklarını sıvaya geçirdi ve bir dizi pervazda, bir ayağı çizmeli bir şekilde cılız bir kutu yığınının dayanarak dengede durana kadar kendini yukarı kaldırdı. Pencere belli ki uzun zamandır kullanılmamıştı; camı tozdan matlaşmış, menteşeleri paslanmış ve sertleşmişti. Kaçırانların bulunduğu yere ulaşmayacağını bilse de, çıkardığı sıyrık sesinden irkilerek pencereyi zorlayarak açtı. Küf kokulu odaya temiz hava doldu. Bir kedi gibi yere düştü, sonra ona döndü.

"Ayağını elime koyabilirsin ya da omuzlarıma tırmanabilirsin.

Hangisini tercih edersiniz?"

Pencere açık olduğu için içeriye daha fazla ışık giriyordu. Pencereye bakarken yüzündeki kuşku ifadeyi görebiliyordu ve ilk kez yüz hatlarının düzgünlüğünü takdir ediyordu. Vücudunun ne kadar tatlı olduğunu zaten biliyordu ama şimdi Bayan Lovejoy'un gözlerini hiç acıtmadığını da biliyordu.

"Oradan geçebilir misin?" diye fısıldadı, önce adamın omuzlarının genişliğine, sonra da pencerenin darlığına bakarken onun sorusunu duymazdan geldi.

Zane bu zihinsel ölçümleri çoktan yapmıştı. "Biraz dar olacak ama daha darlarını da görmüşüm."

Adamın kararmış yüzüne baktı, sonra devam etmeye hazır olduğunu belirten o sağlam baş işaretlerinden birini yaptı. Şimdi onun beline bağladığı battaniyeyle pencereden geçmenin zorluğunu hesapladığını ve kararını verdiği anı görebiliyordu. Omuzları dikleşti ve çenesi yukarı kalktı, battaniyeyi çözüp uzun bir eşarp gibi boynuna doladı ve uçlarını omuzlarının üzerinden atarak sırtından aşağıya doğru sarkıttı.

"Sanırım senin omuzlarına tırmansam iyi olacak," dedi. "Bu şekilde daha fazla kozum olur."

Adam yere diz çöktü ve kadının kendisini yakalayıp desteklemesi için ellerini havaya kaldırdı. Arkasından dolandı ve sağ ayağını nazikçe adamın sağ omzuna koydu, sonra kendini yarı çömelmiş bir şekilde kaldırdı. Sol ayağı yerine yerleşir yerleşmez ve elleri onun ellerinde güvenli bir şekilde dururken, dik durana kadar istikrarlı bir şekilde yükseldi. Kadının ağırlığı, eğitim sırasında taşıdıklarına kıyasla önemsizdi. Duvara yaklaştı ve elini pervaza dayamak için sağ elini bıraktı. "İşte gidiyorum," diye fısıldadı ve kendini pencereden içeri doğru itti.

Kafa üstü düştü. Bu en hızlı yoldu ama en kolayı değildi, çünkü diğer tarafta düşüşünü engellemenin bir yolu yoktu. Yukarı baktı ve solgun, çıplak bacaklarının parıltısını ve kalçalarının çıplak kıvrımlarını gördü; sonra gözden kayboldu ve yere çarptığında bir gümürtü duyuldu.

Zane hızla kendini yeniden ayağa kaldırdı. "İyi misin?" diye fısıldadı sertçe. Bir an sessizlik oldu, sonra titrek, fısıltılı bir cevap geldi. "Sanırım öyle."

"Tüfeği al." Silahı ona uzattı, sonra yere düştü

o da ağ teçhizatını çıkardı. O da pencereden içeri girdi. Ardından, önce ayakları, dar açıklıktan geçebilmek için omuzlarını bir açıyla bükerek ve çömelerek indi. İtaatkâr bir şekilde yan tarafa geçti ve battaniyeyi bir kez daha etrafına sarmış ve tüfeğini kollarına almış bir şekilde duvara yaslandı. Şafak hızla söküyordu, karanlığın kalıntıları derin bir alacakaranlıktan daha fazlası değildi. "Acele et," dedi ağ yeleğini omuz silkerek giyerken ve tüfeği kadından alırken. Yerine kaydıldı, sonra tabancayı tekrar çekti. Ağır kabzası avucunda güven verici ve son derece tanıdık bir his uyandırıyor. Silah sağ elindeyken ve kızın eli sol elinde kenetlenmişken, onu en yakın sokağa çekti.

Bingazi modern bir şehirdi, oldukça Batılılaşmıştı ve Libya'nın başlıca limanıydı. Rıhtımın yakınındaydılar ve deniz kokusu burun deliklerine kadar geliyordu. Su kenarlarının büyük çoğunluğunda olduğu gibi, burası da şehrin en kötü bölgelerinden biriydi. Söyleyebildiği kadarıyla, ihbar edildiğini varsaysak bile, hiçbir yetkili silah seslerini araştırmak için gelmemişti. Libya hükümeti dost canlısı değildi -ABD ile Libya arasında diplomatik ilişki yoktu- ama bu, hükümetin bir büyükelçinin kızının kaçırılmasını görmezden geleceği anlamına gelmiyordu. Tabii ki görmezden gelmesi de muhtemeldi, bu yüzden diplomatik kanallar düşünülmemişti. En iyi seçenek içeri girmek ve Bayan Lovejoy'u mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkarmak gibi görünüyordu.

Rıhtım bölgesinde çok sayıda yıkık dökük, terk edilmiş bina vardı. Ekibin geri kalanı, takipçileri Zane ve Bayan Lovejoy'dan uzaklaştırmak için bir tanesine çekilirken, kendileri de bir diğerinde saklanmıştı. Ertesi sabah saat 00:00'da buluşacaklardı.

Yerleri Spooky seçmişti, bu yüzden Zane onların görece güvenliğine güveniyordu. Şimdi o ve Bayan Lovejoy ara sokaklardan oluşan bir fare yuvasına doğru yol alıyorlardı. Bayan Lovejoy bir kez tiksinti dolu bir ses çıkardı ve Zane onun sakıncalı bir şeye bastığını anladı ama onun dışında sessizce yoluna devam etti.

Belirlenen güvenli alana ulaşmak sadece birkaç dakika sürdü. Bina yukarıdan çok aşağıya bakıyordu ama Spooky araştırmış ve sağlam bir iç oda rapor etmişti. Dış duvarlardan biri moloz yığınının dönmüştü. Zane duvarın üzerine çıktı, sonra Bayan Lovejoy'u belinden yakaladı ve zahmetsizce yığının üzerine kaldırdı, gövdesini bükerek onu diğer tarafa yerleştirdi. Sonra ona katıldı, yarı yıkılmış kerestelerin altından ve örümcek ağlarının etrafından dolaştırarak rahatsız edilmemesini istedi. Bunları görebiliyor olması

hızlıca saklanmaları gerektiği anlamına geliyordu.

İç odanın kapısı tek menteşeye gelişigüzel asılmıştı ve ahşabın üst kısmı çürüyordu. Onu koruyucu duvarların içine çekti. "Ben izlerimizin icabına bakarken burada kal," diye fısıldadı, sonra çömeldi ve dış duvarın kalıntılarını geçtikleri yere doğru ilerledi. Oradan geriye doğru ilerledi ve geçişlerinin izlerini gizlemek için toprağı etrafa saçtı. Zeminden geriye kalan tek şey olan kırık taş parçalarının üzerinde karanlık, ıslak yerler vardı. Kaşlarını çattı, bu karanlık lekelerin ne anlama geldiğini biliyordu. Kahretsin, neden bir şey söylememişti? Saklandıkları yere doğru bir kan izi mi bırakmıştı?

Dikkatlice izleri sildi. Bu tamamen onun hatası değildi; çıplak ayakları üzerinde daha fazla düşünmeliydi. Gerçek şu ki, aklı daha çok çıplak poposunda ve vücudunun daha önce gördüğü diğer detaylarındaydı. Onun cinselliğinin fazlasıyla farkındaydı; bunun kanıtı belinde ağırlaşmıştı. Yaşadıklarından sonra ihtiyacı olan son şey buydu, bu yüzden arzusunu görmezden geliyordu ama bu arzusunu yok etmiyordu.

Odaya doğru ilerlediğinde, kapıyı sessizce kaldırdı ve tekrar sarkmaması için destekleyerek çerçeveye yerleştirdi. Ancak o zaman onunla yüzleşmek için döndü. "Ayağını kestiğini bana neden söylemedin? Ne zaman oldu bu?" Sesi alçak ve çok düzgündü.

Hâlâ bıraktığı yerde duruyordu, pencerenin açık panjurlarından gelen yarım ışıktaki yüzü renksizdi, gözleri yorgunluktan ve gerginlikten o kadar irileşmişti ki kimsesiz, perişan bir baykuşa benziyordu. Ayaklarına bakarken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ah," dedi sol ayağındaki koyu lekeleri incelerken şaşkın bir keşifle. "Kesik olduğunu fark etmemiştim. O sokaktaki... her neyse... ona bastığımda olmuş olmalı. Canımın acıdığını hatırlıyorum ama o şeyin altında keskin bir taş olduğunu düşünmüştüm."

En azından bundan daha erken olmamıştı. Konumları hâlâ güvende olmalıydı. Telsizi tuşladı, ekibe güvenli bölgede olduğunu bildiren önceden ayarlanmış bir klik sesi verdi ve karşılığında iki klik sesi aldı, bu da adamlarının da konumlarında güvende oldukları anlamına geliyordu. Belirli aralıklarla birbirlerini kontrol edeceklerdi ama çoğunlukla günü dinlenerek geçireceklerdi. Rahatlayan Zane aklını başka konulara çevirdi.

"Otur ve ayağına bakmama izin ver," diye emretti. İhtiyacı olan son şey onun topallayarak yürümesiydi ama şu ana kadar gördüklerine bakılırsa, tek bir şikâyet sözcüğü bile etmeyecek, sadece olabildiğince hızlı topallayacaktı.

olabilir.

Yerdeki kırık taşlardan başka oturacak bir şey yoktu, o da oraya oturdu ve battaniyeyi dikkatlice beline sardı. Ayakları kirliydi, botlarını kaplayan pisliğin aynısıyla kaplanmıştı. Sol ayağının burnundaki kesikten asık suratlı bir şekilde kan sızıyordu.

Zane siyah kapüşonunu ve kulaklığını çıkardı, ağ yeleğini ve eldivenlerini çıkardı; ardından küçük ve çok basit bir ilk yardım çantasını da içeren hayatta kalma teçhizatını paketinden çıkardı. Kadının önünde bağdaş kurarak oturdu ve ayağını kalçasına yaslaması için kaldırdı. Önceden nemlendirilmiş antiseptik ped içeren küçük bir paketi yırtıp açtıktan sonra kesiği ve etrafındaki bölgeyi iyice temizledi ve kızın hızla kontrol etmeye çalıştığı istemsiz acı çırpınışlarını fark etmemiş gibi yaptı.

Kesik muhtemelen birkaç dikiş gerektirecek kadar derindi. Başka bir antiseptik ped çıkardı ve kanama durana kadar yaranın üzerine sertçe bastırdı. "En son tetanos aşısı olalı ne kadar oldu?" diye sordu.

Barrie onun sesi kadar sakın bir şey hiç duymadığını düşündü. Artık onu net bir şekilde görebiliyordu; muhtemelen bunu daha önce yapamamış olması iyi bir şeydi, çünkü sınırları muhtemelen bu baskıya dayanamazdı. Boğazını temizledi ve "Hatırlamıyorum. Yıllar oldu," diyebildi ama aklı ne söylediğinde değildi.

Kalın siyah saçları terden keçeleşmiş ve yüzü siyah ve yeşil boyayla çizilmişti. Giydiği siyah tişört toz ve ter karışımıyla kirlenmişti, üstündeki tişörtün daha iyi durumda olduğu söylenemezdi. Kumaş bir metre genişliğinde görünen omuzlarını zorluyor, geniş göğsüne ve düz karnına yapışıyor, güçlü pazularının üzerine geriliyordu. Kolları uzun, çelik gibi kaslarla kordonlu, bilekleri neredeyse onunkinin iki katı kalınlığındaydı; uzun parmaklı elleri iyi şekillendirilmiş, nasırlı, herhangi bir insan elinin olması gerektiğinden daha sertti ve ayağındaki yarayı temizlerken son derece nazikti.

Başı görevinin üzerine eğilmişti. Siyah kirpiklerinin sıklığını, kaşlarının kalınlığını, burnunun ince ve kibirli yüksekliğini, elmacık kemiklerinin yontulmuş düzlemini gördü. Ağzını gördü, çok net ve sertti, sanki nadiren gülümsüyormuş gibi. Sakalları kamuflaj boyasının altında çenesini koyulaştırıyordu. Sonra bakışları bir an için ona kaydı, soğuk ve değerlendirici, sanki antiseptiğin acısına tepkisini ölçüyormuş gibi ve mavi gri gözlerinin berrak, soluk güzelliği karşısında afalladı. Adam

Sessizce ve etkili bir şekilde o muhafızı öldürdü, sonra da cesedin üzerinden sanki hiç yokmuş gibi geçti. Kalçasına bağladığı kınında on inçlik siyah bir kılıç taşıyordu ve hem tabancayı hem de tüfeği normalin çok ötesinde bir aşinalığa işaret eden bir kolaylıkla kullanıyordu. O, insan ya da hayvan, hayatında gördüğü en vahşi, en tehlikeli, en ölümcül şeydi ve onun yanında kendini tamamen güvende hissediyordu.

Ona sırtındaki gömleği vermiş, şokunu hafifleten, korkularını yatıştıran bir nezaket ve şefkatle davranmıştı. Onu çıplak görmüştü; onu kaçırانlarla aynı binada mahsur kaldıkları sürece bunu görmezden gelebilmişti ama şimdi nispeten güvende ve yalnızdılar ve hem adamın yoğun erkekliğinin hem de gömleğinin altındaki çıplaklığının yakıcı bir şekilde farkındaydı. Cildi sanki çok sıcak ve sıkıymış gibi alışılmadık derecede hassastı ve kumaşın meme uçlarına sürtünmesi neredeyse acı verecek kadar şiddetliydi.

Ayağı onun büyük ellerinde küçük ve kırılgan görünüyordu. Kesiğe antibiyotikli bir merhem sürerken konsantrasyon içinde kaşlarını çattı, ardından yarayı kapatmak için bir kelebek bandaj hazırladı. Hızlı ve emin bir el becerisiyle çalıştı ve bandajın tamamlanması sadece bir dakika sürdü. Yavaşça ayağını bacağından kaldırdı. "İşte oldu. Sorunsuz bir şekilde yürürebilirsin ama seni gemiye götürür götürmez doktor birkaç dikiş atsın ve tetanos iğnesi yapsın."

"Evet efendim," dedi usulca.

Hızlı ve zayıf bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ben Donanma'danım. Bu, 'Emredersiniz, efendim' demek."

Gülümseme neredeyse nefesini kesiyordu. Eğer gerçekten gülümserse, diye düşündü, kalp yetmezliği geçirebilirdi. Tepkisini gizlemek için ona elini uzattı. "Barrie Lovejoy. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Parmaklarını onunkilerin etrafında birleştirdi ve ciddiyetle el sıkıştı.

"Binbaşı Zane Mackenzie, Birleşik Devletler Donanma SEAL'leri."

BİR SEAL. Kalbi göğsünde zıpladı. O halde bu her şeyi açıklıyordu. SEAL'lar yaşayan en tehlikeli adamlar olarak bilinirdi, savaş sanatlarında o kadar yetenekliydi ki kendi sınıflarında yer alırlardı. Sadece ölümcül görünmüyordu; ölümcüldü de.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Benim için zevkti, hanımefendi."

Battaniyeyle kaplı kucağına bakarken yüzünü sıcak bir renk kapladı. "Lütfen bana Barrie de. Ne de olsa gömleğin sahip olduğum tek şey..." Sesi kesildi ve dudağını ısırıldı. "Yani, bu noktada resmiyet-"

"Anlıyorum," dedi nazikçe, onun tökezleyerek yaptığı açıklamayı bölerek. "Mahcup olmanı istemem, o yüzden bu durum kesinlikle ikimizin arasında kalacak. Ama sağlığın için bunu gemi cerrahına ya da kendi doktoruna anlatmanı tavsiye ederim."

Barrie şaşkınlıkla ona gözlerini kırıştırdı, sağlığının onu çıplak görmesiyle ne ilgisi olduğunu merak ediyordu. Sonra idrak etti; eğer bu kadar yorgun olmasaydı, adamın bu durumdan nasıl bir sonuç çıkardığını hemen anlayacaktı.

"Bana tecavüz etmediler," diye fısıldadı. Yüzü daha da sıcak bir şekilde kızardı. "Onlar

-Bana dokundular, canımı yaktılar ve başka şeyler yaptılar ama aslında bana tecavüz etmediler. Bunu bugüne saklıyorlardı. Organizasyonlarındaki önemli bir adamın gelmesi gerekiyordu ve sanırım bir tür parti planlıyorlardı."

Zane'in ifadesi sakin ve ciddi kalmıştı ve ona inanmadığını biliyordu. Neden inansın ki? Onu bağlı ve çıplak bulmuştu ve zaten bir gün boyunca kaçırانların elindeydi. Şövalyelik kurallarının bir parçası değildi; tecavüzden sadece liderlerinin emriyle kaçınmışlardı, çünkü diğerleri ona sıra gelmeden önce kendisi orada olup onun tadını çıkarmak istemişti.

Hiçbir şey söylemedi ve Barrie, ayaklarındaki iğrenç pisliğin geri kalanını temizlemek için hala yeterince nemli olan kullanılmış antiseptik pedlerle meşgul oldu. Banyo yapmayı çok istiyordu ama bu o kadar uzak bir ihtimaldi ki dileğini bile dile getirmedi.

Kadın ortalığı toplamakla meşgulken, o da küçük odayı inceledi, bu uzun sürmedi, çünkü içinde hiçbir şey yoktu. Pencerenin üzerindeki kırık panjurları kapattı; ahşap çıtalar üstten çürümüşü, biraz ışık girmesine izin veriyor ama yoldan geçenlerin içeriye görmesini engelliyordu.

Oda bir kez daha çoğunlukla karanlık olduğundan, sanki rahat, özel bir mağarada gibiydi. Barrie bir esnemeyi bastırdı, üzerine kurşun ağırlıkları gibi çöken yorgunlukla savaştı. Uyuyabildiği tek şey Zane binadan çıkmanın bir yolunu bulurken uyuduğu kısa uykuydu ve o kadar yorgundu ki açlığı bile yanında sönük kalıyordu.

Elbette fark etti; hiçbir şeyi kaçırmadı. "Neden uyumuyorsun?" diye önerdi. "Birkaç saat sonra, etrafta daha fazla insan dolaştığında ve ben o kadar fark edilmediğimde, gidip yiyecek bir şeyler bulacağım ve senin için birkaç kıyafet kurtaracağım."

Barrie yüzüne bulaşan boyaya baktı. "Böyle bir makyajla, sokaklar ne kadar kalabalık olursa olsun fark edilmeyeceğinizi sanmıyorum."

O belli belirsiz gülümseme dudaklarına tekrar dokundu, sonra kayboldu.

"Önce ben çıkaracağım." Gülümseme neredeyse onu uyanık tutuyordu.

Neredeyse. Kaslarının yavaşça gevşediğini hissetti, sanki onun uyumak için izin vermesi vücudunun duyması gereken tek şeydi. Göz kapakları artık açık tutamayacağı kadar ağırdı; sanki bir karanlık perdesi iniyordu. Bilincinin son kırıntısıyla, adamın kollarının onu sardığını ve yavaşça yere indirdiğini fark etti.

Bölüm 4

Bir bebek gibi uykuya dalmıştı, diye düşündü Zane onu izlerken. Bunu on yeğeninde de sık sık görmüştü; küçük çocukların aniden uyuyakalmaları, kendilerini bekleyen kollara yuvarlanırken vücutlarının neredeyse kemiksiz görünmesi. Bakışları kızın yüzünde gezindi. Artık şafak söktüğüne göre, panjurlar kapalı olsa bile, yüzüne kazınmış yorgunluğu açıkça görebiliyordu; şimdi uyumuş olmasından çok, bu kadar iyi dayanmış olması şaşırtıcıydı.

Kendisi de biraz dinlenebilirdi. Onun yanına uzandı, aralarında hafif bir mesafe bıraktı; dokunmuyordu ama saklandıkları yer keşfedilirse hemen ona ulaşabileceği kadar yakındı. Hâlâ uyuyamayacak kadar adrenalin doluydu ama şehrin tamamen uyanmasını beklerken rahatlamak ve kendini dinlenmeye bırakmak iyi hissettirdi.

Artık onun saçlarındaki ateşi de görebiliyordu; güneşin altında durduğunda altın ve bronz renginde parlayan koyu kumral tonunu. Gözleri derin, yumuşak bir yeşil, kaşları ve kirpikleri kahverengi vizon gibiydi. Çiller onu şaşırtmazdı ama bir yanağını beneklendiren morluk dışında teni tatlı ve kremsiydi. Kollarında çürükler vardı ve onları göremese de gömleğin acımasız erkeklerin bıraktığı diğer izleri örttüğünü biliyordu. Tecavüz etmedikleri konusunda ısrar etmişti ama muhtemelen başkalarının bilmesinden utanıyordu, sanki başka seçeneği varmış gibi. Belki de babasının hatırı için bunu gizli tutmak istemişti. Zane onun nedenleriyle ilgilenmiyordu; sadece uygun tıbbi bakımı almasını umuyordu.

Onu tuttukları binaya gidip hâlâ orada olan piçlerin hepsini öldürmeyi düşündü. Tanrı biliyordu ki bunu hak etmişlerdi ve hiçbiri için bir dakikalık uykusunu bile kaybetmezdi. Ama onun görevi Bayan Lovejoy-Barrie'yi kurtarmaktı ve henüz bunu başaramamıştı. Eğer geri dönerse, onun da

ve bu hem onu hem de adamlarını tehlikeye atacaktı. Duygularını eylemden nasıl ayıracağını uzun zaman önce öğrenmişti, böylece daha net düşünebilirdi ve şimdi bir görevi tehlikeye atacak değildi... Ama *lanet olsun*, onları öldürmek istiyordu.

Kızın görünüşü hoşuna gitmişti. Öyle çok güzel falan değildi ama yüz hatları düzgündü ve uyurken, o an için dertlerini bir kenara bıraktığında, ifadesi tatlı bir dinginlik içindeydi. Pahalı bir porselen heykelcik kadar güzel, küçük bir şeydi. Bir kadın için orta boylu olduğunu tahmin ediyordu, yaklaşık bir metre beşti, ama kendisi altı üç yaşındaydı ve ondan en az yüz kilo daha ağırdı, bu yüzden onun için küçüktü. Annesi ve kız kardeşi kadar küçük değillerdi ama onlar gerçekten de periler kadar narindiler. Barrie Lovejoy, tüm aristokrat soyuna rağmen, bir öncünün sağlamlığına sahipti. Çoğu kadın, haklı olarak, şimdiye kadar çoktan yıkılmış olurdu.

Kendini biraz uykulu hissettiğinde şaşırdı. İçinde bulundukları duruma rağmen, burada onun yanında uzanıp uyumasını izlemenin sakinleştirici bir yanı vardı. Doğası gereği yalnız olmasına ve cinsel iştahı tatmin olduktan sonra her zaman yalnız uyumayı tercih etmesine rağmen, onlar uyurken bedeniyle onu korumak bir şekilde temel olarak doğru geliyordu. Mağara adamları da bunu yapmış, kendilerini mağaranın ağzı ile kadınlarının ve çocuklarının uyuyan formları arasına koymuş, ateşler sönüp gece toprağı ele geçirirken nefeslerinin nazik hareketlerini uykulu bir şekilde izlemişler miydi? Eğer bu çok eski bir içgüdüyse, diye düşündü Zane, şimdiye kadar hiç hissetmemişti.

Ama ona dokunmak, elinin altındaki etinin yumuşaklığını hissetmek istiyordu. Onu vücudunun sıcak korumasına katlamak, yakınına sokmak, etrafında kıvrılmak ve bir kolunu beline dolayarak onu orada tutmak istiyordu. Sadece şu anda dünyada isteyeceği son şeyin bir erkeğin dokunuşu olduğunu bilmesi onu bunu yapmaktan alıkoydu.

Ona sarılmak istedi. Ona sarılmak için can atıyordu. Gömleğinin altında cüce kalmıştı ama kumaşın kıvrımlarının gizlediği vücudu görmüştü. Gece görüşü çok iyiydi; çok büyük olmayan ama kesinlikle ağız sulandıran ve küçük, sıkı meme uçlarıyla uçlanan yüksek, yuvarlak göğüslerini ayırt edebilmişti. Kıvrımlıydı, kadınsıydı, küçük bir beli, yuvarlak kalçaları ve düzgün, küçük bir kasık kılları üçgeni vardı. Kalçalarını görmüştü. Sadece bunu düşünmek bile arzuyla dolmasına neden oluyordu; kalçası gerçekten de güzeldi. Onu kalçalarına yaslanmış hissetmek istiyordu.

Ne de olsa uyuyamayacaktı. Tamamen uyarılmıştı, arzu şişmiş ve sertleşmiş bedeninde titreşiyordu. Yüzünü buruşturarak sırt üstü döndü ve kendini daha rahat bir pozisyona ayarladı ama bu rahatlık göreceliydi. Gerçekten rahatlayabilmesinin tek yolu onun vücudunun yumuşak, sıcak pençesiydi ve bu da pek mümkün görünmüyordu.

Küçük oda, şafak söküp sabaha doğru ilerledikçe daha da aydınlandı ve ısındı. Taş duvarlar onları günün sıcağının çoğundan koruyacaktı ama yakında suya ihtiyaçları olacaktı. Su, yiyecek ve onun için kıyafet. Batı tarzı giysiler yerine bir cübbe daha iyi olurdu, çünkü geleneksel Müslüman kıyafeti hak'ını örtecekti ve Bingazi'de cübbenin ikinci bir bakış çekmeyeceği kadar gelenekçi insan vardı.

Sokaklar artık gürültülüydü, rıhtım hareketlilikle uğulduyordu. Zane biraz yiyecek arama zamanının geldiğini düşündü. Elinden geldiğince kamuflaj boyasını cildinden sildi ve yüzüne kir sürerek kalanları gizledi. Silahsız gidecek değildi, bu yüzden tişörtünün kuyruğunu pantolonundan kurtardı ve tabancayı sırtının küçük kısmındaki bel kemerine soktu, sonra tişörtün üzerine düşmesine izin verdi. Dikkat eden herkes şişkinliğin ne olduğunu bilirdi ama ne fark ederdi ki, dünyanın bu bölgesinde insanların silahlı gezmesi alışılmadık bir şey değildi. Dörtte bir Komançi mirası sayesinde teni zengin bir bronz tonuna sahipti ve buna ek olarak güneşte, denizde ve rüzgârda sayısız saat eğitim gördüğü için koyu bronzlaşmıştı. Görünüşünde aşırı dikkat çekecek hiçbir şey yoktu, gözleri bile, çünkü Avrupalı bir ebeveyne sahip pek çok Libyalı vardı.

Barrie'yi kontrol etti ve onun hâlâ mışıl mışıl uyuduğuna emin oldu. Ona bir süreliğine dışarı çıkacağını söylemişti, bu yüzden o yokken uyanırsa telaşlanmaması gerekiyordu. Yıkık dökük mabetlerinden girdiği gibi sessizce çıktı.

Geri dönmesi iki saatten fazla sürmüştü, adamlarıyla belirlenen kontrol zamanı neredeyse gelmişti. Düpedüz hırsızlık muhtemelen daha iyi bir terim olsa da, çöp toplama konusunda kesin bir yeteneği olduğunu düşündü. Yanında siyah bir kadın cübbesi ve başörtüsü taşıyordu; cübbenin içinde bir miktar meyve, peynir ve ekmeğin yanı sıra Barrie'ye uyacağını umduğu bir çift terlik vardı. Su bulması en zor olanıydı, çünkü bir kabı yoktu. Bu sorunu, Kuran'da yasaklanan ama yine de kolaylıkla bulunabilen, tıpalı bir galon şarap sürahisi çalarak çözmüştü. Ucuz, ekşi şarabı dökmüş ve testiyi suyla doldurmuştu. Su

kesin bir şarap tadı vardı, ama ıslak olacaktı ve ihtiyaçları olan tek şey buydu.

Fırsatını bulmuşken, inlerinin girişini biraz gizledi, önüne birkaç taş yığdı, çürümüş bir keresteyi kapıyı kapatıyormuş gibi görünecek şekilde düzenledi. Kapı hâlâ görülebiliyordu ama çok daha az erişilebilir görünüyordu. Hâlâ kolayca çıkabileceklerinden emin olmak için yaptığı işi test etti, sonra içeri girdi ve kapıyı bir kez daha sarkan çerçevesine destekledi.

Barrie'yi kontrol etmek için döndü. O hâlâ uyuyordu. Oda oldukça sıcaktı ve battaniyeyi bir kenara atmıştı. Gömleği beline kadar sıyrılmıştı.

Arzunun tekmesi göğsüne bir darbe almak gibiydi. Neredeyse sendeleyecekti, kalbi hızla çarpıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu. Alnında boncuk boncuk ter birikti, şakağından aşağı aktı. *Tanrım.*

Arkasını dönmeli. Battaniyeyi onun üzerine örtmeli. Seksi aklından tamamen çıkarmalıydı. Yapması gereken pek çok şey vardı, ama bunun yerine o kadar yoğun bir açlıkla ona baktı ki, bu açlıkla acı çekti, titredi. Açgözlülükle bakışları kadının her santimetresinde gezindi. Cinsel organı diş ağrısı gibi zonkluyordu. Onu daha önce hiçbir kadını arzulamadığı kadar yoğun bir şekilde arzuluyordu. O meşhur soğukkanlılığı onu hayal kırıklığına uğratmıştı - üzerinde soğukkanlı bir santim bile yoktu ve arzusu o kadar güçlü ve aniydi ki, ona direnme çabasından titriyordu.

Yavaşça ve sertçe hareket ederek, gasp ettiği eşyaları yere bıraktı. Sıkıdığı dişlerinin arasından nefesi tısladı. Cinsel hayal kırıklığının bu kadar acı verici olabileceğini bilmezdi. Ne zaman bir kadın istese onu elde etmekte hiç zorlanmamıştı. Ama bu kadının baştan çıkarma girişiminde bulunması bile yasaktı. Kurtarıcısını savuşturmak zorunda kalmadan da yeterince şey yaşamıştı.

Oda şu anda ne kadar sıcak olursa olsun, battaniyeyi üzerine örterse onu tekrar tekmeleyecekti. Zekice onun yanında bir dizinin üzerine çöktü ve titreyen elleriyle gömleğin kuyruğunu aşağı doğru çekerek onu örttü. Hafif bir güvensizlikle parmaklarındaki ince titremeye baktı. O asla titremezdi. En gergin ve tehlikeli durumlarda kaya gibi sağlamdı, savaşta buz gibi kontrollüydü. Yanan bir uçaktan paraşütle atlamış, köpekbalıklarıyla yüzmüş ve kendi etini dikmişti. Kırılmamış atlara ve hatta bir iki kez boğalara bile binmişti. Öldürmüştü. Tüm bunları mükemmel bir kontrolle yapmıştı ama bu uyuyan kızıl saçlı kadın onu titretiyordu.

Yüzünü ekşiterek kendini kenara dönmeye ve telsiz kulaklığını almaya zorladı. Kulaklığı yerinde tutarak bir kez tıkladı ve hemen ardından iki tık sesi duydu. Her şey yolundaydı.

Belki biraz su onu serinletirdi. En azından bunu düşünmek Barrie'yi düşünmekten daha iyiydi. İçinde kalan az miktardaki şarabın görünmez küçük yaratıkları öldürmeye yetmemesi ihtimaline karşı sürahiye birkaç arıtma tableti attı. Tabletler şarabın tadını iyileştirmede -tam tersine- ama ishal vakasından daha iyiydi.

Susuzluğunu giderecek kadar içtikten sonra sırtını bir duvara yaslayarak oturdu. Beklemekten ve duvarları düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu, çünkü Barrie'ye bakmak için kendine güvenmediği kesindi.

Sesler onu uyandırdı. Sesler yüksekti ve çok yakındaydılar. Barrie irkilerek doğruldu, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Sert kollar onu yakaladı ve daha da sert bir el ağzını kapatarak çıkarabileceği her türlü sesi bastırdı. Kafası karışmış, yönünü kaybetmiş ve dehşet içinde elinden geldiğince mücadele etmeye başlamıştı. Dişlerini. Dişlerini kullanmalıydı. Ama adamın parmakları çenesini sertçe ısıırıyordu ve ağzını açamıyordu. Çaresizce başını sallamaya çalıştı ama adam onu sadece daha sıkı kavradı ve garip bir şekilde koruyucu bir tavırla kendine doğru çekti.

"Şşş" diye fısıldadı o tınısız ses ve tanıdıklığı uykunun paniğini ve sisini yarıp geçti. Zane.

Anında rahatladı, rahatlamayla güçsüz düştü. Gerginliğin kaslarını terk ettiğini hissederek yüzünü eğdi, elini hâlâ ağzının üzerinde tutuyordu. Gözleri gölgeli ışıktaki buluştu ve onun artık uyanık ve farkında olduğunu görünce kısa bir baş sallaması yaptı. Çenesini serbest bıraktı, sert parmakları kısa bir süreliğine kızın teninde gezindi ve elinin sıkılığından dolayı özür diledi. Zar zor okşayışı kadının içinden şimşek gibi geçti. Vücudundaki sinir uçları boyunca bir yol çizerken ürperdi ve içgüdüsel olarak yüzünü adamın omzunun kıvrımının yarattığı sıcak çukura çevirdi.

Kız titrediğinde etrafındaki kol hemen gevşemişti ama kızın hareketiyle adamın bir an tereddüt ettiğini ve sonra onu bir kez daha kendine doğru sınımsı sardığını hissetti.

Sesler daha yakındı ve onlara birkaç gümbürtü ve ufalanan kayaların sesi de eklenmişti. Seslere konsantre olmaya çalışarak Arapça'nın hızlı, inişli çıkışlı hecelerini dinledi. Çünkü uzun kâbus boyunca duyduğu seslerle aynı sesler miydi bunlar? Bunu söylemek zordu.

Dilden anlamıyordu; onunki bir büyükelçinin kızına yakışan bir son okul eğitimi idi. Fransızca ve İtalyancayı akıcı bir şekilde konuşuyordu, İspanyolcayı ise biraz daha az. Babasının Atina'ya tayininden sonra Yunanca öğrenmeye de önem vermiş ve konuştuğundan daha fazlasını anlasa da basit bir sohbeti sürdürebilecek kadar öğrenmişti. Keşke Arapça derslerinde de ısrar etseydim diye içinden geçirdi. Kaçıranların elinde geçirdiği her andan nefret etmişti ama dil bilmemek onu daha da çaresiz, daha da yalnız hissettirmişti.

Kendisini tekrar ele geçirmelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Gerilmiş olmalıydı, çünkü Zane onu hafifçe sıkarak güvence verdi. Hızla onun yüzüne baktı. Adam ona bakmıyordu; onun yerine sığınaklarının girişini koruyan kırılğan, yarı çürümüş kapıya ve ötesindeki seslere odaklanmıştı. Yüz ifadesi son derece sakin ve mesafeliydi. Birden onun Arapça anladığını fark etti ve binanın yıkıntıları arasında dolaşan insanlar her ne söylüyorsa, bu onu telaşlandırmamıştı. Tetikteydi, çünkü saklandıkları yer her an tehlikeye girebilirdi, ama belli ki bu sorunun üstesinden gelebileceğinden emindi.

Şüphesiz, mantıklı. Gördüğü kadarıyla, onun hemen hemen her durumun üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Ona hayatını emanet edebilirdi ve etmişti de.

Sesler uzun süre devam etti, bazen saklandıkları yere o kadar yaklaşıyorlardı ki Zane o büyük tabancayı avuçladı ve tereddütsüz kapıya doğrulttu. Barrie o ele baktı, çok zayıf, güçlü ve yetenekliydi. En ufak bir titreme görülüyordu; bir adamın bu kadar sakin olması ve vücudunu bu kadar mükemmel kontrol etmesi neredeyse gerçek dışı, neredeyse insanlık dışı bir şeydi.

Sıcak, gölgeli küçük odada sessizce oturuyorlardı, çoğunlukla tek hareketleri nefes alıp vermeleriydi. Barrie battaniyenin artık bacaklarını örtmediğini fark etti ama Tanrı'ya şükür gömleği onu oldukça düzgün tutuyordu. Zaten battaniyenin altında yatmak için çok sıcaktı.

Zaman bir tembelin hızında akıp gidiyordu. Sıcaklık ve sessizlik hipnotize ediciydi, onu hem farkındalığın hem de uzaklığın yarı rüya haline sokuyordu. Şiddetli bir şekilde acıkmıştı ama bundan etkilenmemişti, sanki sadece başka birinin açlığının farkındaydı. Bir süre sonra uzun süre aynı pozisyonda durmaktan kasları ağrımaya başladı ama bu da önemli değildi. Yine de susuzluk farklıydı. Artan sıcakta su ihtiyacı içini kemirmeye başladı.

Kaçıranlar ona birkaç kez su vermişlerdi ama saatlerdir içecek bir şey bulamamıştı - aslında onların huzurunda tuvaletini yapmasını beklediklerini öğrendiğinden beri. Onlara tekrar böyle bir eğlence sunmaktansa susuz kalmayı tercih etmişti.

Ter Zane'in yüzünden aşağı süzüldü ve gömleğini ıslattı. Olduğu yerde, onun yanına sokulmuş bir şekilde kalmaktan son derece memnundu. Etrafındaki kol, saklandıkları yerin ufalanan taş, sıva ve çürüyen ahşap yerine çelikten inşa edilmiş olmasından daha güvende hissetmesini sağladı. Daha önce hiç onun gibi bir erkekle karşılaşmamıştı. Ordu ile tek teması elçilikteki törenlere katılan üst düzey subaylardı, albaylar, generaller, amiraller, üst rütbeliler; bir de elçilikte mükemmel üniformaları ve mükemmel tavırlarıyla deniz muhafızları vardı. Deniz muhafızlarının örnek askerler olması gerektiğini, yoksa elçilik muhafızı olarak seçilmeyeceklerini düşünse de, yine de onu böylesine koruyan adama hiç benzemiyorlardı. Onlar askerdi; o ise bir savaşçıydı. Onlardan, kalçasına sarılı ölümcül, on inçlik siyah bıçak bir çakıdan ne kadar farklıysa o da o kadar farklıydı. O ince bilenmiş bir silahtı.

Tüm bunlara rağmen, o ölümsüz değildi ve onlar da güvende değildi. Saklandıkları yer keşfedilebilirdi. Adam öldürülebilir, kadın tekrar yakalanabilirdi. Bunun acı gerçekliğini, açlığı ve kramp girmiş kasları kadar göz ardı edemezdi.

Uzun, çok uzun bir süre sonra sesler kesildi. Zane onu serbest bıraktı ve dışarı bakmak için sessizce kapıya doğru yürüdü. Daha önce hiç kimsenin bu kadar sessiz bir zarafetle hareket ettiğini görmemişti, botları içinde savaşta sertleşmiş bir savaşçı yerine kadife patileri üzerinde büyük bir orman kedisi gibi.

Adam arkasını dönene kadar kıpırdamadı, yüz ifadesindeki belli belirsiz rahatlama ona tehlikenin geçtiğini söylüyordu. "Ne yapıyorlardı?" diye sordu, sesini alçak tutmaya özen göstererek.

"İnşaat malzemeleri topluyor, blokları, çürümemiş herhangi bir tahta parçasını alıyorlardı. Eğer bir balyozları olsaydı, muhtemelen bu duvarları sökebilirlerdi. Malzemeleri bir el arabasıyla taşıdılar. Daha fazlasına ihtiyaçları olursa muhtemelen geri döneceklerdir."

"Ne yapacağız?"

"Bu sefer de aynı şeyi yaptık, yere yatıp sessiz kaldık." "Ama buraya gelirlirse-"

"Ben hallederim." Kızın endişesini tam olarak dile getiremeden kısa kesti,

Ama bunu güven verici bir tonda yaptı. "Biraz yiyecek ve su getirdim. İlgilenir misin?"

Barrie dizlerinin üzerine çöktü, vücudunun her hattında heves vardı. "Su! Çok susadım!" Sonra durdu, son deneyimi zihninde tazeydi. "Ama bir şey içersem nereye gideceğim... bilirsin."

Adam ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı ve kadın bunun normalde karşılaştığı bir sorun olmadığını anlayınca biraz kızardı. O ve adamları bir görevdeyken, ihtiyaç duydukları her yerde ve her zaman tuvaletlerini yaparlardı.

"Senin için gidecek bir yer bulacağım," dedi sonunda. "Bunun ihtiyacın olan suyu içmene engel olmasına izin verme. Sana giyecek bir şeyler de buldum ama burası ne kadar sıcak olursa olsun, onları giymeden önce geceyi beklemek isteyebilirsin."

Adam teçhizatının yanındaki siyah bohçayı gösterince kadın bunun bir bornoz olduğunu anladı. Bunun sağlayacağı mütevazılığı düşündü ve minnet duydu; en azından adamlarının karşısına gömleğinden başka bir şey giymeden çıkmak zorunda kalmayacaktı. Ama o haklıydı; günün sıcaklığında ve bu küçük odanın mahremiyetinde onun gömleğini giymeyi tercih ederdi. İkisi de gömleğin altında çıplak olduğunu biliyordu; adam onu zaten çıplı çıplak görmüştü ve ona gömleği verip çıplaklığını görmezden gelerek nezaketini göstermişti, bu yüzden şimdi ayak bileğine kadar uzanan bir bornoza bürünmenin bir anlamı yoktu.

Büyük bir sürahi çıkardı ve tıpasını açtı. Sürahiyi ona uzatırken, "Tadı tuhaf olacak," diye uyardı. "Arıtma tabletleri."

Tadı tuhaftı, ılıktı ve kimyasal bir tadı vardı. Ama harikaydı. Birkaç yudum içti, bu kadar uzun süre boş kaldıktan sonra midesine kramp girmesini istemiyordu. O içerken, adam tedarik ettiği yiyecek parçalarını açtı; bir somun sert ekmek, bir parça peynir ve birkaç portakal, erik ve hurma. Bir ziyafete benziyordu.

Kızın oturması için battaniyeyi düzeltti, sonra bıçağını çıkarıp somun ve peynirden küçük porsiyonlar keserek kıza verdi. Bundan çok daha fazlasını yiyecek kadar aç olduğunu söyleyerek itiraz etmeye başladı ama elindekinin onlara bütün gün, belki de daha uzun süre yeteceğini fark etti. Sahip *olduğu* yiyecek miktarı hakkında şikâyet edecek değildi.

Peyniri hiç sevmemişti ve bu kadar aç olmasaydı bu peyniri de sevmeyeceğinden şüpheleniyordu ama şu anda çok lezzetliydi. Hem ekmeği hem de peyniri kemirdi.

Peynir, çiğneme eyleminden tatmin oluyordu. Ne var ki, iştahını gözünde fazla büyütmüştü. Ona verdiği küçük porsiyon fazlasıyla yeterliydi.

Daha doyurucu bir şekilde yedi ve portakallardan birini silip süpürdü. Kadının sulu dilimlerden birkaç tane yemesi ve biraz daha su içmesi konusunda ısrar etti. Kendini tok hisseden Barrie esnedi ve bir dilim portakal daha teklifini reddetti.

"Hayır, teşekkürler, tokum."

"Şimdi tazelenmek ister misin?"

Başını çevirince kızıl saçları uçtu. Kızın hevesli ve yalvaran ifadesi karşısında adamın solgun gözlerinde eğlence parıldadı. "Yeterince su var mı?"

"Bir bandanayı nemlendirmeye yetecek kadar."

Kadının bandanası yoktu elbette ama onun vardı. Sürahiden kare bezi ıslatacak kadar suyu dikkatlice döktü, sonra kibarca arkasını döndü ve teçhizatıyla meşgul oldu.

Barrie ıslak bezi yavaşça yüzünde gezdirdi ve hissettiği tazelik karşısında zevkle iç çekti. Durumu düzeltebildiği ana kadar ne kadar kirli hissettiğini fark etmemişti. Yanağında adamlardan birinin ona vurduğu yerde bir yara ve kollarında da başka hassas morluklar buldu. Zane'in geniş sırtına bakarak, gömleğinin düğmelerini mendili içine sokup gövdesine ve kollarının altına sürebileceği kadar hızlı bir şekilde açtı. Giysiyi bağladıktan sonra tozlu bacakları da aynı ilgiyi gördü. Nem harika bir şekilde serinleticiydi, ona verdiği şehvetli haz neredeyse şehvetliydi.

"Bitirdim," dedi ve arkasını döndüğünde koyu renkli bandanayı ona geri verdi. "Harika hissettim. Teşekkür ederim."

Sonra kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü belli ki adam da onun gibi serinleme ihtiyacı hissetmişti, ama onun aksine tişörtünü çıkarmadı. Rahat siyah tişörtünü başından çıkarıp battaniyenin üzerine bıraktı, sonra topuklarının üzerine oturup bandanasını ıslattı ve yüzüne sürmeye başladı.

Aman Tanrım. Çaresizce adamın göğsünde ve karnında dalgalanan kaslara, hareketlerinin akışıyla birlikte esneme ve gevşeme şekillerine baktı. Loş ışık adamın teninin koyu bronz rengini yakalamış, omzunun pürüzsüz, güçlü kıvrımında parıldamıştı. Büyülenmiş bakışları kürek kemiklerinin eğiminde, göğsünde meme ucundan meme ucuna uzanan siyah kılların oluşturduğu elmasta dolaştı. Adam bir şeye uzanmak için döndü ve kadın

Sırtını da aynı derecede büyüleyici buldu; omurgasındaki derin oluk iki kas düzlemini ikiye bölüyordu.

Sol elmacık kemiğinde bir santim uzunluğunda bir yara izi vardı. Yüzü çok kirli olduğu için daha önce fark etmemişti ama şimdi gümüşü çizgisini açıkça görebiliyordu. Hiç de çirkin bir yara izi değildi, sadece düz, küçük bir kesikti, bir cerrahın kesiği kadar kesindi. Göğüs kafesi boyunca uzanan yara izi ise farklıydı; sekiz ya da dokuz santim uzunluğunda, pürüzlü, yara dokusu kalın ve kabarıktı. Sonra biri belinin hemen üstünde, diğeri sağ kürek kemiğinin hemen altında iki yuvarlak, buruşuk yara izi vardı. Kurşun yaraları. Daha önce hiç görmemişti ama ne olduklarını anladı. Sağ pazusu boyunca uzanan başka bir kesik daha vardı ve vücudunun geri kalanında kaç yara izi olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Savaşçı tılsımlı bir hayat sürmemişti; vücudunda savaşın izleri vardı.

Yarı çıplak çömelmiş, nemli mendili terli göğsüne umursamazca sürüyor, kollarını kaldırıp altlarını yıkıyor, pürüzsüz alt kısımları ve ilgi çekici kıl parçalarını ortaya çıkarıyordu. O kadar temelde, temelde erkek ve o kadar saf bir savaşçıydı ki, onu izlerken nefesi ciğerlerinde boğuldu.

Vücuduna yayılan sıcaklık ona hayal ettiğinden daha dışı olduğunu söylüyordu.

Biraz sersemlemiş bir halde arkasına yaslanıp duvara yaslandı. Dalgın bir şekilde gömleğinin kuyruğunun mütevazılığını koruduğundan emin oldu, ama düşünceler zihninde baş döndürücü bir hızla ama çok net bir şekilde yuvarlanıyordu.

Henüz tehlikeyi atlatmamışlardı.

Geçtiğimiz yirmi dört korkunç saat boyunca, kaçırılmasının ardındaki nedeni merak etmek için fazla zaman harcamamıştı. Dehşet, kafa karışıklığı ve aldığı darbelerin acısıyla uğraşmak zorunda olduğu çok şey vardı.

Çoğu zaman gözleri bağlıydı ve kafası karışmıştı. Aşağılanmış, çırılçıplak soyulmuş ve kabaca okşanmıştı, tecavüz ihtimaliyle alay edilmişti ama yine de tecavüz etmekten vazgeçmişlerdi, bunun bir nedeni vardı. Katıksız psikolojik işkencenin kuşkusuz bir rolü vardı, ama en önemlisi onu bugün gelecek olan adam için saklamaları emredilmişti.

Kimdi o? Kızın kaçırılmasının arkasında o vardı; o olmalıydı. Ama neden? Fidyeye mi? Şimdi soğukkanlı ve net bir şekilde düşündüğünde, öyle düşünmüyordu. Evet, babası zengindi. Birçok diplomat zengin bir aileden geliyordu.

geçmişı vardı; bu alışılmadık bir durum değildi. Ama eğer sebep paraysa, daha zengin olan başkaları da vardı, belki de özellikle seçilmişti çünkü babasının onu güvende tutmak için dileneceğı iyi biliniyordu. Belki de.

Ama neden onu ülke dışına götürsünler ki? Para alışverişini kolaylaştırmak için onu yakınlarda tutmak istemiş olamazlar mı? Hayır, onu ülke dışına çıkarmış olmaları, başka bir nedenle kaçırmış oldukları anlamına geliyordu. Belki yine de para isteyeceklerdi; o zaten ellerinde olduğuna göre, neden olmasındı? Ama asıl amaç para değildi. Neydi peki?

Bilmiyordu ve liderin kim olduğunu bilmediğı için, onun gerçekten ne istediğini tahmin etmesinin bir yolu yoktu.

Kendisi değıl. Bu düşünceyi elinin tersiyle itti. Bir saplantı nesnesi değildi, çünkü bir kadına bu kadar saplantılı olan hiçbir erkek, adamlarının onu parçalamasına izin vermezdi. Kendisi de saplantı uyandıracak bir tip değildi, diye düşündü alaycı bir tavırla. Kesinlikle çıktığı erkeklerin hiçbirisi saplantılı davranışlar sergilememişti.

Yani... başka bir şey vardı, yapbozun bir parçası eksikti. Tanıdığı biri miydi? Okuduğı ya da gördüğü bir şey mi?

Aklına hiçbir şey gelmedi. Entrika işlerine bulaşmamıştı ama elbette elçilikte hangi çalışanların CIA tarafından istihdam edildiğini biliyordu. Bu standarttı, olağandışı bir şey değildi. Babası sık sık Art Sandefer ve son zamanlarda da Mack Prewett ile özel olarak konuşurdu. Art'ın casustan çok bürokrat olduğunu düşünürdü ama yorgun bakışlarındaki zek  onun da sahada çalıştığını gösteriyordu. Mack Prewett hakkında bir şey bilmiyordu. Onda huzursuz ve sert bir şeyler vardı, onu huzursuz eden bir şeyler.

Babası Mack'in iyi bir adam olduğunu söylemişti. Bundan emin değildi ama kötü biri gibi de görünmüyordu. Yine de, birkaç hafta önce babasının yanında kimsenin olduğunu bilmediğı ve kapıyı  almadan rahatça içeri girdiğı o an vardı. Babası Mack'e kalın bir zarf uzatıyordu; ikisi de şaşkın ve rahatsız görünüyordu ama babası boşuna diplomat değildi. Aralarındaki ufak tefek garipliğı etkili bir şekilde gidermiş ve Mack zarfı da yanına alarak hemen ofisten ayrılmıştı. Barrie bu konuda herhangi bir soru sormamıştı, çünkü CIA'i ilgilendiriyorsa onu ilgilendirmiyordu.

Şimdi o zarfın içinde ne olduğunu merak ediyordu.

Bu küçük olay, hatırlayabildiği en ufak bir talihsizlikten başka bir şey değildi. Art Sandefer bir keresinde tesadüf diye bir şey olmadığını söylemişti ama o an kaçırılmasıyla bağlantılı olabilir miydi? Bunun *nedeni* olabilir *miydi*? Bu çok uzak bir ihtimaldi.

Zarfın içinde ne olduğunu bilmiyordu, zarfla hiç ilgilenmemişti. Ama babasının onu Mack Prewett'e verdiğini görmüştü. Bu ne anlama geliyordu? Sanki zihinsel bir labirentte yolunu bulmaya çalışıyor, yanlış yollara sapıyor, çıkmaz sokaklara giriyor, sonra el yordamıyla mantığa geri dönüyordu. Babası hiçbir şekilde ona zarar verecek bir şey yapmazdı. Bu nedenle zarfın hiçbir önemi yoktu -eğer tehlikeli bir işe bulaşıp kurtulmak istemiyorsa. Kaçırılması ancak birileri babasına istemediği bir şeyi yaptırmak için onu bir silah olarak kullanıyorsa anlamlıydı.

Babasının haince bir şey yaptığı fikrini kabullenemiyordu - en azından gönüllü olarak. Onun zayıflıklarına karşı kör değildi. Biraz züppeydi, bir gün aşık olup evlenebileceği fikrinden bile hiç hoşlanmıyordu, onu boğacak kadar korumacıydı. Ama onurlu bir adamdı ve gerçekten vatansever bir adamdı. Kaçıranlar babasını bir şeyler yapmaya, belki de onlara bilgi vermeye zorluyor olabilirlerdi ve babası buna direnmişti; babasını istediklerini yapmaya zorlamak için kullandıkları araç kız olabilmeydi.

Bu mantıklı geldi. Zarfın muhtemelen kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yoktu ve Art Sandefer tesadüf konusunda yanılıyordu.

Ama ya değilse?

O halde, onun hakkındaki içgüdülerine rağmen, babası olmaması gereken bir şeye karışmıştı. Bu düşünce midesini bulandırdı ama bu ihtimalle yüzleşmek, her açıdan düşünmek zorundaydı. Bununla yüzleşmeli, sonra da bir kenara bırakmalıydı, çünkü artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eğer kaçırırlar onu babasına karşı bir silah olarak kullanacak olsalardı, o zaman vazgeçmezlerdi. Eğer söz konusu olan sadece fide olsaydı, kızın sözde kaçı karşılarında ellerini havaya kaldırır ve Arapça'daki karşılığı olan "Ah, canı cehenneme" derlerdi.

Lider buraya gelmemişti. "Buranın" nerede olduğunu bile bilmiyordu; kafasında coğrafi konumu hakkında soru sormayacak kadar çok şey vardı.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı, gerçekten bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Zane kaşlarını kaldırdı. Duvara yaslanmış oturuyordu.

temizliğini bitirmiş, ona doğru dik bir açıyla bakıyordu ve ne kadar zamandır düşüncelere dalmış olduğunu merak ediyordu. "Rıhtım bölgesi," dedi adam. "Şehrin zor bir bölgesi."

"Hangi şehir demek istedim?" diye açıkladı.

Kristal berraklığındaki gözlerinde farkındalık belirdi. "Bingazi," dedi usulca. "Libya."

Libya. Sersemlemiş bir halde haberleri özüksedi, sonra da izlediği zihinsel yola geri döndü.

Lider bugün uçarak gelmişti. Nereden? Atina'dan mı? Adamlarıyla temas halinde olsaydı, kızın bir şekilde kaçtığını bilirdi. Ama elçiliğe ve kızın babasına ulaşabiliyorsa, kızın elçiliğe geri gönderilmediğini de biliyor olmalıydı. Dolayısıyla mantıken kız hâlâ Libya'da olurdu. Ayrıca mantıklı olarak, aktif olarak onu arıyor olmalılar.

Tekrar Zane'e baktı. Gözleri yarı kapalıydı, neredeyse uyuyor gibiydi. Sıcaktan dolayı tişörtünü giymemişti. Ama yüzündeki uykulu ifadeye rağmen, etraflarında olup biten her şeyin hayati derecede farkında olduğunu, zihni tetikte kalırken sadece bedeninin dinlenmesine izin verdiğini hissetti.

Muhafızlarının ona yaşattığı aşağılanma ve acıdan sonra, Zane'in ilgisi ve düşüncesi onu yatıştıran bir merhem gibi olmuş, hasarın ne kadar derin olduğunu anlamasına bile zaman kalmadan zedelenmiş duygularını iyileştirmeye yardımcı olmuştu. Neredeyse farkına bile varmadan, ona bir kadının bir erkeğe verdiği tepkiyi vermeye başlamıştı ve bir şekilde bu iyiydi.

Onu aşağılamaktan büyük zevk alan haydutların tam tersiydi. O haydutlar muhtemelen şehrin her yerinde onu arıyorlardı ve bu ülkeden çıkana kadar onu tekrar yakalama ihtimalleri vardı. Ve eğer yakalarlarsa, bu kez hiç soluklanmayacaktı.

Hayır. Bu tahammül edilemezdi. Ama eğer düşünölemeyecek bir şey olursa, onlara bekledikleri tatmini yaşatırsa lanetlenirdi. Bekaretini almalarına izin verirse lanetlenirdi.

Bakireliğini hiçbir zaman deneyim ve eğilim eksikliğinden başka bir şey olarak düşünmemiştir. İsviçre'deki okulunda erkeklerle tanışmak için çok az fırsatı olmuştu ve tanıştıklarıyla da pek ilgilenmemiştir. Okuldan ayrıldıktan sonra, babasının koruyucu sahipleniciliği ve elçilikteki görevleri, geliştirebileceği herhangi bir sosyal hayatı kısıtlamıştı. Tanıştığı erkekler, okuldayken tanıştığı birkaç erkekten daha ilginç görünmüyordu.

Okul. AIDS de bir tehdit olarak eklendiğinde, sadece deneyim için seks yapmak risk almaya değmez gibi görünüyordu.

Ama hayal etmişti. Bir adamla tanışmayı, onu sevmeyi, onunla sevişmeyi hayal etmişti. Basit, evrensel hayaller.

Onu kaçırانlar neredeyse tüm bunları elinden alıyordu, neredeyse bir erkeği sevmeye hayalini onu o kadar ağır bir şekilde istismar ederek mahvediyorlardı ki, eğer ellerinde daha fazla kalsaydı, bir erkeği asla sevemeyecek ya da dokunuşuna tahammül edemeyecek kadar ağır bir travma geçireceğini biliyordu. Eğer Zane onu oradan çıkarmasaydı, ilk cinsel deneyimi bir tecavüz olacaktı.

Hayır. Bin kere hayır.

Onu yeniden yakalamayı başarsalar bile, bu rüyayı öldürmelerine izin vermeyecekti.

Ayağa fırlayan Barrie, Zane'in duvara yaslandığı yere doğru birkaç adım attı. Zane'in kaslı vücudunun onun hareketiyle uyandığını gördü ama hareket etmedi. Barrie onun üzerinde durdu ve loş ışıktaki yanan yeşil gözleriyle ona baktı. Adamın ona bakışı kapüşonluydu, okunamıyordu.

"Benimle seviş," dedi çiğ bir sesle.

Bölüm 5

"Barrie..." diye başladı, sesi nazikti ve reddedeceğini biliyordu. "Hayır!" dedi şiddetle. "Bana bunu düşünmem gerektiğini ya da bunu gerçekten yapmak istemediğimi söyleme. O piçlerle neler yaşadığımı biliyorum. İnanmadığınızı biliyorum ama bana tecavüz *etmediler*. Ama bana baktılar, bana dokundular ve ben onları durduramadım." Durdu ve derin bir nefes alarak kendini dengeledi. "Ben aptal değilim. Hâlâ tehlikede olduğumuzu, senin ve adamlarının beni kurtarmaya çalışırken yaralanabileceğinizi, hatta ölebileceğinizi ve sonunda yine onların eline düşebileceğimi biliyorum. Daha önce hiç kimseyle sevişmedim. İlk seferimin tecavüz olmasını istemiyorum, anlıyor musun? Bu zevki tatmalarını istemiyorum. *İlk kez seninle olmak istiyorum.*"

Onu şaşırtmıştı ve Zane Mackenzie'nin yüz ifadesinden ne düşündüğü pek anlaşılmayan bir adam olduğunu çoktan fark etmişti. Dik oturuyordu, solgun gözleri onu delici bir bakışla incelerken kısılmıştı.

Yine de reddedecekti ve buna dayanabileceğini sanmıyordu. "Söz veriyorum," diye umutsuzca mırıldandı. "Bunu bana onlar yapmadı. Eğer endişelendiğin buysa, bende hastalık olamaz." "Hayır," dedi adam, sesi aniden gergin çıkmıştı. "Endişelendiğim şey bu değil."

"Beni yalvartma," diye yalvardı, ellerini birbirine kenetledi, zaten tam olarak bunu yaptığının farkındaydı.

Sonra o solgun gözlerdeki ifade yumuşadı, ısındı. "Yapmayacağım," dedi usulca ve o güçlü, kedigil zarafetiyle ayağa kalktı. Barrie bir an için aralarındaki boyut farkını o kadar keskin hissetti ki, ne yaptığını sandığını merak etti. Sonra onu geçip battaniyeye doğru ilerledi; diz çöküp battaniyeyi düzeltti, sonra üzerine çöküp sırt üstü uzandı ve biraz uzak, çok yaşlı gözlerinde bir dünya bilgiyle onu izledi.

O biliyordu. Ve bu bilgiyi onun gözlerinde okuyana kadar, gerçekten neye ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi. Ama onun uzanıp kendisini onun hizmetine sunmasını izlerken, içinde bir şeyler paramparça oldu. *Adam biliyordu.* Kadının derinliklerinde kaynayan duyguları anlamıştı, onu şiddetli ve şaşırtıcı talebiyle kendisine getiren şeyin ne olduğunu anlamıştı. Bu sadece ilk seferinin kendi iradesiyle, kendi seçtiği adamla olmasını istemesi değildi; kaçırانlar ondan bir şey almışlardı ve o da bunu geri veriyordu. Onu bağlamışlar, soymuşlar, aşağılamışlardı ve o onları durdurmak için çaresiz kalmıştı. Zane kontrolü ona geri veriyor, ona güven veriyor ve aynı zamanda türün erkeğine karşı intikamını almasına kurnazca izin veriyordu.

Onun altında çaresizce yatmak istemiyordu. Vücudunun bu teslimiyetini kontrol etmek istiyordu, her şeyin onun yerine kendi hızında ilerlemesini istiyordu, ne kadar, ne kadar uzağa, ne kadar hızlı olacağına karar veren kişi olmak istiyordu.

Ve bunu yapmasına izin verecekti.

Vücudunun kontrolünü ona veriyordu.

Onun yanında dizlerinin üzerine çökerken zar zor nefes alabiliyordu. Sıcak, çıplak, zengin bir şekilde bronzlaşmış ten, ellerini daha da yaklaştırdı, daha da yaklaştırdı, ta ki dürtü gerginliğini yenene ve parmakları hafifçe karnının, göğsünün üzerinde gezinene kadar. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Bu bir kaplanı okşamak gibiydi, hayvanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu ama zengin postu karşısında direnemeyecek kadar büyülenmişti. Tüm bu gücü ellerinin altında hissetmek istiyordu. Ellerini dikkatle adamın kaburgaları üzerinde gezdirdi, etini avuçlarının altında şekillendirdi, güçlü kas bantlarının üzerindeki derinin esnekliğini ve bunun altında kemiğin güçlü sağlamlığını hissetti. Adamın kalp atışlarının ritmik gümbürtüsünü, nefes aldıkça kaburgalarının genişlemesini hissedebiliyordu.

Hem kalp atışları hem de nefes alış veriş hızı görünüyordu. Hızla adamın yüzüne baktı ve orada gördükleri karşısında kızardı; adamın ağır ağır kapanan gözlerindeki sıcaklık, yüzündeki

Dudaklarının rengi koyulaşmıştı. Şehvetin neye benzediğini biliyordu; onu esir alanların yüzünde şehvetin acımasız tarafını görmüştü ve şimdi de Zane'de şehvetin zevkli tarafını görüyordu. Bu onu ürküttü çünkü ona yaptığı teklifte şehveti hiç düşünmemişti ve elleri Zane'in bedeninden uzaklaştı.

Dudakları, beyaz dişlerinin parıltısını ortaya çıkaran bir eğlence kıvrımıyla ayrıldı ve kalbinin neredeyse durduğunu hissetti. Gülümsemesi beklediğinden daha da güçlüydü. "Evet, tahrik oldum," dedi usulca. "Olmak zorundayım, yoksa bu iş yürümez."

Elbette haklıydı ve kızarması derinleşti. Tecrübesizliğin sıkıntısı buydu işte. Sevişmenin inceliklerini bilse de, bu akşamki kavalyesi onu bir iki kez beklenmedik bir şevkle öpmüş ve tahrik olduğunu anlayabileceği kadar yakınına sokulmuş olsa da, şimdiye kadar hiç doğrudan bir ereksiyonla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Bu özel adam onun emri için oradaydı. Ürkek bir tavırla adamın pantolonunun ön kısmına, kumaşı iten çıkıntıya baktı.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye bir kez daha teklif etti ve Barrie tereddütten kararlılığa doğru alevlendi.

"Evet, biliyorum."

Ellerini kemerine götürdü. "O zaman daha iyi-"

Anında onu durdurdu, ellerini yukarı ve uzağa iterek başının her iki yanına indirmeye zorladı. "Yapacağım," dedi, niyet ettiğinden daha şiddetli bir şekilde. Bu onun gösterisiydi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı ve yine onun anladığını biliyordu. Onun gösterisi, onun kontrolü, yolun her adımı. Battaniyeye yaslanarak gevşedi ve sanki biraz kestirecekmiş gibi gözlerini kapattı.

Onu izlemediğini bilmek daha kolaydı, tabii ki niyeti de buydu. Barrie beceriksizce davranmak istemedi, deneyimsizliğinin altını daha fazla çizmek istemedi, bu yüzden kemerine uzanmadan önce, anladığından emin olmak için bir süre serbest bırakma mekanizmasını inceledi. Cesaretini kaybetmek için kendine zaman tanımadı. Elini uzattı, kemeri açtı ve adamın pantolonunu çözdü. Pantolonun altında siyah mayo vardı. Barrie şaşkınlıkla onlara baktı. Mayo mu?

Sonra anladı. O bir SEAL'dı; kısaltma SEa, Air ve Land anlamına geliyordu. Her üç unsurda da evinde gibiydi, kilometrelerce yüzebiliyordu. Bingazi bir liman olduğuna göre, ekibi muhtemelen denizden bu şekilde sızmıştı. Belki de karaya ulaşmak için bir tür tekne kullanmışlardı,

Ama limandan biraz uzakta bırakılmış ve yolun geri kalanını yüzerek geçmiş olmaları da mümkündü.

Onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı, hâlâ da atıyordu ve şimdi ona bedenini veriyordu. İçindeki her şey sıkıştı ve duygu yoğunluğundan titredi. Oh, Tanrım. Son yirmi dört saat içinde kendisi hakkında, hayatının son yirmi beş yılının tamamında öğrendiğinden daha fazla şey öğrenmişti. Belki de bu deneyim onu değiştirmişti. Her iki durumda da, içinde çok önemli bir şey olmuştu ve bununla nasıl başa çıkacağını öğreniyordu.

On beş yıl boyunca babasının onu boğucu bir koruma battaniyesine sarmasına izin vermişti; bunun için onu suçlayamazdı, çünkü o battaniyeye *ihtiyacı* vardı. Ama o zaman geçmişti. Kader onu hayatın içine fırlatmış, koruyucu kozasından söküp çıkarmıştı ve bir kelebek gibi ipeksi ipleri tekrar etrafına çekemiyordu. Tek yapabildiği bilinmeyene doğru uzanmaktı. Ellerini mayonun kemerinin altından geçirdi ve mayoyu ve pantolonunu kalçalarından aşağı indirmeye başladı. Ona yardım etmek için leğen kemiğini yerden kaldırdı. "Hepsini çıkarma," diye mırıldandı, hâlâ gözleri kapalı ve elleri başının yanında duruyordu. "Pantolonum aşağıdayken yakalanırsam bir şeylerle başa çıkabilirim, ama tamamen çıkarılırsa bu beni biraz yavaşlatır."

Gerginliğine rağmen Barrie bu üstün özgüvene, alaycı mizaha gülümsedi. Eğer bu kadar kontrollü olmasaydı, ukala olarak tanımlanabilirdi. Dövüş yeteneği konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Ellerini adamın giysilerinin içine sokarken elleri adamın kalçalarını okşadı. Adamın poposunu hissettiğinde beklenmedik bir zevk dalgası içinde dalgalandı, serin ve pürüzsüz, kaslarla sert, yemyeşil uzmanlar o an onu kıskanacaktı ve oyalanacak, bu erkek mükemmelliğini tam olarak takdir edecek cesarete sahip olmayı diledi. Bunun yerine adamın giysilerini çekiştirerek kalçalarının ortasına kadar indirdi. Adam gevşeyerek kalçalarının tekrar battaniyenin üzerine yerleşmesine izin verdi ve Barrie çıplak bir adamın şaşırtıcı gerçekliğini inceledi. Cinsel uyarılmayı anlatan kitaplar okumuştı ama bunu ilk elden ve yakından görmek çok daha etkileyici ve harikaydı.

Körü körüne uzandı, eli sanki bir mıknatıs tarafından çekilmişti. Ona dokundu, bir parmağının ucuyla şişmiş cinsel organını okşadı. Sanki okşamayı takip ediyormuş gibi nabız gibi atıyor ve yukarı doğru sarsılıyordu. Adam keskin bir nefes aldı. Verdiği tepki onu kışkırttı ve göğsündeki, bedenindeki gerginlik bir kez daha sıkıştı,

Sonra o sıcaklık dalgasıyla gevşemeye başladı. Şimdi daha cesurca, parmaklarını onun etrafında doladı, serinliğin altındaki sıcaklığı, ipeğin altındaki demiri, acil zonklamayı hissederken zevkle hafifçe iç çekti.

Ve kendi arzusunun, bedeninde sıcak bir nehir gibi aktığını, öfkeli kararlılığı sevişmeye dönüştürdüğünü hissetti. *İşte böyle olmalı*, diye düşündü rahatlayarak; öfkeyle değil, zevkle bir araya gelmeliydiler. Ve beklemek istemedi, kendine yeniden düşünmek için zaman vermek istemedi, yoksa cesaretini kaybedecekti.

Hızla onun üzerine çıktı, ona bindi. Artık diğer erkeklere öfke duymuyordu, artık çaresizlik içinde değildi. *Zevk*, sıcak ve tatlı. İçgüdüleriyle hareket ederek dizleriyle adamın kalçalarını kavradı, kalın şaftı yerinde tuttu ve yavaşça üzerine çökerek vücutlarını birbirine doğru yönlendirdi.

Adamın etinin kızınkine değdiği ilk an sıcak ve ürkütücüydü ve kız içgüdüsel olarak kendini dikleştirerek bu yabancı dokunuştan uzaklaştı. Zane en ufak bir tepki dalgasıyla titredi, sonra bir kez daha bacaklarının arasında hareketsiz yattı, gözleri hâlâ kapalıydı ve kadının kendi hızında ilerlemesine izin verdi.

Göğsü o kadar daralmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu; hızlı küçük nefesler halinde havayı içine çekti. Kısa süren bu temas bacaklarının arasında ısrarlı bir zonklamaya yol açmıştı, sanki vücudu ilk şaşkın reddinden sonra içgüdüsel olarak dişiye erkek olarak tanımak için duraklamıştı. Gömleğinin siyah kumaşının altında göğüsleri gergin ve ateşli hissediyordu. Yabancı, evet... ama sonsuz derecede heyecan vericiydi. Arzu onun içinden geçerek nehri yükseltti.

Arzu onu tam da bu sonuca doğru itiyor olsa da, kendi kendine ani ve keskin savunmasızlık hissine, vücudunun penetrasyon tehdidi karşısında paniğe kapılmasına hazırlıklı olduğunu söyledi. Daha temkinli bir şekilde tekrar onun üzerine yerleşti, onu vücudunun girişine yerleştirirken kendini sabit tuttu ve ağırlığının onu zonklayan et sütununa dayamaya başlamasına izin verdi.

Rahatsızlık hemen başladı ve beklediğinden daha kötüydü. Hareketini durdurdu, acının kaynağından içgüdüsel olarak kaçışını kontrol etmeye çalışırken yutkundu. Adamın da derin nefes aldığını fark etti ama yaptığı tek hareket buydu. Daha sert itti, gerilmenin verdiği yanma hissine karşı dişlerini sıktı ve sonra daha fazla dayanamayıp kendini onun üzerinden çekti. Bu sefer bacaklarının arasındaki rahatsızlık geçmedi ama yanmaya devam etti.

Kendi kendine daha iyiye gitmeyeceğini söyledi. Devam etse ve yapsa iyi olacaktı. Nefes nefese kalarak bir kez daha kendini

onu. Eylemi tamamlamak için mücadele ederken gözlerinden yaşlar akıyordu. Neden *içeri girmiyordu* ki? Bacaklarının arasındaki baskı muazzamdı, dayanılmazdı ve yukarı doğru yükselirken boğazına bir hıçkırık takıldı.

"Bana yardım edin," diye yalvardı, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Adamın gözleri yavaşça açıldı ve kadın orada yanan solgun ateş karşısında neredeyse irkilecekti. Sadece bir elini, sağ elini oynattı. Nazikçe yanağına dokundu, nasırlı parmak uçları sert ve son derece şefkatliydi; sonra parmaklarını boğazından aşağıya, gömleğinin üzerinden hafifçe sol göğsüne, göğüs ucunda kalp durdurucu bir an oyalandıktan sonra nihayet bacaklarının birleştiği yere kadar izledi.

Okşama bir fısıltı kadar hafifti. Bacaklarının arasında oyalandı, alay etti, fırçaladı, okşadı. Kıpırdamadan durdu, vücudu bu yeni duyuma konsantre olurken dengede duruyordu. Tüm duyuları adamın eline ve onun yaptıklarına, ona dokunma şekline odaklanırken gözleri kapandı. Çok lezzetliydi ama yeterince değil. Daha zengin, daha güçlü bir şey vaadiyle onu kışkırttı ama yine de hafifçe okşayan parmağı istediği yere tam olarak dokunmadı. Barrie derin bir nefes aldı, meme uçları tepki olarak yükseldi. Tüm vücudu gerilim içindeydi. Bekledi, nazik dokunuşun onu coşkuyla okşamasını bekledi.... bekledi. Kalçaları hareket etti, vücudu içgüdüsel olarak onun parmağını arıyor, takip ediyordu.

Ah. İşte. Sadece bir anlığına, *orada...* Zevk içinden geçerken boğazından kısık bir inilti yükseldi. Onun okşamayı tekrarlamasını bekledi, ama onun yerine parmakları çıldırtıcı bir şekilde yaklaştı, alay etti ve geri çekildi. Yine kalçaları onu takip etti ve yine o saf hissin şimşek çakmasıyla ödüllendirildi.

İnce, şehvetli bir dans başladı. Adam önden gidiyor, kadın da onu takip ediyordu. Doğru dokunuşlar daha sık geliyor, her tekrarda yoğunluk arttıkça zevk daha sarsıcı hale geliyordu. Bacaklarının arasında, erkek şaftı hâlâ giriş için araştırıyordu ve bir şekilde kalçalarının her hareketi onu bu hedefe biraz daha yaklaşıyor gibiydi. Vücudu sallanıyor, arzusunun kadim ritminde sallanıyor, gelgitler gibi kabarıp geri çekiliyordu. Onun kendisini gerdiğini hissedebiliyor, hareketlerinin keskinleştirdiği rahatsızlığı hissedebiliyordu. . ve yine de arzu onu bir Lorelei gibi kendine çekti ve bir şekilde ona içinde ihtiyaç duymaya başladı, acının artık önemli olmadığı noktaya kadar ona ihtiyaç duydu. Ellerini onun göğsüne dayadı ve hareketleri değişti, bir o yana bir bu yana sallanmak yerine kalkıp inmeye başladı. Adamın dokunuşu da değişti, aniden doğrudan kadının en çok istediği yere baskı yapmaya başladı.

Ağlamamak için dudağını ısırđı. Başparmağı ısrarla ovuşturdu, bir sel bıraktı, ılık nehri vahşi ve tamamen kontrolünün dışında bir şeye dönüştürdü. O kadar ateşliydi ki arzuyla yanıp tutuşuyor, boşlukla ağrıyordu. Acının artık bir önemi yoktu; onun vücudunun vaat ettiğı, kendisinin ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmalıydı. Düşük bir iniltiyle aşağı doğru bastırdı, yumuşak etini davetsiz misafiri kabul etmeye zorladı. Direniş, içten gelen verimi hissetti; sonra aniden onun sıcak, şişmiş seksi içine doğru itildi.

Acıdı. Çok acıttı. Olduğı yerde dondu kaldı ve gözleri sıkıntıyla kocaman açılıverdi. Bakışları kilitlendi; kadının ki acıyla kararmış, adamın ki ise acımasızca dizginlenmiş bir arzuyla yanıyordu. Birdenbire altındaki kaslı vücudun ne kadar gergin olduğunu, kontrolünün ona ne kadar mal olduğunu fark etti. Ama hızını onun belirlemesine izin vereceğine söz vermişti ve bu sözünü tutmuş, sadece kadın yardım istediğinde hareket etmişti.

Bir yanı durmak istiyordu ama daha derin, daha güçlü bir içgüdü onu adamın üzerinde tutuyordu. Onun içinde zonkladığını hissedebiliyor, bedeninin cevap olarak gerildiğini hissedebiliyordu, sanki bedeni zihninden daha fazlasını biliyordu ve belki de biliyordu. Adam daha da gerildi. Teni terden parıldıyor, kalp atışları avucunun altında hızlanıyordu. Bu son derece erkek, inanılmaz derecede tehlikeli savaşçıya komuta edebileceğı için bir heyecan sarsıntısı hissetti, sadece bu seferlik gerçeklikten uzaklaşmıştı. Sadece saatler önce tanışmışlardı; muhtemelen birbirlerini bir daha asla göremeyecekleri saatler kalmıştı. Ama şu an için o onundu, onun içine gömülmüştü ve bu deneyimin bir anından bile vazgeçmeyecekti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye fısıldadı.

"Sadece yürümeye devam et," diye fısıldadı ve o da devam etti.

Yükseliyor. Düşüyor. Kendini neredeyse onun üzerinden kaldırıyor, sonra aşağıya batıyordu. Acıyı unutup kendini ilkel bir neşenin içinde kaybedene kadar tekrar tekrar. Adamın eli bacaklarının arasında kaldı, artık teşvik edilmeye ihtiyacı olmasa da onu ileriye doğru iten okşamayı sürdürdü. Onun üzerinde daha hızlı ve daha hızlı hareket etti, onu daha derine ve daha derine götürdü. Güçlü vücudu kadının kalçaları arasında esnedi, kamburlaştı ve boğazından bir hırıltı yükseldi. Hemen kendini tekrar düz yatmaya zorladı, verdiği sözle zincirlenmişti.

Yukarı. Aşağı. Tekrar. Ve tekrar, kreşendo içinde yükseliyor, ısı dayanılmaz bir ateşe yükseliyor, gerginlik daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor, ta ki bir kasını daha oynatırsa paramparça olacakmış gibi hissedene kadar. Onun üzerinde olduğı yerde dondu kaldı, inledi, kendini son engelin üzerinden atamadı.

Hırıltı yine boğazında gümbürdedi. Hayır, bir hırıltıdan daha derindi; içinde bastırıldığı güçlerle patlayan bir insan volkanının sesi idi bu. Kontrolünü kaybetti ve kıpırdandı, iki elini de kızın kalçalarına şiddetle kenetledi ve onu sertçe aşağı çekerken bir kez daha eğildi ve kabzasına kadar içine girdi. Daha önce bu kadar derine inmemişti; kadın onu bu kadar çok almamıştı. Bu his elektrik gibiydi. Adam altında kasılırken bir çılgılığı bastırды, uyluklarının arasından yukarı doğru kalktı, dizleri yerden kesilecek şekilde onu kaldırdı. Başını geriye atmış, boynu serbest kalmanın verdiği güçle kasılmış, dişlerini göstermişti. Barrie onun salıverilişinin sıcak fışkırışını hissetti, onun içinde o kadar derinde hissetti ki varlığının tam merkezine dokunuyordu ve bu onu uçurumun kenarına itmek için yeterliydi.

İçinden saf bir şimşek geçti. Hiçbir şeyin bastıramayacağı ince bir coşku çılgılığı attığını duydu. Tüm iç kasları onun etrafında kasıldı, gevşedi, tekrar tekrar sıkıştı, sanki vücudu onunkinden içiyormuş gibi.

Sonunda fırtına dinmiş, onu güçsüz ve titrer halde bırakmıştı. Kemikleri jöleye dönmüştü ve artık dik oturamıyordu. Çaresizce öne doğru yığıldı, depreme yakalanmış iskambil kâğıtlarından bir ev gibi onun üzerine katlandı. Adam onu yakalayıp göğsüne yatırdı ve kadın orada soluk soluğa ve hıçkırarak yatarken kollarıyla onu sardı. Ağlamak istememişti, gözyaşlarının neden yüzünden akıp gittiğini anlamamıştı. "Zane," diye fısıldadı ve daha fazla bir şey söyleyemedi.

İri, sert elleri kadının sırtını yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı okşadı. "İyi misin?" diye mırıldandı ve derin sesinde son derece erkeksi ve samimi bir şey vardı, bir memnuniyet ve sahiplenme tınısı,

Barrie gözyaşlarını yutarak kendini tutarlı olmaya zorladı. "Evet," dedi ince, su dolu bir ses tonuyla. "Bu kadar acıtacağınızı bilmiyordum. Ya da bu kadar iyi hissettireceğini," diye ekledi, çünkü her iki nedenle de ağlıyordu. Tuhaf olan, acıya olduğu kadar zevke de hazırlıksız olmasıydı. Kendini bunalmış, dengesiz hissediyordu. Böylesine mahrem bir eylemi gerçekleştirip duygusal olarak etkilenmeden kalabileceğini düşünecek kadar aptal mıydı gerçekten? Eğer bu tür bir zihinsel mesafeyi koruyabilseydi şimdiye kadar bakire kalmazdı. Eğer isteseydi, babasının saplantılı koruyuculuğunu aşmanın bir yolunu bulurdu, eğer herhangi bir erkek onda bu savaşçının tanışmalarından sonraki iki dakika içinde uyandırdığı tepkinin onda birini uyandırmış olsaydı. Onu kurtaran başka bir erkek olsaydı, ondan böyle samimi bir iyilik istemezdi.

Sevişmeleri aralarında bir bağ kurmuştu, hayal ettiğinden çok daha gl ve çok daha derine inen bir tensel bağ. İffetine rağmen, sevişmenin lunapark trenine binmek gibi basit bir eğlenceden daha kalıcı bir anlamı olamayacağına dair modern, msamahakr fikre inanmış mıydı? Belki bazı insanlar için *seks* bir karnaval gezintisi kadar önemsiz olabilirdi ama o bir daha asla sevişmeyi bu kadar sığ bir şey olarak düşünmeyecekti. Gerçek sevişme derin ve temeldi ve asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu. Ona gömleğini verdiği ve ona aşık olduğu andan beri eskisi gibi olmamıştı. Yüzünü bile görmeden adamın özüne, gücüne ve nezaketine aşık olmuştu. Sabah olduğunda yüz hatları çirkin ya da yara izleriyle çarpılmış olsaydı da fark etmezdi. O orak odanın karanlığında ve kalbinin karanlığında, yüzeyde yatan her şeyin altını çoktan görmüş ve onu sevmişti. Bu kadar basit ve bu kadar zordu.

Onun böyle hissetmesi, onun da böyle hissettiği anlamına gelmiyordu. Barrie bir psikoloğun ne diyeceğini biliyordu. Bu beyaz şövalye sendromuydu, koşullar nedeniyle bir kişiye hayattan daha büyük özellikler yansıtılmasıydı. Hastalar doktorlarına ve hemşirelerine her zaman aşık olurlardı. Zane onu kurtararak sadece işini yapıyordu, beyaz onun için hayatı anlamına geliyordu, çünkü onu esir alanların yaşamasına izin vereceğini bir an bile düşünmemişti. Hayatını ona borçluydu, hayatının geri kalanında da ona minnettar kalacaktı ama o pencereden içeri giren herhangi bir adamı sevebileceğini sanmıyordu. O *Zane'i* sevmişti.

Sessizce onun üzerine uzandı, başı onun boğazına yaslanmıştı, vücutları hâlâ birbirine bağlıydı. Adamın kalp atışlarının güçlü ritminin göğüslerine çarptığını, göğsünün her nefeste genişlediğini hissedebiliyordu. Adamın sıcak, misk kokusu onu en pahalı kolonyadan bile daha fazla heyecanlandırıyordu. Burada, yıkılmış bir binanın ortasında bir battaniyenin üzerinde onunla birlikte yatarken, en lüks ve korunaklı ortamda olduğundan daha fazla kendini evinde hissediyordu.

Onun hayatının hiçbir detayını bilmiyordu. Kaç yaşında olduğunu, nereli olduğunu, ne yemekten ya da okumaktan hoşlandığını ya da televizyonda hangi programları izlediğini bilmiyordu. Hiç evlenip evlenmediğini de bilmiyordu.

Evlendim. Tanrım, sormamıştı bile. Birden midesinin bulandığını hissetti. Eğer evliyse, o zaman sandığı gibi biri olamazdı ve az önce hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

Ama hata tamamen ona ait de değildi. Ona yalvarmıştı ve fikrini değiştirmesi için ona birden fazla şans vermişti. O da fikrini

ona acıdığı için sevişmiş olsaydı buna katlanabilirdi.

Sormak zorunda olduğunu bilerek derin bir nefes aldı. Cehalet mutluluk olabilirdi ama bu rahatlığa izin veremezdi. Eğer bu kadar büyük bir yanlış yaptıysa, bilmek istiyordu.

"Evli misin?" diye ağzından kaçırdı.

Gergin bile değildi ama onun altında tamamen rahatlamış bir şekilde yatıyordu. Bir eli sırtından yukarı kayd ve boynuna dolandı. "Hayır," dedi o alçak sesiyle. "Pençelerini artık benden çıkarabilirsin." Kelimeler tembelce eğleniyordu.

Tırnaklarını adamın göğsüne batırdığını fark etti ve aceleyle parmaklarını gevşetti. Sıkıntıyla, "Özür dilerim, seni incitmek istememiştim," dedi.

"Acı vardır, acı vardır," dedi rahatça. "Kurşunlar ve bıçaklar çok can yakar. Buna kıyasla, küçük bir dişi kedinin tırmalaması fazla zarar vermez."

"*Dişi kedi mi?*" Barrie kızması mı yoksa eğlenmesi mi gerektiğini bilemedi.

Kısa bir mücadeleden sonra eğlence kazandı. Arkadaşlarından ya da iş arkadaşlarından hiçbirini onu bu şekilde tanımlamazdı. Kendisinin hanımefendi, sakin, ihtiyatlı, vicdanlı olarak tanımlandığını duymuştu ama kesinlikle bir dişi kedi olarak değil. "Mmm." Ses boğazında neredeyse bir mırıltı gibiydi. Sert parmakları tembelce boynuna masaj yaparken, diğer eli sırtından aşağı kayarak gömleğinin altına girdi ve poposunun üzerinde sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. Avuçları bir damga gibi kızın etini yakıyordu.

"Narin. Ve okşanmayı seviyorsun."

Bunu inkâr edemezdi, hele ki okşayan o olunca. Adamın elini poposunda hissetmek şaşırtıcı derecede erotikti. Biraz kıpırdanmaktan kendini alamadı ve sonra adamın etinin içinde dalgalandığını hissedince nefesi kesildi. Onun da nefesi kesildi ve parmakları kalçasının yarığına saplandı.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor," dedi ve sesi gergin çıkıyordu.

Barrie gözlerini kapattı, bir kez daha arzusun geri dönüşünü işaret eden sıcak gevşemeyi içinde hissetti. Adamın penisi kadının içinde genişlediğinde, hem uzayıp hem de kalınlaştığında bu olağanüstü bir his olmuştu. Aman Tanrım. Tekrar yapmak istiyordu ama buna gücü olduğunu sanmıyordu. "Ne?" diye mırıldandı, bacaklarının arasında olup bitenler dikkatini dağıtmıştı.

"Hayaletlerden kurtuldun mu?"

Hayaletler. Bu adamların ona dokunma şeklinden duyduğu dehşeti kastediyordu.

onu. Bunu düşündü ve biraz da şaşkınlıkla öyle olduğunu fark etti. Kendisine yapılan muameleye hâlâ kızgındı ve hayatında hiç tabanca tutmamış olmasına rağmen Zane'in tabancasını elinde, o adamları da görüş alanında tutmayı çok isterdi. Ama yaralı, kadınsı yanı Zane'le sevişmekten zevk alarak zafer kazanmış ve böylece kendini iyileştirmişti. Zevk... nedense bu kelime yaşadıklarının yanında çok sönük kalıyordu. Coşku bile yoğunluğu, patlama, erime, fiziksel benliğinde tamamen kaybolma hissini tam olarak tanımlayamıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Hayaletler gitti."

"Tamam." Sesi hâlâ gergin geliyordu. "İkinci soru. O lanet gömleğin ameliyatla çıkarılması gerekecek mi?"

Kadın irkilerek dik oturmaya başladı. Bu hareket onu daha da içine soktu ve kadından keskin bir soluk, erkekten de bir inilti kopardı. Nefes nefese ona baktı. Az önce sevişmişlerdi -aslında *hâlâ* sevişiyorlardı- ama onu ilk bulduğunda parçalanmasını engelleyen, karanlık sokaklarda yalınayak koşma cesaretini veren, alçakgönüllülüğünden çok daha fazlasının sembolü haline gelen şey giydiği tişörttü. Belki de sandığı kadar iyileşmemişti. Kaçıranlar onu soymuş, önlerinde çıplak durmaya zorlamışlardı ve Zane odaya ilk girip onu o halde gördüğünde çok utanmıştı. Şimdi onun yanında çıplak kalabilir miydi, başka erkekler tarafından çimdiklenmiş ve morarmış vücudunu görmesine izin verebilir miydi, bilmiyordu.

Kristal berraklığındaki bakışları sakın ve sabırlıydı. Yine anlamıştı. Ondan ne istediğini biliyordu. Her şeyi olduğu gibi bırakabilirdi ama daha fazlasını istiyordu. Aralarında karanlık sırlar olmadan onun güvenini, açıklığını istiyordu.

Onların sevgili olmalarını istiyordu.

Farkına varış keskin, neredeyse acı vericiydi. Birbirlerini fiziksel olarak sevmişlerdi ama aralarındaki duvar gibi bir kısıtlamayla. Adam, kadının ondan istediklerini yapmış, doruğa ulaşmış kontrolünü kaybettiği son ana kadar kendini tutmuştu. Şimdi ondan bir şey istiyordu, kendisinin verdiği gibi vermesini istiyordu.

Neredeyse çaresizce gömleğinin önünü kavradı. "Üzerimde izler bıraktılar."

"Daha önce de çürükler görmüştüm." Uzandı ve hafifçe yanağına dokundu.

"Aslına bakarsan tam burada bir tane var."

İçgüdüsel olarak adamın dokunduğu yanağa uzandı ve şefkati hissetti. Gömleğin önünü serbest bırakır bırakmaz, ellerini düğmelere götürdü ve yavaşça çözmeye başladı, ona itiraz etmesi için zaman tanıdı. Kadın dudağını ısırdı ve kumaşın genişleyen kenarlarını tutup bir arada tutma dürtüsüyle savaştı.

Giysi sonuna kadar açıldığında, ellerini içeri kaydırды ve göğüslerini avuçladı, avuçları serin tümsekleri kaplarken sıcaktı. Meme uçları sertleştikçe karıncalanıyor, temas için uzanıyorlardı. "Çürükler *onları* utandırıyor," diye mırıldandı. "Seni değil."

Ona doğru otururken gözlerini kapattı, içinde onu sert ve sıcak hissediyordu, elleri de göğüslerinde aynı sertlikte ve sıcaklıktaydı. Adam siyah gömleği omuzlarından iterken, elleri göğüslerini terk ettiğinde, garip bir şekilde sıkı ve ağırlı hissettiklerinde itiraz etmedi. Kumaş kollarının etrafında birikti ve adam sırayla her birini kaldırarak onları serbest bıraktı.

Çırılçıplaktı. Ilık hava en hafif dokunuşlarla çıplak tenine değdi ve sonra adamın parmak uçlarının omuzlarındaki, kollarındaki, göğüslerindeki ve karnındaki koyu lekelerin her birinin üzerinde o kadar nazıkçe gezindiğini hissetti ki onu neredeyse hiç hissetmedi. "Eğil," dedi adam.

Yavaşça itaat etti, elleri tarafından yönlendirildi, aşağı, aşağı- ve başını kaldırdı, ağızıyla buluştu.

İlk öpücükleri... ve çoktan sevişmişlerdi. Bar-rie onun öpücüklerinin verdiği zevkten vazgeçecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğine şaşırды. Dudakları sert, sıcak ve açtı. Boğazında uğuldayan şaşkınlık ve zevk karışımı küçük bir sesle ona doğru eğildi. Göğüsleri adama yaslandı, adamın göğsündeki gevrek tüyler aşırı hassas meme uçlarını törpüledi, bilmeden atladığı bir başka zevkti bu.

Oh, bu çok lezzetliydi. Dili giriş için araştırdı ve kadın hemen verdi.

Birkaç dakika sonra başını battaniyeye bıraktı. Hafifçe nefes alıyordu, gözleri ağır ağır kapanıyordu. "Bir sorum daha var."

"Ne?" Onun ağzının zevklerinden vazgeçmek istemiyordu. Daha önce öpüşmekten hiç bu kadar zevk almamıştı ama adam bu konuda şeytani derecede iyiydi. Onu takip etti, alt kısmını ısırdı, sıcak küçük öpücükler bıraktı.

Ağzının altından kıkırdadı. Derin, paslı ses onu büyüledi. Onun kahkahalarının gülümsemelerinden bile daha nadir olduğunu, bu nedenle iki kat daha değerli olduğunu hissetti.

"Bu sefer benim üstte olmama izin verecek misin?"

Bu soru onu kahkahalara boğdu. Elinden geldiğince kahkahasını bastırdı, başını onun boynuna gömdü ama vücudu kıkırdamalarla sarsıldı. Adam içinden kayarak çıktı ve onu daha da çok güldürdü. Adam güçlü bir kolunu onun etrafına sarıp yuvarlandığında, battaniyeden yuvarlanmamaları için onu kaldırdığında, onu etkili bir şekilde altına sokup bacaklarının arasına yerleştğinde hala gülüyordu. Adam ağır bir şekilde içine girdiğinde kahkahası bir solukta kesildi.

Zaten çok şey deneyimlemişken, yeni duyguların bombardımanı altında kaldığında duyuları dalgalandı. Onun iri bir adam olduğunu biliyordu ama altında yatmak aralarındaki boyut farkını keskin bir şekilde ortaya koyuyordu. Adam onu ezmek için ağırlığını kollarına dayamış olsa da, kadın hâlâ o demir kaslı vücudun ağırlığını hissediyordu. Omuzları o kadar genişti ki onu cüceleştiriyor, etrafını sarıyor, ona kalkan oluyordu. Üstteyken, adamın içine girme derinliğini kontrol etmişti. Şimdi kontrol ondaydı, kalçaları adamın kalçaları tarafından genişçe açılmıştı. Daha önce olduğundan daha büyük, daha sert hissediyordu.

Kadının, konumunun savunmasızlığını nasıl kabul edeceğini görmek için bir an bekledi. Ama kendini savunmasız hissetmediğini fark etti. Kendini tamamen güvende hissediyordu, onun gücüyle tamponlanmıştı. Titreyerek ona gülümsedi ve kollarını kaldırarak boynuna doladı.

O da karşılığında gülümsedi. Ve sonra Zane Mackenzie onunla sevişti.

Bölüm 6

Gün boyunca sevişmedikleri, sevişmekten dinlenmedikleri ya da sevişmek üzere olmadıkları bir an yok gibiydi. Rıhtımın sesleri etraflarını sarmıştı; gemilerin alçak böğürtüsü, kamyon kornaları, zincir ve vinç sesleri, ama o küçük, loş odanın içinde dünyada birbirlerinden başka hiçbir şey yok gibiydi. Barrie onun dizginlenemez duygusallığının gücünde kendini kaybetti ve kendi içinde onunkine eşdeğer bir tutku keşfetti. Sessiz olma ihtiyacı bu yoğunluğu daha da artırıyordu.

Kadının göğüslerindeki morlukları öptü ve meme uçlarını zevkten zonklayana kadar emdi. Sakallı çenesi göğüslerine, karnına sürtünüyordu ama vücudundaki diğer morlukları ararken ve onlara da aynı şefkatli saygıyı gösterirken ona acı vermemeye her zaman dikkat ediyordu. "Bana canını nasıl yaktıklarını anlat," diye mırıldandı, "daha iyi hale getireyim."

İlk başlarda Barrie detayları açıklamaktan kaçındı, hatta ona bile, ama sıcak öğleden sonra ilerledikçe ve Barrie onu sık sık tatmin ettikçe Barrie sarhoş oldu.

Duygularının aşırı yüklenmesi yüzünden ondan bir şey saklamak anlamsız gelmeye başladı. Duraksayarak ona bir şeyler fısıldamaya başladı.

"Bunun gibi mi?" diye sordu, onu çok üzen hareketi tekrarlayarak -ama aynı şey değildi. Kaçıranların elinde cezalandırılması gereken şey, Zane Mackenzie'nin ellerinde saf bir zevke dönüşmüştü. Vücudu diğer dokunuşları unutup sadece onu hatırlayana kadar onu okşadı. Kadın başka bir ayrıntıyı fısıldadı ve o da bu anıyı sildi, kötünün yerine onu şehvetli zirveden zirveye çıkaran okşamaları koydu. Onun kendisine davrandığından daha şefkatle ya da böylesine zevkle davranıldığını hayal bile edemezdi. Ona bakmaktan, ona dokunmaktan, onunla sevişmekten ne kadar zevk aldığını saklamaya çalışmıyordu. Onun vücudundan, yumuşak kıvrımları ile sert kasları arasındaki zıtlıktan zevk alıyordu. Böylesine yoğun bir erkeksi zevkin odağı olmak, teninin dokusunu, göğsünün kıvrımını, bacaklarının arasındaki rahat kılıfı içine çektiğini hissetmek onu tahrik ediyordu. Onu keşfetti; okşadı, cinselliğe boğdu. Etrafları hâlâ o kadar kalabalıktı ki fazla konuşmaya cesaret edemediler. bedenleriyle iletişim kurdular.

Üç kez, aştan sonra uykulu uykulu yatarlarken, saatini kontrol etti ve kulaklıklı telsize uzandı. Bir kez tıklıyor, dinliyor, sonra kenara koyuyordu. "Adamların mı?" diye sordu, ilk seferden sonra.

Başını salladı. "Saklanıyorlar, buluşmak için güvenli olana kadar bekliyorlar."

O zaman ve Gevezelik . sesler Dışarıda oldu Daha yüksek sesle olarak bazı insanlar yaklaştı ve sessizliğe gömüldüler.

Öğleden sonra ilerledi ve ışık azalmaya başladı. Pek aç değildi ama Zane yemek yemesi için ısrar etti. Adam pantolonunu yukarı çekti; kız bir kez daha adamın gömleğini giydi. Artık daha resmi giyinmişlerdi, battaniyenin üzerinde birbirlerine yakın oturdular ve ekmekle meyveyi bitirdiler, ama ikisi de peynir istemiyordu. Su ılıktı ve hâlâ kimyasal madde kokuyordu. Barrie onun kolunun kıvrımına oturdu ve ayrılmaktan korktu.

Tekrar güvende ve rahat olmak istiyordu ama Zane'le olan bu yakınlığı, bu mutlak güveni, arkadaşlığı ve samimiyeti kaybetmekten nefret ediyordu. İlişkilerine devam etmesi için onu zorlamayacaktı; bu koşullar altında, kendini sorumlu hissedebilir ve onu yavaş yavaş hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağını düşünebilirdi ve onu bu duruma sokmak istemiyordu. Eğer daha sonra onu görmek istediğini belirtirse, o zaman... neden, o zaman kalbi uçacaktı.

Ama öyle olsa bile, birbirlerini düzenli olarak görmeleri zor olacaktı. O bir askerden daha fazlasıydı; o bir SEAL'di. Yaptığı şeylerin çoğu tartışılmazdı. Bir ana üssü, görevleri, görevleri olacaktı. Eğer sağ salim kaçarlarsa, onun için tehlike burada bitmiyordu. Gelecekte, işi bu olduğu için ölümcül bir duruma sakince ve kasıtlı olarak gireceği zamanları düşündüğünde kalbine bir ürperti yerleşti. Bu küçük odada saklandıkları süre, onun güvende ve zarar görmemiş olduğundan emin olabileceği tek zaman olabilirdi.

Korku ve belirsizlik onu neredeyse çıldırtacaktı, ama ona katlanacaktı, her şeye katlanacaktı, onu görme, ona yakınlaşma fırsatı için. İlişkileri, eğer bir ilişki olarsa, tersten gelişmek zorundaydı. Genelde insanlar birbirlerini tanır, birbirlerine güvenir ve değer verir, sonra da sevgili olurlardı; onlar neredeyse anında sevgili olmuşlardı ve şimdi birbirlerini tanımaları, onları birey yapan tüm tuhaflıkları, kişisel geçmişlerini ve zevklerini öğrenmeleri gerekecekti.

Geri döndüğünde babasıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Çılgına dönmüş olmalıydı ve kız sağ salim eve döndüğünde daha da paranoyak ve saplantılı olacaktı. Ama Zane onu istiyorsa, hayatında ilk kez babasının duygularını kasıtlı olarak incitmek zorunda kalacaktı; babasının hayatındaki bir numaralı yerini alacaktı. Çoğu ebeveyn, seçilen eşin iyi biri olduğunu varsayarak, çocuklarının hayatındaki bu değişikliği mutlulukla karşılardı ama Barrie kime aşık olursa olsun, babasının ona karşı çıkacağını biliyordu. Ona göre hiçbir erkek onun için yeterince iyi değildi. Dahası, onu korumasından çıkaracak her şeye acı bir şekilde içerleyecekti. Ailesinden geriye kalan tek kişi oydu ve annesine çok benzemesinin de bir faydası olmamıştı. Büyükelçi olarak babasının çok aktif bir sosyal hayatı vardı ama sadece tek bir kadını sevmişti, o da annesiydi.

Babasına asla sırtını dönmeyecekti çünkü onu çok seviyordu ama Zane ile bir ilişki, belki de bir ömür boyu sürecektir bir ilişki şansı söz konusuysa, babasıyla arasına, o durumu kabullenene kadar gerektiği kadar mesafe koyacaktı.

Battaniyedeki ekmek kırıntılarını silerken alaycı bir ifadeyle, hayatını hayalleri etrafında planladığını düşündü. Geleceği kendi haline bırakıp Bingazi'den nasıl çıkacaklarıyla ilgilenmesi daha iyi olacaktı.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Gece yarısından sonra. Çoğu insana gece yarısına kadar yerleşmeleri için zaman vereceğiz."

Gece." Adam, kızın çoktan tahrik olduğunu öğrendiği ağır bakışlarla ona döndü ve elini uzatarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Saatler," diye fısıldadı.

Daha sonra sığağa rağmen birbirlerine yakın yattılar ve uyudular. Uyanmasının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama uyandığında neredeyse tamamen karanlıktaydı. Soğuk ve yalnız bir dehşet içinde yattığı önceki gecenin aksine, şimdi Zane'in yanına yaslanmıştı ve kolları onu sıkıca tutuyordu. Başı Zane'in omzuna yaslanmış, çıplak bacaklarından biri Zane'in kalçalarına asılmıştı. Biraz gerinip esneyince Zane'in kolları sıkılaştı ve uyanık olduğunu anladı. Belki de hiç uyumamıştı ama ona sarılmış ve onu korumuştı. Yıkık binanın ötesindeki gürültü azalmıştı; rihımdan gelen sesler bile sanki karanlık onları boğmuş gibi sessizdi.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu, oturduğu yerden kalkıp bir sürahi su aradı. Buldu ve içti; tadının o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Belki de kimyasallara alışmaya başlamıştı, her ne iseler.

Işıklı kadrani görebilmek için saatinin kapağını kaldırdı. "Birkaç saat daha. Birkaç dakika içinde adamlarla görüşmem gerekiyor."

Kadın su testisini ona uzattı ve o da içti. Tekrar uzandılar ve kadın ona sarıldı. Sağ elini onun göğsüne koydu ve kalbinin güçlü, sağlıklı gümbürtüsünü hissetti. Parmaklarını gevrek tüylerin arasında dolaştırarak onun vücudunun dokusundan zevk aldı.

"Sonra ne olacak? Ayrıldığımızda yani."

"Şehirden çıkıyoruz, tam gün doğarken buluşma noktamızı belirliyoruz ve bizi alıyorlar."

Kulağa çok basit, çok kolaymış gibi geliyordu. Adamın giydiği mayoyu hatırladı ve kendisini görmediğini bildiği halde kaşlarını çatmak için başını kaldırdı. "Buluşma noktamız karada mı?"

"Tam olarak değil."

"Anlıyorum. Umarım bir tekneniz vardır?" Bu bir soruydu, bir ifade değil. "Pek sayılmaz."

Göğüs kıllarını yakaladı ve onları çekiştirdi. "*Tam olarak neyin var?*"

"Ah!" Elini tutarak çözdü ve ağzına götürerek dudaklarını hafifçe parmak eklemlerine değdirdi. "*Kesinlikle*, bir Zodiac'ımız var, yedi kişilik, motorlu şişme bir tekne. Ekibimde iki adam eksikti, bu yüzden

sadece altı kişiyiz. Sizi sığdırabiliriz."

"Çok sevindim." Esnedi ve başını onun omzunun çukuruna daha güvenli bir şekilde soktu. "Bana yer kalsın diye mi birini geride bıraktın?"

"Hayır," dedi kısaca. "Geri döndüğümüzde halletmem gereken bir sorun yüzünden personelimiz yetersiz. Başka bir ekip olsaydı burada olmazdık ama en yakın ekip bizdik ve onlar sizi taşımadan önce acilen buradan çıkarmamız gerekiyordu."

Ses tonu onu bu kadar karamsar bir ruh haline sokan sorunu sormaktan vazgeçirdi ama onu iş başında görmüştü; geri döndüğünde öfkesinin hedefinde olmak istemeyeceğini biliyordu. Adam kulaklığı alıp adamlarıyla bağlantı kurana kadar bekledi ve sonra sorularına geri döndü.

"Zodyak'ta nereye gidiyoruz?"

"Denizin dışına," dedi basitçe. "Telsizle haber vereceğiz ve bir uçak gemisi olan *Montgomery*'den bir helikopter tarafından alınacağız. Siz de uçak gemisinden eve uçacaksınız."

"Peki ya sen?" diye fısıldadı. "Nereye gideceksin?" Ona gelecek planlarını sormaya ancak bu kadar yaklaşabildi.

"Bilmiyorum. Ekibim *Montgomery*'de tatbikat yapıyordu ama şu anda ikisi yaralı olduğu için o da mahvoldu. Bu pisliğı temizlemem gerekecek ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Nerede olacağını bilmiyordu ya da bilse bile söylemiyordu. Nerede olacağını bilmesine rağmen onu arayacağını *da* söylemiyordu. Barrie gözlerini kapadı ve adamın söylemediğı her şeyi acı içinde dinledi. Acı tahmin ettiğinden de kötüydü ama bunu içinde bir yere kapattı. Daha sonra ortaya çıkacaktı ama onunla sadece birkaç saati kaldıysa, olabilecekler için ağlayarak onları boşa harcamak niyetinde değildi. Çok az kadının Zane Mackenzie gibi bir adamı sevmek bir yana, onu tanıma şansı bile olurdu. Açgözlüydü; her şeyi istiyordu, her şeyi istiyordu ama bu kadarcık bir şey bile pek çok insanın yaşadığından daha fazlaydı ve bunun için minnettar olmalıydı.

Ne olursa olsun, babasının onun için oluşturduğu güvenli küçük kozaya asla geri dönemezdi. Kaçırılma olayını ve bunun bilinmeyen *nedenini* unutmamasına izin veremezdi. Elbette babası nedenini biliyordu; kaçırın kişi taleplerini çoktan iletmişti. Ama Barrie de nedenini bilmek istiyordu; ne de olsa o, babasından daha fazla etkilenmişti.

Başka biri.

Zane hafifçe meme ucuna dokundu, nasırlı parmak uçlarıyla daire çizdi ve dikleştirdi. "Ağrın olduğunu biliyorum," dedi elini karnından aşağı kaydırıp bacaklarının arasına sokarak. "Ama beni tekrar alabilir misin?" Adam büyük bir dikkatle uzun bir parmağını kızın içine soktu; Barrie irkildi ama Htm'den kaçmadı. Evet, acı çekiyordu; ilk seferden beri acı çekiyordu. Ödüller bu kadar büyük olduğunda rahatsızlığın kolayca göz ardı edilebileceğini keşfetmişti.

"İkna edilebilirim," diye fısıldadı ve elini adamın karnından aşağı kaydırarak ciddiyetini ölçtü. Adamın çok ciddi olduğunu fark etti. Gerçi bunu karşılaştırabileceği bir deneyimi yoktu ama dergi makaleleri okumuştı ve genellikle sadece ergenlik çağındaki oğlanların ve çok genç erkeklerin bu tempoyu sürdürebildiğini biliyordu. Belki de fiziksel kondisyonu çok iyi olduğu için böyleydi. Belki de sadece şanslıydı, gerçi yirmi dört saat önce böyle düşünmemişti. Ama koşullar değişmişti ve o da değişmişti.

Kader ona bu adamı şimdilik ve birkaç saat daha vermişti, diye düşündü adam üzerine eğilip ağzını onunkine kaptırırken. Bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

* * *

Bir kez daha onu labirent gibi sokaklardan geçirdi, ama bu kez onu saran siyah bir cübbe giymişti ve saçlarını bir çarşaf örtüyordu. Ayaklarını biraz büyük olan ve topuklarının üzerinde kayıp duran terlikler koruyordu ama en azından yalınayak değildi. Cübbenin altında çıplak olmasına rağmen üzerinde giysiler, özellikle de bu kadar çok giysi olması garip hissettiriyordu.

Zane bir kez daha teçhizatını ve silahlarını kuşanmıştı ve bunları kuşanmasıyla birlikte, bir gece önce onu ilk bulduğunda olduğu gibi, daha uzak, neredeyse buz gibi kontrollü bir hale gelmişti. Barrie onun keskin uyanıklığını hissetti ve tamamen elindeki işe konsantre olduğunu tahmin etti. Geleneksel bir Müslüman kadının yapacağı gibi başını biraz eğerek sessizce onu takip etti.

Bir binanın köşesinde durdu ve kalçalarının üzerine çökerek ona da aynısını yapmasını işaret etti. Barrie onu taklit etti ve çarşafını yüzüne doğru çekerek ekstra önlem aldı.

"İki, burası Bir. Nasıl görünüyor?" Bir kez daha o tınısız fısıltıyla konuşuyordu ve hemen arkasında olmasına rağmen kıza zar zor ulaşıyordu. Bir süre sonra, "On dakika sonra görüşürüz," dedi.

Barrie'ye şöyle bir baktı. "Tamamdır. C planına geçmemize gerek yok." "C Planı neydi?" diye fısıldadı.

"Mısır'a doğru deli gibi koşun," dedi sakince. "Yaklaşık iki yüz mil doğuda."

Bunu onun da yapacağını fark etti. Bir tür araç çalacak ve peşine düşecekti. Sinirleri sağlam demirden yapılmış olmalıydı. Onunkiler öyle değildi; gerginlikten içi titriyordu ama dayanıyordu. Belki de bu gerginlik değildi; belki de eylemin, *kaçmanın* tehlikesi ve heyecanı karşısında duyduğu coşkuydu. Hâlâ Bingazi'de, Libya'da oldukları sürece gerçekten özgür değillerdi.

On dakika sonra harap bir deponun gölgesinde durdu. Belki de telsizini tıkladı; karanlıkta bunu anlayamadı. Ama aniden karanlığın içinden beş siyah şekil belirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar etrafları sarıldı.

"Beyler, bu Bayan Lovejoy," dedi Zane. "Şimdi buradan defolup gidelim."

"Memnuniyetle, patron." Adamlardan biri Barrie'yi selamladı ve elini uzattı.

"Bu taraftan, Bayan Lovejoy."

Onlarda çekici bulduğu belli bir sertlik vardı.

eldeki işi engellemesine izin vermediler. Altı adam hemen koreografik bir sırayla dışarı çıkmaya başladı ve Barrie sırada gösterdiği yeri alırken konuşan adama gülümsedi. O kadar sessiz hareket eden ve gölgelerin arasına o kadar iyi karışan bir adamın arkasında ikinci sırada olan Zane'in arkasındaydı ki, orada olduğunu bilse bile bazen onu göremiyordu. Diğer dört adam farklı mesafelerde onun arkasında sıralanmıştı ve onları da duyamadığını fark etti. Aslında grupta ses çıkaran tek kişi oydu ve terlikli ayaklarını daha dikkatli yerleştirmeye çalıştı.

Ara sokaklardan geçerek ilerlediler ve sonunda hırpalanmış bir minibüsün yanında durdular. Barrie karanlıkta bile aracı süsleyen büyük göçükleri ve koyu pas lekelerini görebiliyordu. Minibüsün yanında durdular ve Zane onun için sürgülü yan kapıyı açtı. "Araban," diye mırıldandı.

Barrie onu küçük otobüse bindirirken neredeyse gülecekti: uzun gece elbiseleriyle gezinme deneyimi olmasaydı, ayak bileğine kadar uzanan bornozu garip bulabilirdi, ama sanki bir arabaya bindirilen on dokuzuncu yüzyıl hanımefendisiymiş gibi idare etti. Adamlar onun etrafından içeri girdiler. Sadece iki koltuk vardı; arkada üçüncü bir koltuk varsa bile, belki de yüke yer açmak için çoktan kaldırılmıştı. Zayıf, genç bir siyah adam direksiyona geçti ve Zane de öndeki diğer koltuğa oturdu. Görevli olan ürkütücü derecede sessiz adam onun sol tarafına sıkıştı ve başka bir SEAL sağ tarafına oturarak onu dikkatlice bir insan güvenlik kutusuna yerleştirdi. Diğer iki SEAL arkalarındaki döşemeye diz çöktü, kaslı vücutları ve teçhizatları sınırlı alanı dolduruyordu.

"Gidelim Tavşan Tavşan," dedi Zane ve genç siyah adam motoru çalıştırırken sıırttı. Minibüs son tekerlekleri üzerindeymiş gibi görünüyordu ama motor mırıldanıyordu.

"Dün gece orada olmalıydın," dedi siyah adam. "Bir an için çok sıkıydı, gerçekten sıkıydı." Sesi sanki katıldığı en iyi partiyi anlatıyormuş gibi coşkuluydu.

"Ne oldu?" Zane sordu.

Barrie'nin sağındaki adam sesinde belli olan bir omuz silkmeye, "Sadece o şeylerden biri patron," dedi. "Kötü bir adam Spook'a bastı ve durum doğrudan fubar'a dönüştü."

Barrie fubar'ın ne anlama geldiğini bilecek kadar çok askerle birlikte olmuştu. Hiç kıpırdamadan oturdu ve yorum yapmadı.

"Üzerime bastı," dedi solundaki SEAL mağdur bir ses tonuyla. "O

Haşlanmış kedi gibi bağırmaya başladı, hareket eden her şeye ve etmeyen çoğu şeye ateş etti. Beni biraz kızdırdı." Durakladı. "Cenaze için kalmayacağım."

"İşaretinizi aldığımızda geri çekildik ve deli gibi kaçtık," diye devam etti sağındaki adam. "Onu çoktan çıkarmış olmalısınız çünkü av köpeği gibi peşimizden geldiler. Saklandık ama birkaç kez kaçmak için savaşmak zorunda kalacağımızı düşündüm. Adamım, üzerimize yürüyorlardı ve bütün gece boyunca avlanmaya devam ettiler."

"Hayır, hâlâ içerideydik," dedi Zane sakince. "Sadece yan odaya geçtik. Kontrol etmeyi hiç düşünmediler."

Adamlar neşeyle homurdandı; solundaki ürkütücü adam bile kıkırdamayı başardı, ancak bunu iyi yapacak kadar sık yapıyormuş gibi görünmüyordu. Zane koltuğunda döndü ve Barrie'ye kısa bir gülümseme seğirmesi verdi. "Tanışmak ister misiniz, yoksa bu müstehcen kokulu serserileri tanımamayı mı tercih edersiniz?"

Otobüsteki atmosfer soyunma odası gibi kokuyordu, sadece daha kötüsü. "Tanışma faslı lütfen," dedi ve gülümsemesi sesinden okunuyordu.

Şoförü işaret etti. "Antonio Withrock, ikinci sınıf denizci. Güneydeki toprak yollarda araba parçalayarak büyüdüğü için o kullanıyor, bu yüzden her durumun üstesinden gelebileceğini düşünüyoruz."

"Hanımefendi," dedi Denizci Withrock kibarca.

"Sağınızda Teğmen Rocky Greenberg, ikinci komutan." "Efendim," dedi Teğmen Greenberg.

"Solunuzda ikinci sınıf denizci Winstead Jones var."

Denizci Winstead Jones hırladı bir şey Anlaşılmaz. "Ara Spooky ya da Spook, Winstead değil," diye ekledi Zane.

"Hanımefendi," dedi Denizci Jones.

"Arkanızda Birinci Sınıf Denizci Eddie Santos, sıhhiyecimiz ve Paul Drexler, takımın keskin nişancısı."

"Hanımefendi," dedi arkasından iki ses.

"Hepinizle tanıştığım memnun oldum," dedi Barrie, samimiyeti açıkça ortadaydı. Sayısız resmi görevde hafızasını eğitmişti, bu yüzden isimlerini ezbere biliyordu. Santos ya da Drexler'in yüzlerini henüz tanımamıştı ama isminden Santos'un Hispanik olduğunu anlamıştı, dolayısıyla bu kolay bir ayırım olacaktı.

Greenberg Zane'e olan biten her şeyin ayrıntılarını anlatmaya başladı. Barrie dinledi ve araya girmede. Gerçek şuydu ki, bu gece yarısı

Bingazi biraz gerçeküstü geldi. Etrafı tepeden tırnağa silahlı adamlarla çevriliydi ama gecenin bu geç saati için hala oldukça hareketli olan bir bölgeden geçiyorlardı. Sokaklarda başka araçlar, kaldırımlarda yayalar vardı. Etraflarında başka araçlar varken bir trafik ışığında bile durdular. Sürücü Withrock nefesinin altında mırıldanıyordu. Başka kimse endişeli görünmüyordu. Trafik ışığı değişti, hırpalanmış küçük minibüs ilerledi ve kimse onlara hiç dikkat etmedi.

Birkaç dakika sonra şehirden ayrıldılar. Ara sıra sağ taraflarında Akdeniz'in parıltısını görebiliyordu, bu da batıya, Libya kıyılarının merkezine doğru gittikleri anlamına geliyordu. Işıklar arkalarında kaybolurken yorgunluktan başı dönmeye başladı. Gün boyunca, sevişme nöbetleri arasında aldığı uyku, stresin ona verdiği zararı telafi etmeye yetmemişti. Yine de kendini yanındaki adamlardan birine yaslanmış olarak göremiyordu, bu yüzden kendini dik oturmaya ve gözlerini açık tutmaya zorladı.

Biraz yumruk sarhoşluğundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Bir süre sonra Zane, "Kırmızı gözlükler." dedi.

O kadar yorgundu ki, bunun bir tür şifre mi olduğunu, yoksa onu yanlış mı anladığını merak etti. Belli ki ikisi de değildi. Her adam çantasından bir çift gözlük çıkarıp taktı. Zane ona baktı ve açıklama olarak şöyle dedi: "Kırmızı gece görüşünüzü korur. Bunny farları söndürmeden önce görüşümüzün alışmasına izin vereceğiz."

Başını salladı ve görüşünü ayarlayabilmek için gözlerini kapattı. Uyanık kalmak istiyorsa, her ne sebeple olursa olsun gözlerini kapatmanın yapılacak en akıllıca şey olmadığını hemen fark etti ama göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki onları tekrar açmayı başaramadı. Bildiği bir sonraki şey, minibüsün ağır bir şekilde bir yandan diğer yana yalpalayarak onu önce Greenberg'e, sonra da Spooky'ye doğru fırlattığı oldu. Uyku sersemliğiyle kendini dik tutmaya çalıştı ama dengesini ya da tutunacak bir şey bulamıyor gibiydi. Döşeme tahtasına doğru kaymak üzereydi ki Spooky'nin ön kolu demir bir çubuk gibi önüne fırladı ve onu koltuğa sabitledi.

"Teşekkür ederim," dedi halsiz bir şekilde. "Ne zaman isterseniz, hanımefendi."

O uyurken bir ara Bunny gerçekten de farları söndürmüştü ve karanlıkta bir setten aşağı iniyorlardı. Önlerinde beliren parlak bir şeye gözlerini kırıştırdı; bir anlık panik ve kafa karışıklığı yaşadıktan sonra denizin pırıl pırıl parladığını fark etti.

Starlight.

Minibüs gürültüyle durdu. "Yolun sonu," diye duyurdu Bunny neşeyle. "Şimdi bir IBS'nin saklanma deliğine ulaştık. Bu askeri dilde şişme bot demek, küçük," dedi omzunun üzerinden Barrie'ye. "Bu şeyler eski salllar olarak adlandırılamayacak kadar süslü."

Zane homurdandı. Barrie onun bunu tam olarak bir sal olarak tanımladığını hatırladı.

Onları minibüsten çıkarken izlemek, cıvanın çatlaklardan kaymasını izlemek gibiydi. Eğer SEAL'lar aracı ele geçirdiklerinde çalışan bir tepe lambası varsa, bu ayrıntıyı halletmişlerdi çünkü kapılar açıldığında hiçbir ışık yanmıyordu. Spooky onun yanından geçip gitti, taşıdığı ekipman düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi ve Greenberg yan kapıyı birkaç santim araladığında Spooky küçük açıklıktan karnının üzerinde kıpırdandı. Bir saniye önce oradaydı, sonra yok oldu. Barrie, takma adını nasıl edindiğini anlamak için gözlerini kocaman açarak kapıya baktı. O kesinlikle ürkütücüydü.

Diğerleri de aynı şekilde minibüsten çıktılar; sanki sudan yapılmışlardı ve kapılar açıldığında dışarı sızdılar. O kadar akışkan, o kadar sessizdiler. Sadece şoför Bunny, Barrie'yle birlikte geride kaldı. Elinde tabancasıyla mutlak bir sessizlik içinde oturmuş, gecenin örttüğü sahili metodik bir şekilde inceliyordu. O sessiz olduğu için, kız da sessizdi. Onlara sorun yaratmamanın en iyi yolunun onları örnek almak olduğunu düşündü.

Pencereye hızlı bir dokunuş oldu ve Bunny fısıldadı, "Temiz. Gidelim, Bayan Lovejoy."

Bunny sürücü tarafına geçerken o da koltuğun üzerinden kapıya doğru kaydı. Zane oradaydı, kapıyı daha geniş açtı ve yere doğru kayarken

O n a destek olmak için içeri uzandı. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu, çünkü o kadar yorgundu ki konuşması bulanıklaşacaktı.

Her zamanki gibi, kendisine söylenmeden anlamış görünüyordu. "Sadece bir saat kadar daha dayan, sonra seni güvenli bir şekilde uçak gemisine bindireceğiz. O zaman uyuyabilirsin."

Yine de onsuz; bu gerçeğin belirtilmesine gerek yoktu. İlişkilerine devam etmek niyetinde olsa bile, ki buna dair hiçbir belirti vermemiştii, bunu gemide yapmayacaktı. Eğer bunu bir kez ve kesin olarak kabul etmek zorunda kalacağı anı erteleyecekse, uyumayı sonsuza dek erteleyebilirdi.

İlişkileri onun için geçici bir şeydi, hem günü geçirdikleri yakınlaşma ortamı hem de kadının kendi talepleri tarafından yönlendirilmişti.

Kendi kendine ağlamayacağını, hatta itiraz bile etmeyeceğini söyledi. Ona bir günlüğüne, inanılmaz derecede şehvetli bir günlüğüne sahip olmuştu.

Onu IBS'nin karanlık kütlesinin konumlandığı küçük, kayalık sahil şeridine götürdü. Diğer beş adam onun etrafında belirli pozisyonlarda toplanmıştı; her biri sırtını sala dönmüş, silahını hazırda tutarak etrafı dikkatle inceliyordu.

Zane onu IBS'ye kaldırdı ve nereye oturması gerektiğini gösterdi. Adamlar kıyıdan uzaklaşırken IBS suda sallanıyordu. Su en kısa boylu olan Santos'un göğüs derinliğine indiğinde, daha önce defalarca denedikleri bir manevrayla zahmetsizce gemiye bindiler. Spooky neredeyse hiç ses çıkarmayan motoru çalıştırdı ve IBS'yi açık denize doğru yöneltti.

Sonra arkalarında bir kükreme patladı ve kıyamet koptu.

Otomatik silahların keskin *tıkırtılarını* fark etti ve arkalarına bakmak için yarım döndü. Zane elini kızın başına koydu ve onu teknenin dibine doğru itti, dönmeye başladı, bunu yaparken otomatik tüfeğini de yanında getirmişti. Spooky tam gaz verince IBS ileri doğru fırladı. SEAL'lar ateşe karşılık verdi, silahlardan şimşekler çaktı, kullanılmış fişekler kızın üzerine sıçradı, kız bir top gibi kıvrıldı ve sıcak pirinçlerin onu yakmasını önlemek için çarşafını yüzüne çekti.

"Drexler!" Zane kükredi. "O piçleri patlayıcılarla vurun!"

"Anlaşıldı, patron!"

Barrie bir homurtu duydu ve üzerine ağır ve insani bir şey düştü. Adamlardan biri vurulmuştu. Ona yardım edebilmek için çaresizce ezici ağırlığın altından sıyrılmaya çalıştı ama iyice sıkışmıştı ve Barrie her hareket ettiğinde adam inliyordu.

Bu iniltiyi biliyordu.

Daha önce hiç hissetmediği bir dehşet damarlarında dolaştı. Boğuk bir çığlık atarak ağır yükü kaldırdı ve onu yana yuvarlamayı başardı. Etrafını saran çarşaftan kurtulmak için mücadele etti ve hemen sağ yanağını sıyıran sıcak fişek kovanını fark etmedi bile.

Bir patlama geceyi paramparça etti, denizi havai fişekler gibi aydınlattı, sarsıntı onu tekrar teknenin dibine düşürdü. Dizlerinin üzerine çökerek Zane'e doğru uzandı. "Hayır," dedi kısık sesle. "Hayır!"

Patlamanın ışığı her ayrıntıyı bembeyaz bir şekilde keskince ortaya çıkarmıştı. Zane yarı yan yatmış bir şekilde acı içinde kıvranıyordu.

ellerini karnına götürdü. Yüzü renksiz bir bulanıklık içindeydi, gözleri kapalıydı ve yüzünü buruşturarak dişlerini gösterdi. Siyah gömleğinin sol tarafında kocaman ıslak bir leke parlıyordu ve altında daha fazla kan birikiyordu.

Barrie çarşafı kapıp sardı ve yaranın üzerine sertçe bastırdı. Boğazında alçak bir hayvan uluması çınladı ve acı içinde kamburlaştı. "Santos!" diye bağırdı, bir yandan onu tutmaya çalışırken bir yandan da çarşafı yerinde tutuyordu. "*Santos!*"

Tıknaz sağlık görevlisi mırıldandığı bir küfürle onu kenara çekti. Çarşafı bir saniyeliğine kaldırdı, sonra hızla yerine bastırdı ve kadının elini tutarak yerine oturttu. "Tut şunu," diye seslendi. "Sıkıca bastır."

Artık silah sesi yoktu, sadece motorun uğultusu vardı. Tekne dalgaları yararak ilerlerken yüzüne tuzlu su sıçradı. Ekip disiplinini koruyor, kendilerine verilen pozisyonları muhafaza ediyordu. "Durum ne kadar kötü?" Greenberg bağırdı.

Santos harıl harıl çalışıyordu. "Işığa ihtiyacım var!"

Greenberg neredeyse anında bir el fenerini üzerlerine tuttu. Barrie etraflarında ne kadar çok kan biriktiğini görünce dudağını ısırды. Zane'in yüzü soluk beyazdı, nefes almak için çırpınırken gözleri yarı kapalıydı.

Santos, "Hızla kan kaybediyor," dedi. "Kurşun bir böbreğini ya da dalağını almış gibi görünüyor. Şu lanet helikopteri yola çıkar. Uluslararası sulara açılmak için vaktimiz yok." Bir şırınganın kapağını açtı, Zane'in kolunu düzeltti ve iğneyi ustalıkla bir damara batırdı. "Dayan patron. Seni hava yoluyla buradan çıkaracağız."

Zane cevap vermedi. Sıktığı dişlerinin arasından gürültüyle nefes alıyordu ama Barrie ona baktığında gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. Eli kısa bir süreliğine kalktı, kızın koluna dokundu, sonra ağır ağır yanına düştü.

"Lanet olsun sana, Zane Mackenzie," dedi şiddetle. "*Sakın-*" Sözüünü yarıda kesti. Kelimeyi söyleyemedi, onun ölebileceği ihtimalini bile kabul edemedi.

Santos Zane'in nabzını kontrol ediyordu. Gözleri onunkilerle buluştu ve kadın nabzın çok hızlı ve çok zayıf olduğunu anladı. Santos'un yaptığı iğneye rağmen Zane şoka giriyordu.

"Hala ne kadar yakın olduğumuz umurumda değil!" Greenberg telsize bağıırıyordu. "Hemen bir helikoptere ihtiyacımız var. Patronu buradan çıkarın, biz de başka bir araç bekleyelim!"

Teknenin sallanmasına rağmen Santos serum taktı ve

Zane'in damarlarına bir torba berrak plazma sıkıyordu. Barrie'ye, "Baskıyı sakın bırakma," diye mırıldandı.

"Yapmayacağım." Bakışlarını Zane'in yüzünden ayırmadı. Hâlâ farkındaydı, hâlâ ona bakıyordu. Bu bağlantı devam ettiği sürece iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı.

Hızla giden teknedeki kâbus gibi yolculuk sonsuza dek sürecek gibiydi. Santos ilk plazma torbasını boşalttı ve seruma ikinci bir torba bağladı. Nefesinin altında küfürler ediyordu, küfürleri çeşitli ve açıktı.

Zane sessizce yatıyordu ama kadın onun çok acı çektiğini biliyordu. Gözleri acıdan ve şoktan donuklaşmıştı ama onun konsantrasyonunu ve kararlılığını hissedebiliyordu. Belki de bilincini korumasının tek yolu onun yüzüne bu kadar dikkatle odaklanmaktı ama bunu başarmıştı.

Ama o helikopter kısa sürede oraya ulaşmazsa, insanüstü kararlılığı bile kan kaybının devam etmesine dayanamayacaktı. O da küfretmek istedi, sanki havadan bir helikopter çağırabilecekmiş gibi gökyüzüne bakmak istedi ama Zane'den başka bir yere bakmaya cesaret edemedi. Bakışları tuttuğu sürece, o da tutacaktı.

Sea King helikopteri üzerlerinden kükreyerek geçmeden ve kör edici ışıkları onları seçmeden sadece bir an önce kendine özgü *vap-vap-vap* sesini duydu. Spooky gaz pedalını geri çevirdi ve tekne yavaşça suyun üzerine oturdu. Helikopter daireler çizerek tam tepelerinde durdu ve güçlü rotorları denizi çılgınca savurdu. Bir sepet neredeyse başlarının üzerine düştü. Santos ve Greenberg hızla çalışarak Zane'i sepete kaldırıp bağladılar ve Barrie'nin etrafında manevralar yaparak yaraya baskı uygulamaya devam ettiler.

Santos tereddüt etti, sonra onu bırakmasını ve geri çekilmesini işaret etti. Kadın isteksizce yaptı. Adam çarşafı kaldırdı, sonra hemen yerine sıkıştırdı. Tek kelime etmeden sepetin üzerine çıktı ve yaraya sertçe yaslandı. "Gidelim!" diye bağırdı. Greenberg geri çekildi ve helikopterdeki vinç operatörüne başparmağıyla işaret etti. Sepet havada asılı duran canavara doğru yükselirken, Santos da Zane'in üzerine tehlikeli bir şekilde tünedi. Sepet açık bölmeye yaklaştığında, birkaç çift el uzandı ve onları içeri doğru çekti. Helikopter hemen havalandı, sert bir şekilde yan yatarak taşıyıcıya doğru kükredi.

Geride ürkütücü bir sessizlik kalmıştı. Barrie koltuklardan birine yığıldı, kontrolünü sürdürme çabasıyla yüzü kaskatı kesilmişti. Kimse bir şey söylemedi

kelime. Spooky motoru tekrar çalıştırdı ve küçük araç, helikopterin hızla kaybolan ışıklarını takip ederek karanlığa doğru fırladı.

İkinci helikopterin devasa uçak gemisinin güvertesine inmesi bir saatten fazla sürdü. Ekibin geri kalan dört üyesi neredeyse helikopter yere inmeden güverteye sıçradı. Barrie peşlerinden tırmandı, onlarla birlikte koştu. Greenberg geride kalmadığından emin olmak için bir elini onun koluna kenetlemişti.

Üniformalı biri önlerine çıktı. "Bayan Lovejoy, iyi misiniz?" Barrie ona dalgın bir bakış attı ve etrafından dolaştı. Bir üniforma daha belirdi ama bu seferki biraz farklıydı, sanki giyen kişi bu devasa gemiye aitmiş gibiydi. İlk adam elbise üniforması giymişti ve bu da onun mürettebattan olmadığını gösteriyordu. Greenberg kayarak durdu. "Kaptan-"

Yüzbaşı, "Yarbay Mackenzie ameliyatta," dedi. "Doktor bu kadar yüksek oranda kan kaybıyla üsse gelebileceğini sanmıyordu. Kanamayı durduramazlarsa dalağını almak zorunda kalacaklar."

İlk üniformalı memur onlara ulaşmıştı. "Bayan Lovejoy," dedi sertçe, onun koluna girerek. "Ben Binbaşı Hodson. Size evinize kadar eşlik edeceğim."

Ordu kendi hızında, kendi kurallarına göre hareket ediyordu. Kız hemen eve götürülecekti; büyükelçi kızını geri istiyordu. Barrie itiraz etti. Bağırды, ağladı, hatta telaşlı binbaşuya küfretti. Bunların hiçbirisi işe yaramadı. Apar topar başka bir uçağa, bu kez bir kargo nakliye uçağına bindirildi. *Montgomery*'yi son kez, güneşin ilk ışıkları Akdeniz'in mavi sularında parlarken gördü ve gözyaşları yüzünden görüntü bulanıklaştı.

Bölüm 7

Nakil aracı Atina'ya indiğinde Barrie o kadar çok ve uzun süre ağlamıştı ki gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmişti. Binbaşı Hodson onu yatıştırmak, sonra da teselli etmek için her şeyi denemişti; ona sadece emirleri uyguladığını ve SEAL'in ne yaptığını daha sonra öğrenebileceğini söylemişti. Kızın üzgün olması anlaşılabilir bir şeydi. Çok şey yaşamıştı ama en iyi tıbbi bakımı alacaktı-

Bunun üzerine Barrie, nakliye uçağının elverdiği tek şey olan rahatsız web koltuğundan fırladı. "Vurulan *ben değilim!*" diye öfkeyle bağırды. "En iyi, en kötü ya da vasat tıbbi bakıma ihtiyacım yok! Zane Mackenzie nereye götürülüyorsa oraya götürülmek istiyorum. Emirlerinizin ne olduğu umurumda değil!"

Binbaşı Hodson son derece rahatsız görünüyordu. Üniformasının yakasını çekiştirirdi. "Bayan Lovejoy, üzgünüm. Bu durum için yapabileceğim bir şey yok. Yere indikten ve babanız iyi olduğunuza kanaat getirdikten sonra nereye gideceğiniz size kalmış."

İfadesi, ona göre kadının cehenneme kadar yolu olduğunu açıkça gösteriyordu. Barrie oturdu, zor nefes alıyor ve gözyaşlarını siliyordu. Hayatında daha önce hiç böyle davranmamıştı. Her zaman bir hanımefendi, babası için mükemmel bir ev sahibesi olmuştu.

Artık kendini hiç de hanımefendi gibi hissetmiyordu; önüne çıkan herkesi parçalamaya hazır, vahşi bir dişi kaplan gibi hissediyordu. Zane ağır yaralıydı, belki de ölüyordu ve bu *aptallar* onun yanında olmasına izin vermiyorlardı. Lanet olası askeri prosedür ve lanet olası babasının etkisi, çünkü ikisi de onu ondan uzaklaştırmıştı.

Babasını ne kadar sevse de, Zane ölürse ve kendisi orada olmazsa onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Zane'i bilmemesi önemli değildi; önünde beliren devasa dehşetin yanında hiçbir şeyin önemi yoktu. *Tanrım, ölmesine izin verme!* Buna dayanamazdı. Zane'in onu kurtarıırken öldürülmesindense, kendisini kaçırانların elinde ölmeyi tercih ederdi.

Uçuş bir buçuk saatten az sürdü. Uçak sert bir gümbürtüyle iniş yaptı, bu da onu koltukta sarsmıştı, sonra da bitmek bilmezmiş gibi görünen bir süre boyunca taksi yaptı. Sonunda araç durdu ve Binbaşı Hodson ayağa kalktı, tatsız yükünden kurtulduğu için rahatlamıştı.

Bir kapı kaydırılarak açıldı ve merdivenlerden yukarı çıkıldı. Barrie siyah bornozunu sırtına geçirerek parlak Atina güneşine doğru adım attı. Artık tam sabah olmuştu ve sıcaklık artmaya başlamıştı. Gözlerini kırıştırdı ve gözlerini korumak için bir elini kaldırdı. Güneş ışığına çıkmayalı sanki çok uzun zaman olmuştu.

Koyu renkli camları olan gri bir limuzin pistte bekliyordu. Kapı ittirilerek açıldı ve babası dışarı fırladı, ileri doğru koşarken vakarını unutmuştu. "Barrie!" İki günlük endişe ve korku yüzünü kaplamıştı ama onu kollarına almak için merdivenleri hızla çıkarken yüz ifadesinde neredeyse çaresiz bir rahatlama vardı.

Tekrar ağlamaya başladı ya da belki de hiç durmamıştı. Yüzünü adamın elbisesine gömdü ve çaresiz elleriyle ona sarıldı. "Geri dönmeliyim," diye hıçkırdı, kelimeler zar zor anlaşılıyordu.

Kollarını onun etrafında sıktı. "İşte, işte, bebeğim," diye nefes aldı. "Artık güvendesin ve sana başka bir şey olmasına izin vermeyeceğim, yemin ederim. Seni alacağım

ev-"

Çılgınca başını salladı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu. "*Montgomery*'ye geri dönmeliyim. Zane vuruldu. Ölebilir. Tanrım, *hemen* geri dönmeliyim!"

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, bir kolunu omuzlarına dolayarak onu merdivenlerden aşağı itti. "Beni bekleyen bir doktor var-"

"Doktora ihtiyacım yok!" dedi şiddetle, ondan uzaklaşarak. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve adamın yüzü şoktan bomboş kaldı. Saçlarını yüzüne doğru itti. Karmakarışık kütle iki gündür taranmamıştı ve ter ve deniz spreyiyle keçeleşmişti. "Beni dinleyin! Beni kurtaran adam vuruldu. *Ölebilir*. Binbaşı Hodson beni zorla bu uçağa bindirdiğinde hâlâ ameliyattaydı. Gemiye geri dönmek istiyorum. Zane'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

William Lovejoy kızının omuzlarından sıkıca tutarak onu pistte bekleyen limuzine doğru götürdü. "Gemiye dönmek zorunda değilsin tatlım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Amiral Lind-ley'den adamının nasıl olduğunu öğrenmesini isteyeceğim. SEAL ekibinden biri *olduğunu* tahmin ediyorum?"

Güçsüzce başını salladı.

"Gemiye geri dönmenin bir anlamı yok, eminim bunu görebiliyorsunuzdur. Eğer ameliyattan sağ çıkarsa, hava yoluyla askeri bir hastaneye nakledilecek."

Eğer ameliyattan sağ çıkarsa. Kelimeler bir bıçak gibiydi, sıcak ve kesici, içinden geçip gidiyordu. Ellerini yumruk yaptı, vücudundaki her hücre mantığı görmezden gelmesi, onu yatıştırma çabalarını görmezden gelmesi için çılgılık atıyordu. Zane'e ulaşması gerekiyordu.

Üç gün sonra, babasının ofisinde çenesi yukarıda ve gözleri babasının hiç görmediği kadar soğuk bir şekilde duruyordu. "Amiral Lindley'e taleplerimi engellemesini sen söyledin," diye suçladı.

Büyükelçi iç çekti. Okuma gözlüklerini çıkardı ve dikkatle ceviz kakmalı masanın üzerine yerleştirdi. "Barrie, senden istediğin çok az şeyi reddettiğimi biliyorsun ama bu adam konusunda mantıksız davranıyorsun. İyileşmekte olduğunu biliyorsun ve bilmen gereken tek şey de bu. Yatağının yanına koşmanın ne anlamı var? Bir magazin gazetesi bunu öğrenebilir ve o zaman çektiğiniz çile tüm dünyadaki adi gazetelerde yer alır. İstedğin bu mu?"

"Çilem mi?" diye yineledi. "*Benim* çilem mi? Peki ya onunki? Neredeyse ölüyordu! Amiral Lindley'nin bana doğruyu söylediğini ve onun gerçekten hayatta olduğunu varsayıyorum!"

"Elbette öyle. Joshua'dan sadece onun yeri hakkında yapacağın soruşturmaları engellemesini istedim." Uzun boyunu sandalyeden kaldırdı ve masaya yaslanıp Barrie'nin dirençli ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Barrie, travmayı atlatmak için kendine zaman tanı. Bu gerilla savaşçısına her türlü kahramanca özelliği yüklediğini biliyorum ve bu çok normal. Bir süre sonra, bakış açını yeniden kazandığında, onun peşinden giderek kendini utandırmadığın için memnun olacaksın."

İçinde yükselen volkanik öfkeyi zapt etmek neredeyse imkânsızdı. Kimse dinlemiyordu; kimse dinlemek istemiyordu. Saçlarını yolmak isteyene kadar, yaşadığı çileyi, zamanla nasıl iyileşeceğini anlatıp durdular. Tecavüze uğramadığı konusunda defalarca ısrar etmiş, ancak bir doktor tarafından muayene edilmeyi şiddetle reddetmişti, bu da elbette kaçırانların ona gerçekten tecavüz ettiğine dair spekülasyonları körüklemişti. Ama vücudunun Zane'in sevişmesinin izlerini taşıdığını biliyordu, kimsenin göremeyeceği kadar değerli ve özel izler. Herkes ona kristalden yapılmış gibi davranıyor, delireceğini düşünene kadar kaçırılma olayından bahsetmemeye özen gösteriyordu.

Zane'i görmek istiyordu. Hepsi bu kadardı. Sadece onu görmek, iyi olacağından emin olmak istiyordu. Ama elçilikte görevli deniz subaylarından birinden Zane'le ilgili bazı sorular sormasını istediğinde, yüzbaşı yerine Amiral Lindley ona geri dönmüştü.

Ağırbaşlı, seçkin amiral bir saatten kısa bir süre önce büyükelçinin özel odasına gelmişti. Barrie elçilikteki küçük işine henüz dönmemişti, evrak işlerine kafasını veremediğini hissediyordu, bu yüzden amirali güzel döşenmiş salonda kabul etmişti.

Sağlığı ve hava durumu hakkında kibarca konuştuktan sonra, amiral ziyaretinin asıl konusuna geldi. "Zane Mackenzie hakkında bazı sorular sormuşsunuz," dedi nazikçe. "Durumunu yakından takip ettim ve şimdi size tam bir güvenle iyileşeceğini söyleyebilirim. Geminin cerrahı kanamayı durdurmayı başardı ve dalağının alınmasına gerek kalmadı. Durumu stabilize edildi ve hastaneye nakledildi. İyileşebildiğinde, nekahat döneminin geri kalanı için Amerika'ya gönderilecek."

"Nerede o?" Barrie gözleri yanarak sordu. Üç gündür neredeyse hiç uyumamıştı. Bir kez daha kusursuz bir şekilde giyinmiş ve saçlarını düzeltmiş olmasına rağmen, yaşadığı gerginlik gözlerinin altında kocaman koyu halkalar bırakmıştı ve sinirleri yemek yemesine izin vermediği için hızla kilo kaybediyordu.

Amiral Lindley iç çekti. "William bu bilgiyi senden saklamamı istedi Barrie ve söylemeliyim ki sanırım haklı. Zane'i uzun zamandır tanıyorum. Olağanüstü bir savaşçıdır. Ancak SEAL'lar farklı bir türdür ve onları bu kadar büyük savaşçılar yapan özellikler, bir bütün olarak onları örnek vatandaşlar yapmaz. Açıkça söylemek gerekirse, onlar eğitilmiş silahlardır. Profillerini yüksek tutmazlar ve haklarındaki bilgilerin çoğu kısıtlıdır."

"Eğitimini bilmek istemiyorum," dedi, sesi gerilmişti. "Görevlerini bilmek istemiyorum. Sadece onu görmek istiyorum."

Amiral başını salladı. "Özür dilerim."

Söylediği hiçbir şey onu ikna etmedi. Ona bir zerre bile bilgi vermeyi reddetti. Yine de Zane hayattaydı; iyi olacaktı. Bunu bilmek bile, dayanılmaz gerginlik sonunda gevşerken, içinin zayıflamasına neden oldu.

Bu, araya girdiği için babasını affedeceği anlamına gelmiyordu.

"Onu seviyorum," dedi şimdi kasıtlı olarak. "Beni onu görmekten alıkoymaya hakkınız yok."

"Aşk mı?" Babası ona acıyan bir bakış attı. "Barrie, hissettiğin şey aşk değil, kahramana tapınma. Gececek, sana söz veriyorum."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi. "Ben bir rock yıldızına aşık olan bir ergen değilim. Evet, onunla tehlikeli ve stresli koşullar altında tanıştım. Evet, hayatımı kurtardı ve bunu yaparken neredeyse ölüyordu. Karasevdanın ne olduğunu biliyorum, aşkın ne olduğunu da biliyorum ama bilmesem bile bu kararı vermek sana düşmez."

"Sen her zaman mantıklı davrandın," diye karşı çıktı. "En azından şu anda muhakeme yeteneğinin çok keskin olmayabileceğini kabul et. Ya düşüncesizce hareket etseydin, bu adamla evlenseydin -eminim o da bu fırsatı kaçırmazdı- ve sonra onu gerçekten sevmediğini fark etseydin? Nasıl bir karmaşa olacağını bir düşünün. Kulağa züppece geldiğini biliyorum ama o bizim türümüzden değil. O bir denizci ve eğitilmiş bir katil. Krallarla yemek yedin ve prenslerle dans ettin. İkinizin ortak noktası ne olabilir ki?"

"Birincisi, bu sadece *kulağa* züppece *gelmiyor*, züppece. İkincisi, paranızın benim için tek cazibe merkezi olduğunu düşünüyorsanız, beni bir insan olarak pek düşünmüyor olmalısınız."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedi, gerçekten şok olmuştu. "Sen harika bir insansın. Ama böyle biri senin yaşadığın hayatı nasıl takdir edebilir? Gözünü büyük bir şansa dikmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum," diye açıkladı. "Onunla bir elçilik partisinde tanışmış olsaydım asla tanıyamayacağım bir şekilde tanıyorum. Sana göre, bir SEAL

nazik ve düşünceli olmak, ama o öyleydi. Bu konuda hepsi öyleydi. Baba, sana defalarca tecavüze uğramadığımı söyledim. Bana inanmadığını ve benim için endişelenerek acı çektiğini biliyorum. Ama sana *yemin* ederim ki, *yemin ederim* ki tecavüze uğramadım. Ertesi gün yapmayı planlıyorlardı ama birini bekliyorlardı. Korkmuş ve üzülmüş olsam da, sizin düşündüğünüz gibi bir toplu tecavüz travması yaşamadım. Zane'i kanlar içinde yatarken görmek, o kaçırانların yaptıklarından çok daha travmatikti!"

"Barrie!" Babası onun küfrettiğini ilk kez duyuyordu. Düşününce, kaba saba adamlar onu sokakta yakalayıp saatlerce dehşete maruz bırakana kadar hiç küfür etmemişti. Onları lanetlemişti ve bunda ciddiye. Binbaşı Hodson'a da lanet etmişti ve bunda da ciddiye.

Çaba sarf ederek ses tonunu düzeltti. "Beni dışarı çıkarmak için yaptığınız ilk girişimin pek işe yaramadığını biliyorsunuz."

Aniden başını salladı. Onu kurtarmak için tek umutlarının başarısız olduğunu düşünerek ve onun neler çekiyor olabileceğini hayal ederek acı çekmişti. İşte o zaman onu bir daha canlı görme umudunu yitirmişti. Amiral Lindley o kadar kötümser değildi; SEAL'ler henüz rapor vermemişti ve Bingazi'de silah sesleri duyulsa da, eğer bir SEAL ekibi öldürülmüş ya da yakalanmış olsaydı, Libya hükümeti bunu tüm dünyaya duyururdu. Bu da hâlâ orada oldukları ve onu kurtarmak için çalıştıkları anlamına geliyordu. Ekipten kurtarmanın başarısız olduğunu duyana kadar hala umut vardı.

"Şey, bir bakıma işe yaradı. Zane beni almak için tek başına geldi, ekibin geri kalanı ise işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı bir şaşırtmacaydı sanırım. Eğer fark edilirlse ne yapacaklarına dair bir yedek planı vardı, çünkü insan faktörünü kontrol edemezsiniz." Zane'in, birlikte uyuşuk uyuşuk yattıkları o uzun saatler boyunca ona söylediği şeyleri tekrarladığını fark etti ve onu o kadar çok özlemişti ki, içi acıdan düğümlendi. "Ekip o kadar iyi gizlenmişti ki muhafızlardan biri Spooky'nin üzerine basana kadar onu görmedi. Bu yüzden alarm verildi ve ateş edilmeye başlandı. Beni bağladıkları odanın dışındaki koridorda bir nöbetçi vardı ve içeri koştu. Zane onu öldürdü," dedi basitçe. "Sonra diğerleri ekibi kovalarken o beni binadan çıkardı. Ekipten ayrıldık ve bir gün boyunca saklanmak zorunda kaldık ama ben güvendedim."

Büyükelçi ciddiyetle dinledi ve kızın kendisine nasıl geri döndüğüne dair ayrıntıları iyice özümsemi. Daha önce hiç konuşmamışlardı, gerçek kurtarma hakkında değil. Zane için çok üzülmüşü, umutsuzluğu yüzünden neredeyse şiddete başvuracaktı. Şimdi

Babasının hayatta olduğunu bildiği için, hâlâ çok öfkeli olmasına ve kendini zor zapt etmesine rağmen, ona nasıl canlı olarak geri döndüğünü babasına anlatabildi.

"Ben saklandığımız yerde kalırken, Zane dışarı çıkıp bizim için yiyecek ve su, benim için de cübbe ve çarşaf çalarak hayatını riske attı. Ayağımdaki kesikle o ilgilendi. Çöpçüler etrafımızdaki her yeri darmadağın ederken o benimle her türlü tehlike arasında durdu. İşte aşık olduğum adam bu, işte "bizim türümüzden değil" dediğiniz adam bu. Senin olmayabilir ama kesinlikle benim!"

Babasının gözlerindeki ifade şaşkına dönmüş, neredeyse paniğe kapılmıştı. Barrie tartışmasında yanlış yolu seçtiğini çok geç fark etmişti. Zane için duyduğu endişeyi sadece kendisi için bu kadar çok şey yapmış biri içinmiş gibi gösterseydi, ona şahsen teşekkür etmesinin doğru olduğunda ısrar etseydi, babası ikna olabilirdi. Nezaket kurallarını korumaya, düzgün davranmaya çok önem verirdi. Bunun yerine, onu Zane Mackenzie'yi gerçekten sevdiğine ikna etmişti ve çok geç de olsa babasının tam da bundan ne kadar korktuğunu gördü. Onu kaybetmek istemiyordu ve şimdi Zane eskisinden çok daha büyük bir tehdit oluşturunuyordu.

"Barrie, ben..." Kelimelerin kifayetsiz kaldığı, kibar, sofistike babasını durdurmak için el yordamıyla ilerledi. Sertçe yutkundu. Onu nadiren bir şeyden mahrum bıraktığı doğrudu ve reddettiği zamanlar da planladığı aktivitenin ya da istediği nesnenin -bir keresinde bu bir motosikletti- güvenli olmadığını düşündüğü içindi. Onu güvende tutmak onun takıntısıydı, bu ve geriye kalan tek ailesine, kaybettiği karısına çok benzeyen sevgili çocuğuna sıkıca tutunmak.

Onu istediği her şeyle şımartma içgüdüsünün, bu kez bunu yaparsa muhtemelen onu hayatından çıkaracağını bilmesiyle savaştığını gözlerinde gördü. Onu ara sıra ziyaret etmek istemiyordu; ikisi de okul yıllarında bu tür bir ayrılığa katlanmışlardı. Onu *orada*, günlük hayatının içinde istiyordu. Bu takıntısının bir kısmının bencilce olduğunu biliyordu, çünkü ev işlerini onun için çok kolaylaştırıyordu, ama ona olan sevgisinden asla şüphe duymamıştı.

Yüzünde saf bir panik ifadesi belirdi. Sert bir sesle, "Duygularınızın yatışması için kendinize zaman tanımanız gerektiğini düşünüyorum. Ve anlattığın koşulların o adamın *alışkın olduğu* şeyler olduğunun farkındasındır. Senin hayatına nasıl uyum sağlayabilir ki?"

"Bu tartışmalı bir soru, çünkü evlilik ya da bir ilişki hiçbir zaman

tartıştık. Onu görmek istiyorum. Durumunu kontrol edecek kadar bile önemsemediğimi düşünmesini istemiyorum."

"Herhangi bir ilişki hiç konuşulmadıysa, neden onu ziyaret etmenizi bekledi? Bu onun için bir görevdi, başka bir şey değil."

Barrie'nin omuzları dik, çenesi gergin, yeşil gözleri duygularla kararmıştı. "Daha fazlasıydı," dedi açıkça ve Zane'le aralarında olanlardan ancak bu kadarını anlatmak istiyordu. Derin bir nefes aldı ve ağır toplarını çekti. "Bunu bana borçlusun," dedi, bakışları onunkilere kilitlenmişti. "Burada olanlarla ilgili hiçbir detay sormadım ama ben zeki ve mantıklı bir insanım-"

"Elbette öylesiniz," diye araya girdi, "ama ben-"

"Fidye istendi mi?" Kadın onun sözünü kesti.

Eğitilmiş bir diplomattı; ifadesinin kontrolünü nadiren kaybederdi. Ama şimdi, irkilmiş bir halde, ona şaşkınlıkla boş boş bakıyordu. "Fidye mi?" diye yineledi.

Yeni bir umutsuzluk midesinde düğümlendi, yüzüne kazındı. "Evet, fidye," dedi usulca. "Öyle bir şey yoktu, değil mi? Çünkü istediği şey para değildi. Senden bir şey istiyor, değil mi? Bilgi. Ya seni ona vermeye zorluyor, ya da sen zaten bu işin içindesin ve onunla aranız bozuldu. Hangisi?"

Yine eğitimi onu hayal kırıklığına uğrattı; yüzünde bir an için paniklemiş bir suçluluk ve şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra ifadesi diplomatik bir kayıtsızlığa büründü. "Ne saçma bir suçlama," dedi sakince.

Orada öylece durdu, bilgiden midesi bulanmıştı. Eğer kaçırılan kişi babasını ülkesine ihanet etmeye zorlamak için onu bir silah olarak kullanıyor olsaydı, büyük olasılıkla büyükelçi bunu reddederdi, çünkü onun endişelenmesini istemezdi, ama yüzünde okuduğu şey bu değildi. Suçluluk duygusuydu.

Onun inkârına cevap verme zahmetine girmedi. "Bana borçlusun," diye tekrarladı. "Zane'e borçlusun."

Kadının gözlerindeki kınama karşısında irkildi. "Ben hiç de öyle görmüyorum." "Kaçırılmamın sebebi sensin."

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler olduğunu biliyorsun," diyerek ellerini bıraktı ve masanın etrafından dolaşarak yerine geçti, sembolik olarak baba rolünü bırakıp büyükelçi rolüne girdi. "Ama varsayımınız yanlış ve tabii ki hala ne kadar dengesiz olduğunuzun bir göstergesi."

Art Sandefer'in varsayımının böyle olduğunu düşünüp düşünmeyeceğini sormaya başladı.

ama babasını tehdit etmeyi kendine yediremiyordu. Kendini hasta hissederek, bunun kendisini de bir hain yapıp yapmayacağını merak etti. Ülkesini seviyordu; Avrupa'da o kadar çok yaşamıştı ki, Amerika Birleşik Devletleri ile dünyadaki diğer tüm ülkeler arasındaki dramatik farklılıkları görmüş ve takdir etmişti. Avrupa'yı sevmesine ve Fransız şarabına, Alman mimarisine, İngiliz düzenine, İspanyol müziğine ve genel olarak İtalya'ya düşkün olmasına rağmen, Amerika'ya her ayak bastığında, diğer yerlere kıyasla fakir sayılan insanların bile iyi yaşadığı yaşamın enerjisi ve zenginliği onu etkiliyordu. Birleşik Devletler mükemmel değildi, ondan çok uzaktı, ama özel bir şeyleri vardı ve o bunu sevdi.

Sessizliğiyle buna ihanet ediyor olabilir.

Burada kalarak tehlikede kalmaya devam etti. Onu kaçırmak bir kez başarısız olmuştu ama bu *onun*, bilinmeyen, meçhul düşmanın tekrar denemeyeceği anlamına gelmiyordu. Babası *onun* kim olduğunu biliyordu, bundan emindi. Nasıl olacağını hemen anladı. Elçilik arazisine hapsedilecek ya da sadece silahlı bir eskortla dışarı çıkmasına izin verilecekti. Babasının korkusunun esiri olacaktı.

Gerçekten de tamamen güvende olabileceği bir yer yoktu ama burada kalmak tehlikeyi daha da artırıyordu. Ve elçilik bölgesinden uzaklaştığında Zane'in yerini bulma şansı artacaktı çünkü Amiral Lindley'in etkisi dünyanın her köşesini kapsayamazdı. Atina'dan ne kadar uzakta olursa, bu etki o kadar azalacaktı.

Babasıyla yüzleşti, son on beş yıldır onları birbirine bağlayan yakın bağları kasten kopardığını biliyordu. "Eve gidiyorum," dedi sakince. "Virginia'ya."

İki hafta sonra Zane, ailesinin Ruth, Wyoming'in hemen dışındaki Mackenzie Dağı'nın tepesine tünemiş evinin ön verandasında oturuyordu. Manzara nefes kesiciydi; görkemli dağlar ve yeşil vadilerden oluşan uçsuz bucaksız bir manzara. Buradaki her şey ona kendi elleri kadar tanıdık geliyordu. Eyerler, çizmeler, biraz sığır ama çoğunlukla atlar. Geniş evin her odasında kitaplar, ahır ve samanlıklarda gezinen kediler, annesinin tatlı, otoriter şımarıklığı, babasının ilgisi ve anlayışı.

Daha önce vurulmuştu; bıçaklı bir kavgada doğranmıştı. Köprücük kemiği kırılmış, kaburgaları çatlamış, akciğeri delinmişti. Daha önce de ciddi şekilde yaralanmıştı ama ölmeye en çok yaklaştığı an bu olmuştu. Kan kaybından ölmek üzereydi, salın dibinde yatıyordu ve Barrie

çarşafı tüm ağırlığıyla yaranın üzerine bastırdı. Onun çabukluğu, kararlılığı fark yaratmıştı. Santos'un torbadaki plazmayı damarlarına sıkması fark yaratmıştı. O kadar yakındaydı ki, farkı yaratan bir düzine ayrıntıyı seçebiliyordu; bunlardan herhangi biri olmasaydı, ölebilirdi.

Donanma hastanesinden ayrılıp nekahet dönemi için eve döndüğünden beri alışılmadık derecede sessizdi. Morali bozuk olduğundan değil, daha ziyade düşünmesi gereken çok şey olduğundan... Neredeyse tüm aile kendisini ziyaret etmek ve iyi olduğuna dair güvence vermek zorunda hissettiğinde bu hiç de kolay olmamıştı. Joe, küçük kardeşini kontrol etmek için Washington'dan uçakla gelmişti; Michael ve Shea birkaç kez ziyarete gelmişler ve yanlarında iki tecavüzcü oğullarını da getirmişlerdi; Josh, Loren ve üç çocukları hafta sonu ziyareti için gelmişlerdi ki Loren'in Seattle'daki hastanedeki işinin izin verdiği tek zaman buydu. Mans eve getirildiğinde orada olabilmek için bütün gece araba kullanmıştı. En azından o zamana kadar çok yavaş da olsa kendi başına yürüyebilmişti, yoksa muhtemelen hala burada olacaktı. Tam karşısına bir sandalye çekmiş ve saatlerce oturmuştu, siyah gözleri onun yüzüne kilitlenmişti, sanki vücudundaki canlılığı onunkine aktarmak ister gibiydi. Belki de öyleydi. Küçük kız kardeşi feydi, büyülüydü; diğer insanlardan farklı bir seviyede hareket ediyordu.

Chance bile gelmişti. Bunu temkinli bir şekilde yapmıştı, annelerine ve kız kardeşlerine yüzünde patlayabilecek bombalarmış gibi bakıyordu, ama buradaydı, verandada Zane'in yanında oturuyordu.

"İstifa etmeyi düşünüyorsun."

Zane'in Chance'in aklından geçenleri nasıl bildiğini merak etmesine gerek yoktu. On dört yaşındayken birbirlerini neredeyse öldüresiye dövdükten sonra, alışılmadık bir birlikteliğe ulaşmışlardı. Belki de bunun nedeni derslerden kızlara ve askeri eğitime kadar pek çok şeyi paylaşmış olmalarıydı. Bunca zaman sonra bile Chance yaralı bir kurt kadar temkinliydi ve insanların ona yaklaşmasından hoşlanmıyordu ama dirense de ailesine karşı çaresizdi. Chance hayatında hiç sevilmemişti ta ki Mary onu eve getirene ve kavgacı Mackenzie'ler onu dümdüz edene kadar. Çemberin içine her çekilişinde aile samimiyetine karşı hala direnmesini izlemek eğlenceliydi, çünkü bir saat içinde her zaman teslim oluyordu. Mary onun başka bir şey yapmasına izin vermezdi; Maris de öyle. Onu kardeşi olarak kabul ettikten sonra Zane, Chance'in temkinliliğini asla kabul etmemişti bile. Sadece Wolf evlat edindiği oğluna uyum sağlaması için zaman tanımaya istekliyd.

Ne kadar zaman tanıyacağına dair bir sınırı yoktu. "Evet," dedi sonunda.

"Bu sefer neredeyse satın aldığın için mi?"

Zane homurdandı. "Bu ikimiz için de ne zaman bir fark yarattı ki?" Ailede sadece o Chance'in işinin tam ayrıntılarını biliyordu. Hangisinin daha büyük bir tehlike altında olduğu tam bir muammaydı.

"O zaman bu son terfi bunu yaptı."

"Beni sahanın dışına çıkardı," dedi Zane sessizce. Dikkatle sandalyede arkasına yaslandı ve çizmeli ayaklarını verandanın korkuluklarına dayadı. Hızlı iyileşen biri olmasına rağmen, iki buçuk hafta yarasını görmezden gelmesine yetecek kadar uzun bir süre değildi. "*Montgomery*'deki o kazada iki adamım yaralanmamış olsaydı, bu son göreve çıkamazdım."

Chance batırdığını biliyordu. Zane ona anlatmıştı ve "batırmak" kullandığı en kibar tanımdı. Donanma hastanesinde kendine gelir gelmez telefona sarılmış, soruşturmayı başlatmış ve yönetmişti. Odessa tamamen iyileşecek olsa da, Higgins büyük olasılıkla malulen emekli olmak zorunda kalacaktı. İki SEAL'i vuran gardiyanlar, eğer avukatları gerçekten kurnazsa askeri mahkemeden kaçabilirlerdi ama en azından ordudan atılacaklardı. Yüzbaşı Udaka ve İkinci Kaptan Boyd'un kariyerlerine ne kadar zarar vereceğini zaman gösterecekti; Zane ateş edenleri hedef almıştı ama bunun etkisi yüzbaşıya kadar uzanacaktı.

"Otuz bir yaşındayım," dedi Zane. "Bu aktif görevler için hemen hemen üst sınır. İşimde de çok iyiyim. Donanma beni bunun için terfi ettirip duruyor, sonra da göreve çıkamayacak kadar yüksek rütbeli olduğumu söylüyorlar."

"Bana katılmak ister misin?" Chance kayıtsızca sordu.

Bunu düşünmüştü. Hem de çok ciddi bir şekilde. Ama bir şey onu rahatsız etmeye devam ediyordu, tam olarak odaklanamadığı bir şey.

"İstiyorum. Eğer işler farklı olsaydı, isterdim ama..."

"Ne gibi şeyler?"

Zane omuz silkti. En azından tedirginliğinin bir kısmı giderilebilirdi. "Bir kadın," dedi.

"Oh, kahretsın." Chance arkasına yaslandı ve botlarının parmaklarının üzerinden dünyayı inceledi. "Eğer bu bir kadınsa, onu sisteminden atana kadar hiçbir şeye konsantre olamazsın. Küçük tatlı derilerine lanet olsun," dedi sevgiyle. Chance'in etrafında genellikle kadınlar dolaşırdı. Yakışıklılığından ödün vermiyordu, ama aynı zamanda serseri, gözü pek bir havası vardı.

onları ortaya çıkaran oydu.

Zane, Barrie'yi sisteminden çıkarabileceğinden emin değildi. Bunu istediğinden de emin değildi. Neden bir hoşça kal bile demeden ortadan kaybolduğunu merak etmiyordu, umarım daha iyi hissediyorsundur. Bunny ve Spook ona Barrie'nin tekmelenerek, bağırıp çağırarak ve küfrederek nasıl sürüklenip bir uçağa bindirildiğini ve Atina'ya geri götürüldüğünü anlatmışlardı. Babasının, Donanma'nın SEAL'lerle ilgili gizlilik politikasıyla birlikte, onu hangi hastaneye götürdüklerini öğrenmesini engellediğini düşündü.

Onu özlemişti. Onun cesaretini, yapılması gereken her şeyi yapma konusundaki sağlam istekliliğini özlemişti. Onun yüz ifadesindeki dinginliği ve sevişmelerindeki sıcaklığı özlemişti.

Tanrım, evet.

Diğerlerinden daha fazla beynine kazınan tek anı, kızın kemerine uzandığı ve o şiddetli fısıltıyla "Yapacağım!" dediği andı.

O anlamıştı. Sadece neden kontrolün onda olması gerektiğini değil, kötü anıları silip yerine iyilerini koyma cesaretini de anlamıştı. Bakireydi; bu konuda gerçeği söylemişti. Ne yapacağını bilmiyordu ve bu acıyı beklemiyordu. Ama yine de ona sahip olmuştu, tatlı bir şekilde, ateşli bir şekilde, daracık bedenini onun üzerine kaydırarak ve başka hiçbir kadının yapmadığı şekilde onun kontrolünü paramparça ederek.

Şımarık, çaresiz küçük bir sosyetik olabilirdi; tam olarak öyle olmalıydı. Bunun yerine gergin ve tehlikeli bir durumdan en iyi şekilde yararlanmış, yardım etmek için elinden geleni yapmış ve tek bir şikâyet bile dile getirmemişti.

Onunla birlikte olmayı, Weed'in onunla konuşmasını seviyordu. Ailesi dışında herhangi biriyle aşk kelimesini kolayca kabul edemeyecek kadar yalnız biriydi ama Bar-rie'yle... belki. Onunla daha fazla zaman geçirmek, onu daha iyi tanımak, gelişecek her şeyin gelişmesine izin vermek istiyordu.

Onu istiyordu.

Yine de her şeyin bir sırası vardı. Gücünü geri kazanması gerekiyordu; şu anda yardım almadan odadan odaya yürüyebiliyordu ama ahıra tek başına gitmeyi iki kere düşünecekti. Donanmada kalıp kalmayacağına karar vermeliydi; ilk başta katılma nedeni, rütbeleri yükseldikçe elinden alındığından, yoluna devam etme zamanı gelmiş gibi hissediyordu. Eğer bir SEAL olarak kalmayacaksa, o zaman yaşamak için ne yapacaktı? Karar vermeliydi, hayatını düzene sokmalıydı.

Barrie onunla herhangi bir ilişkiyle ilgilenmiyor olabilir.

Spook ve Bunny'nin onun gidişini anlatış biçimine bakılırsa, durumun böyle olduğunu düşünmüyordu. Paylaştıkları sevişme günü her ikisi için de uygunluktan çok daha fazlası olmuştu.

Yine de onunla temasa geçmek biraz zaman alabilirdi. O sabah Atina'daki elçiliği aramıştı. Adını vermiş ve Barrie Lovejoy'la görüşmek istediğini söylemişti. Ancak telefona çıkan Büyükelçi William Lovejoy'du ve konuşma pek de samimi geçmemişti.

"Barrie yaptıklarınızı takdir etmiyor değil, ama eminim tüm bunları geride bırakmak istediğini anlıyorsunuzdur. Sizinle konuşmak her şeyi geri getirecek ve onu gereksiz yere üzecektir," dedi kötü elçi, paranın satın alabileceği en iyi diksiyona sahip, soğukkanlı ve terbiyeli bir sesle.

"Bu onun fikri mi, yoksa senin mi?" Zane sordu, sesi kutup gibiydi.

Büyükelçi, "Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi ve telefonu kapattı.

Zane şimdilik dinlenmeye karar verdi. Bu konuda fazla bir şey yapabilecek durumda değildi, o yüzden bekleyecekti. Ne yapacağına karar verdiğinde, Barrie'yle temasa geçmek için bolca zamanı olacaktı ve artık büyükelçinin telefonlarının ona yönlendirilmemesi için emir verdiğini bildiğine göre, bir dahaki sefere babasının etrafından dolaşmaya hazır olacaktı.

"Zane," diye seslendi annesi evin içinden, düşüncelerini şimdiki zamana çekti. "Yorulmaya mı başladın?"

"Kendimi iyi hissediyorum," diye karşılık verdi. Bu bir abartıydı ama aşırı yorgun değildi. Chance'e baktı ve kardeşinin yüzündeki sırtışı gördü.

"Senin için o kadar endişelenirken kaburgalarımın çatladığını unuttu," diye fısıldadı Chance.

"Hizmet edebildiğime sevindim," dedi Zane. "Ama kendini biraz hırpaladığın her seferinde vurulmamı bekleme benden." Tüm aile Chance'in Mary'nin şımartmasına ve üzerine titremesine verdiği tepkinin çok komik olduğunu düşünüyordu; sanki Mary'ye asla karşı koyamasa da bu ilgi onu korkutuyordu. Chance, Mary'nin elinde oyuncak olmuştu ama zaten hepsi öyleydi. Babalarını örnek alarak büyümüşlerdi ve Wolf Mackenzie hırlayıp tepinebilirdi ama Mary genellikle istediğini elde ederdi.

"Chance?"

Chance kaskatı kesilirken Zane sırtışını kontrol etti, sırtış sanki hiç olmamış gibi yüzünden kayboldu.

"Hanımefendi?" diye temkinli bir şekilde cevap verdi.

"Hala kaburgalarınıza baskı uyguluyor musunuz?"

O tanıdık panik ifadesi şimdi gözlerindeydi. "Ah... hayır, hanımefendi." Yalan söyleyebilirdi; Mary ona inanırdı. Ama hiçbirisi ona yalan söylememişti, kendi çıkarları söz konusu olduğunda bile. Çocuklarından herhangi birinin ona yalan söylediğini öğrenirse küçük zorbanın duyguları çok incinirdi.

"Onları bir hafta daha paketlemen gerektiğini biliyorsun," dedi evin içinden gelen ses. Neredeyse Tanrı'nın konuştuğunu duymak gibiydi, ancak bu ses hafif, tatlı ve sıvı gibi Güneyliydi.

"Evet, hanımefendi."

"İçeri gel de şu işi halledeyim."

"Evet, hanımefendi," dedi Chance tekrar, sesinde teslimiyet vardı. Sallanan sandalyesinden kalktı ve eve girdi. Zane'in yanından geçerken mırıldandı:

"Vurulmak işe yaramadı. Başka bir şey dene."

Bölümler

İki ay sonra Şerif Zane Mackenzie, Güney Arizona'da satın aldığı iki yatak odalı İspanyol tarzı evin penceresinde çırılçıplak duruyordu. Ay ışığının aydınlatığı çöle bakıyor, gördüğü manzara karşısında içinden vahşi ve sıcak bir şeyler geçiyordu. SEAL eğitimi ona her ortama nasıl uyum sağlayacağını öğretmişti ve sıcak, kuru iklim onu rahatsız etmiyordu. Görevinden istifa etmeye karar verdiğinde işler hızla y o l u n a girmişti. Donanmadan ayrılacağını duyduktan sonra, şu anda Phoenix'te valinin ekibinde yer alan eski bir SEAL ekibi üyesi onu aramış ve Deniz Kuvvetleri'ne hizmet etmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuştu. Görevdeyken ölen bir şerifin görev süresinin kalan iki yılı.

Zane ilk başta şaşırılmıştı; daha önce hiç kolluk kuvvetlerine girmeyi düşünmemişti. Dahası, Arizona eyalet yasaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Merak etme," demişti arkadaşı kayıtsızca. "Şeriflik siyasi bir pozisyonudur ve çoğu zaman her şeyden çok idari bir görevdir. Gerçi senin gireceğin durum daha uygulamalı olacak. Yardımcılardan birkaçı istifa etti, bu yüzden birkaç kişi daha işe alınana kadar elin kolun bağlı olacak ve hala orada olanlar da içlerinden biri şerifin görev süresini tamamlamak üzere atanmadığı için sana çok kızacaklar."

"Neden olmasın?" Zane açık açık sordu. "Baş yardımcının nesi var?"

"İstifa edenlerden biri de o. Şerif ölmeden birkaç ay önce ayrıldı ve Prescott'ta bir işe girdi."

"Diğerleri kalifiye değil mi?"

"Ben öyle demezdim."

"O zaman ne diyeceksin?"

"Anlamalısınız, burada çok fazla seçim yok. Genç yardımcılardan birkaçı iyi, gerçekten iyi, ama *çok* gençler, yeterince tecrübeleri yok. Yirmi yıllık bir adam ilgilenmiyor. On beş yıllık bir adam pisliğin teki ve diğer yardımcılar ondan nefret ediyor."

Şerif. Zane bunu düşündü ve bu fikir daha da ilgisini çekmeye başladı. Bu işin çocuk oyuncağı olacağına dair hiçbir hayali yoktu. En azından on beş yıllık kıdemliyle zorluklar yaşayacaktı ve muhtemelen diğer tüm yardımcıların dışarıdan birinin getirilmesine karşı bazı çekinceleri ve dirençleri olacaktı. Böylesi onun daha çok hoşuna gidiyordu. Pasta yürüyüşleri onu ilgilendirmiyordu. Zorlu bir işi her zaman tercih ederdi.

"Tamam, ilgileniyorum. Neleri içeriyor?"

"Çok fazla baş ağrısı, çoğunlukla. Maaş iyi ama çalışma saatleri berbat. İlçenin bir bölümünde bir rezervasyon var, bu yüzden BIA ile uğraşmanız gerekecek. Yasadışı göçmenlerle ilgili büyük bir sorun var ama bu INS'in endişelenmesi gereken bir konu. Genel olarak burası suç oranı yüksek bir bölge değil. Yeterince insan yok."

İşte buradaydı, gücünü geri kazanmıştı, bir evin ve yüz dönümlük bir arazinin sahibiydi, şerif olarak yeni yemin etmişti. Ailesinin Wyoming'deki evinden birkaç at getirmişti. Donanmadan çok farklıydı.

Barrie'yi görmenin zamanı gelmişti. Son birkaç aydır onu çok düşünmüştü ama son zamanlarda başka bir şey düşünemez olmuştu. Huzursuzluk hissi devam ediyor, giderek güçleniyordu. Kaynaklarını işe koştı ve sürpriz bir şekilde onun Atina'ya döndükten bir hafta sonra ayrıldığını öğrendi. Şu anda Arlington, Virginia'daki Lovejoy özel konutunda yaşıyordu. Dahası, geçen ay büyükelçi aniden yerinin değiştirilmesini istemiş ve o da Virginia'ya dönmüştü. Zane, Bay Lovejoy'un Atina'da kalmasını isterdi ama onun varlığı halledilebilecek bir sorundu.

Babası ne yaparsa yapsın ya da ne derse desin, Zane Barrie'yi görmeye kararlıydı. Aralarında bitmemiş bir iş vardı; adam vurulduğunda ve Barrie Atina'ya giden bir uçağa zorla bindirildiğinde aniden kesilen bir bağ. Birlikte geçirdikleri o uzun saatlerin sıcak samimiyetinin, stresin ve eğilimin bir ürünü olabileceğini biliyordu ama bu noktada umurunda bile değildi. Görmezden gelemeyeceği başka hususlar da vardı. Bu yüzden sabah Tucson'dan Washington'a uçacaktı. Uyuması gerekiyordu ama bir düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu.

Hamileydi. Buna neden bu kadar ikna olduğunu söyleyemiyordu. İçinden gelen bir his, bir sezgi, hatta mantıklı bir sonuçtu bu. Herhangi bir doğum kontrol yöntemi yoktu; birkaç kez sevişmişlerdi. Bu iki gerçeği bir araya getirince hamilelik olasılığı ortaya çıkıyordu. Yine de bunun sadece bir olasılık olduğunu düşünmüyordu; bunun bir gerçek olduğunu düşünüyordu. Barrie bebeğini doğuracaktı.

Hissettiği şiddetli sahiplenme duygusu, tüm ihtiyatlı planlarını silip süpüren bir gelgit dalgası gibiydi. Birbirlerini yavaş yavaş tanıma aşaması, ciddi bir ilişki fikrine alışma süreci olmayacaktı. Eğer hamile kalırsa, hemen evleneceklerdi. Eğer kadın bu fikri beğenmezse, adam onu ikna edecekti. Bu kadar basitti.

O hamileydi. Barrie bu değerli bilgiyi kendine sakladı, henüz kimseye, özellikle de babasına söylemeye hazır değildi. Kaçırılma ve sonrasında yaşananlar aralarına ikisinin de kaldıramayacağı bir kama sokmuştu. Eski ilişkilerini yeniden kurmak için yanıp tutuşuyordu; başka hiçbir şey onu bir görevden istifa etmeye itemezdi; eğer genel olarak Barrie'nin kaçırılma nedeniyle Atina'da kalamayacak kadar travma geçirdiği ve Barrie'nin onunla birlikte olmak istediği için istifa ettiği düşünülmeseydi, kariyeri üzerinde ciddi etkileri olabilecek bir eylemdi bu.

Onun her neye bulaşmış olabileceğini düşünmemeye çalıştı çünkü bu canını yakıyordu. Onun bir hain olabileceği korkunç bir şekilde canını yakıyordu. Bir yanı buna inanamıyordu; o eski kafalı bir adamdı, onurun sadece bir kelime değil, bir yaşam biçimi olduğu bir adam. Elinde hiçbir kanıt yoktu, sadece mantığı ve kendi çıkarımları vardı... bir de ona kaçırılmasına neden olabilecek herhangi bir şeye karışıp karışmadığını doğrudan sorduğunda saklayamadığı yüz ifadesi.

Ayrıca onu Zane'den uzak tutmuş olması da canını çok acıtıyordu. Virginia'ya ulaştığında soruşturmaya başlamıştı ama bir kez daha taş bir duvara çarpmıştı. Kimse ona Zane hakkında hiçbir bilgi vermiyordu. SEAL karargâhıyla bile temasa geçmiş ve yine kibarca taşa tutulmuştu. Terörle mücadele biriminin hassas yapısı göz önüne alındığında, en azından SEAL'lerde ekip üyelerinin kimliklerini ve konumlarını korumak muhtemelen bir politikaydı.

Onun bebeğini doğuruyordu. Onun bunu bilmesini istiyordu. Ondan vermek istemeyeceği bir şey beklemiyordu ama çocuğunu bilmesini istiyordu. Ve umutsuzca onu tekrar görmek istiyordu.

Başıboştu, yalnızdı ve korkmuştu, duyguları çalkantılıydı ve en azından hayatının bu kısmında biraz güvenliğe ihtiyacı vardı. O, çocuklarını umursamadan bırakıp gidecek ve onların varlığını görmezden gelecek türden bir adam değildi. Bu bebek aralarında kalıcı bir bağ, güvenilebileceği bir şey olacaktı.

Babasının bebekten haberi olsa bile Zane konusunda yumuşayacağından şüpheliydi; sahiplenme duygusu muhtemelen gayrimeşru bile olsa bir toruna kadar uzanacaktı. Hamileliğini gizli tutmak için adımlar atacaktı ve haber yayıldığında bile, kaçınılmaz olarak olacağı gibi, insanlar bunun bir tecavüz çocuğu olduğunu varsayacak ve ona acıyarak bakıp ne kadar cesur olduğundan bahsedeceklerdi.

Delireceğini düşündü. Virginia'ya kaçmıştı ama babası onu takip etmişti. Yanında kimse olmadan bir yere giderse paniğe kapılıyordu. Kendi arabası vardı ama babası onun kullanmasını istemiyordu; nereye gitmek isterse şoförünün onu götürmesini istiyordu. Evde hamilelik testi almak için gizlice bir eczaneye gitmek zorunda kalmıştı, ancak hamile olduğundan oldukça erken emin olmuştu. Test sadece vücudunun ona zaten söylediği şeyi doğrulamıştı. Barrie bu planlanmamış hamilelik için endişelenmesi ve üzülmesi gerektiğini biliyordu ama şu anda hayatında onu mutlu eden tek şey buydu. Son derece yalnızdı; kaçırılma olayı ve Zane'le geçirdiği uzun saatler onu hayatındaki diğer insanlardan ayırmıştı. Onların paylaşmadığı anıları, kimsenin anlayamayacağı düşünceleri ve ihtiyaçları vardı. Zane onun yanındaydı; zaman zaman dalgınlaşmasını, bu konuda konuşmaktaki suskunluğunu anlayabilirdi. Gizemli biri olduğundan değildi, çünkü onu anlayan biriyle konuşmak isterdi. Ama Zane'le paylaştığı şey bir savaş deneyimi gibiydi ve bunu yaşayan insanlar arasında benzersiz bir bağ oluşturunuyordu.

Hamileliğini daha fazla gizli tutamayacaktı; doğum öncesi bakım ayarlaması gerekiyordu ve artık tüm telefon görüşmeleri kayıt altına alınıyordu. Yine gizlice dışarı çıkıp ankesörlü telefonda bir doktor randevusu ayarlayabileceğini düşündü ama bunu yaparsa lanetlenirdi.

Artık yeterdi. O bir yetişkindi ve yakında anne olacaktı. Babasıyla ilişkisinin neredeyse hiç konuşmayacak kadar kötüleşmesinden nefret ediyordu ama bunu düzeltmenin bir yolunu da bulamıyordu. Babasının hain faaliyetlere karışmış olma ihtimali devam ettiği sürece çaresizdi. Ondan açıklama yapmasını, neden kaçırıldığına dair makul bir sebep sunmasını istiyordu. Omzunun üzerinden bakmayı bırakmak istiyordu.

Her dışarı çıktığında, gerçekten korunmaya *ihtiyacı* varmış gibi hissetmek istemiyordu. Normal bir hayat yaşamak istiyordu. Bebeğini bir korku atmosferi içinde büyötmek istemiyordu.

Ama eve sinen atmosfer tam da buydu. Onu boğuyordu. Uzaklaşmak zorundaydı, babasının ona bu kadar suçlu bir ifade veren şeye karıştığı sürece tekrar kaçırılabilceğı korkusundan kurtulmalıydı. Bu düşünce bile kuma isteğı uyandırıyor ve şu anda endişelenmesi gereken sadece kendisi değildi. Koruması gereken bir de bebeğı vardı.

Hamileliğin erken dönemlerindeki yorgunluk ona geç saatlere kadar uyuma alışkanlığı kazandırmıştı, ancak bir sabah erken uyandı ve penceresinin dışındaki ağaçta bölge için kavga eden bir çift gürötlölü kuş tarafından rahatsız edildi. Uyandıktan kısa bir süre sonra mide bulantısı başladı ve her zamanki gibi sabah tuvalete koştu. Yine her zamanki gibi, sabah bulantısı geçtiğinde kendini iyi hissediyordu. Pencereden aydınlık sabaha baktı ve aşırı derecede aç olduğunu fark etti, haftalardır ilk kez yemek fikri cazip gelmişti.

Saat ancak altı olmuştu, aşçı Adele'in gelmesi için çok erken bir saattti.

Kahvaltı normalde sekizdeydi ve o saatten sonra uyuyordu. Midesi gurulduyordu. Bir şeyler yemek için iki saat daha bekleyemezdi. Bornozunu ve terliklerini giyip sessizce odasından çıktı; babasının yatak odası merdivenlerin başındaydı ve onu rahatsız etmek istemiyordu. Daha da ötesi, garip bir baş başa görüşme için onun da kendisine katılmasını istemiyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek için çok çabaladı ve o bunu yapamadı.

daha önce olduğu gibi cevap verdi.

Hâlâ uyuyor olmalı, diye düşündü ama merdivenlerin tepesine ulaştığında onun anlayamadığı bir şey söylediğini duydu. Durakladı, acaba onu duymuş ve ona sesleniyor muydu diye düşündü. Sonra keskin bir tonda *Mack* dediğini duydu ve dondu kaldı.

Tüm vücudunu bir ürperti kapladı ve midesi alt üst oldu. Tanıdığı tek Mack, Mack Prewett'ti ama babası neden onunla konuşuyordu ki? Bildiğı kadarıyla Mack Prewett hâlâ Atina'da görev yapıyordu ve babası istifa ettiğine göre onunla konuşmak için bir nedeni olmamalıydı.

Sonra aklına başka bir olasılık gelince kalbi çılgınca çarptı. Belki de *Mackenzie* diyordu ve o sadece ilk hecesini duymuştu. Belki de Zane'den bahsediyordu. Eğer dinlerse, belki de

Nerede olduğunu ya da en azından *nasıl* olduğunu. Durumu hakkında ek bilgi olmadığı için Amiral Lindley'nin tamamen iyileşeceğine dair verdiği güvenceye inanmak zor olmuştu. İnanmak güven gerektiriyordu ve o artık ne amirale ne de babasına güveniyordu.

Onun kapısına yaklaştı ve kulağını kapıya dayadı.

"-yakında bitecek," diyordu sertçe, sonra bir an sustu. "Bu konuda pazarlık yapmadım. Barrie'nin bu işe karışmaması gerekiyordu. Hallet şu işi, Mack."

Barrie çaresizlik içinde gözlerini kapadı. Üşüme geri gelmişti, eskisinden bile daha soğuktu. Titredi ve mide bulantısının geri gelmesine karşı sertçe yutkundu. Yani hem Mack Prewett hem de o bu işin içindeydi. Mack CIA'dendi. Çifte ajan mıydı ve eğer öyleyse kimin için çalışıyordu? Dünyadaki durum, Soğuk Savaş'ın çizgilerin net bir şekilde çizildiği eski günlerindeki gibi değildi. O zamandan beri uluslar ölmüş ve yerlerini yenileri almıştı. Bugünlerde çoğu farklılığın ardındaki itici güç din ya da para gibi görünüyordu; babası ve Mack Prewett buna nasıl uyacaktı? Babası Mack'in bilmediği hangi bilgilere sahipti?

Cevabı bulamadı. Her şey olabilirdi. Babasının Avrupa'nın her ülkesinde arkadaşları vardı ve her türlü gizli bilgi onun eline geçebilirdi. Mantıklı gelmeyen şey, bu bilgileri neden sattığıydı; zaten zengin bir adamdı. Ama para, bazı insanlar için uyuşturucu gibi bağımlılık yapıcı bir şeydi. Hiçbir miktar asla yeterli değildi; daha fazlasına sahip olmak zorundaydılar, sonra daha da fazlasına, her zaman nakit ve onunla birlikte gelen güç şeklinde bir sonraki vuruşu arıyorlardı.

Onun hakkındaki yargısında bu kadar yanılmış olabilir miydi? Ona hâlâ bir çocuğun gözleriyle bakıyor, hırsları onurunu lekelemiş bir adam yerine sadece babasını, hayatının güvencesi olan adamı görüyor olabilir miydi?

Adamın onu duyup duymadığını umursamadan yatak odasına doğru tökezledi. Yine de hâlâ konuşmaya dalmış olmalıydı ya da sandığı kadar gürültü yapmamıştı çünkü kapısı kapalı kalmıştı.

Yatağın üzerine kıvrıldı ve rahmindeki minik embriyonun etrafına koruyucu bir şekilde sarıldı.

Pazarlık etmediği şey neydi? Kaçırılma mı? İki aydan fazla bir süre geçmişti. Bir şey yapmasını sağlamak için onu kullanmak üzere yeni bir tehdit mi vardı?

Bu ılgın varsayımlarla çaresizce karanlıkta dolaşıyordu ve bundan nefret ediyordu. Ona yol gösterecek hiçbir işaret olmadan yabancı bir bölgede olmak gibiydi. Ne yapması gerekiyordu? Şüphelerini FBI'a mı götürecekti? Elinde somut bir şey yoktu ve babası yıllar boyunca FBI'da pek çok bağlantı kurmuştu; orada kime güvenebilirdi ki?

Daha da önemlisi, burada kalırsa tehlikede miydi? Belki de çılgın tahminleri hiç de çılgınca değildi. Babasının dış görevde olduğu yıllarda çok şey görmüştü ve elçilikte çalışmaya başladığında daha da fazlasını fark etmişti. Olaylar oluyor, kurnazlıklar yapılıyor, tehlikeli durumlar geliyordu. Kaçırılma olayı, babasının tepkisi ve şimdi de onun güvenliği konusundaki mantıksız tutumu göz önüne alındığında, her şeyin yolunda gideceğini varsaymayı göze alabileceğini düşünmüyordu.

Gitmesi gerekiyordu.

Hararetle, kendisini bulmanın kolay olmayacağı bir yere gidebileceğini ve yarı yetkin bir teröristi doğrudan kendisine götürecek bir evrak izi bırakmadan oraya nasıl gidebileceğini düşünmeye başladı. Bu arada, Mack Prewett yarı yetkin bir bürokrat değildi, korkutucu derecede etkiliydi; her yöne yayılan bağlantı ağlarıyla bir örümcek gibiydi. Eğer gerçek adını kullanarak bir uçuş rezervasyonu yaptıysa ya da kredi kartıyla ödeme yaptıysa, bunu bilirdi.

Gerçekten saklanmak için nakit parası olmalıydı, hem de çok. Bu da banka hesabını boşaltmak anlamına geliyordu ama babasının haberi olmadan oraya nasıl gidebilirdi? Öyle bir noktaya gelmişti ki, pencereden dışarı tırmanıp en yakın ankesörlü telefona yürüyerek taksi çağırması gerekecekti. Belki de ev zaten izleniyordu.

İnledi ve elleriyle yüzünü kapattı. Tanrım, bu onu paranoyaklaştırıyordu ama hiçbir şeyden şüphelenmemeye cesareti var mıydı? Bazı zekâların gözlemlediği gibi, paranoyakların bile düşmanları vardı.

Bebeği düşünmek zorundaydı. Bir eylem ne kadar paranoyakça görünürse görünsün, güvenlikten yana olmalıydı. Koyu renk giysiler giymesi, sabahın köründe pencereden sıvışması ve bu evden iyice uzaklaşana kadar yerde sürünmesi gerekse bile... kulağa ne kadar saçma gelse de bunu yapacaktı. Bu gece mi? Ne kadar çabuk kaçarsa o kadar iyiydi.

Bu gece.

Bu kararı verdikten sonra derin bir nefes aldı ve ayrıntıları düşünmeye çalıştı. Yanında birkaç giysi taşıması gerekecekti. ek defterini ve banka cüzdanını alacaktı, böylece hem çek hem de tasarruf hesaplarını kapatabilecekti.

Kredi kartlarını alır ve onlardan çekebildiği kadar nakit çekerdi; hepsinin toplamı ona yarım milyon dolara yakın yüklü bir meblağ kazandırırıldı. Bu kadar parayı nasıl taşıyacaktı? Boş bir çantaya ihtiyacı olacaktı.

Bu ona bile gülünç gelmeye başlamıştı. Arkasında iki bavul sürükleyerek karanlıkta çimenlikte nasıl sürünecekti? Düşün! diye kendini şiddetle uyardı. Tamam, yanında ne giysi ne de bavul taşımak zorunda kalacaktı.

Yanında taşınması gereken tek şey birkaç yüz dolar olan nakit parası, çek defteri ve tasarruf hesabı defteri ile amaçlarına hizmet ettikten sonra imha edeceği kredi kartlarıydı. Bir indirim mağazası açılır açılmaz yeni kıyafetler ve makyaj malzemelerinin yanı sıra hemen ihtiyaç duyacağı bavulları da satın alabilirdi. Kendin yap saç boyası alabilir ve kızıl saçlarını kahverengiye boyayabilirdi ama bunu bankaya gidene kadar yapmayacaktı. Veznedarın kılık değiştirdiğini anlamasını istemiyordu.

Elinde nakit parayla birkaç seçeneği olacaktı. Amtrak'a atlayıp herhangi bir yöne gidebilir ve biletli varış noktasından önce trenden inebilirdi. Sonra ucuz, kullanılmış bir araba satın alabilir, parasını nakit ödeyebilir ve oradan nereye gittiğini kimse bilemezdi. İş sağlama almak için o arabayı sadece bir gün kullanır, sonra yine nakit ödeyerek daha iyi bir arabayla takas ederdi.

Bunlar sert önlemlerdi ama yapılabilirdi. Hâlâ saçmalamadığından emin değildi ama kendisinin ve çocuğunun hayatı tehlikedeyken böyle bir bahse girmeye cesaret edebilir miydi? *Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.* Bunu kim söylemişti? Belki de bir on sekizinci yüzyıl devrimcisi; eğer öyleyse, onun nasıl hissettiğini biliyordu. Mümkün olduğunca tamamen ortadan kaybolmalıydı. Kasabadan ayrılmadan önce babasına bir kartpostal gönderecek, iyi olduğunu ama bir süreliğine uzaklaşmanın daha iyi olacağını düşündüğünü, aksi takdirde gerçekten kaçırıldığını düşüneceğini ve keder ve dehşetten deliye döneceğini bildirecekti. Bunu ona yapamazdı. Tüm yaptıklarından sonra bile onu hâlâ çok seviyordu. Yine bir inançsızlık ve belirsizlik dalgası onu vurdu. Teröristlere bilgi satması o kadar imkansız görünüyordu ki, onu her zaman tanıdığı adama o kadar zıttı ki. Onun herkes tarafından sevilmediğinin farkındaydı ama ona yöneltildiğini duyduğu en kötü suçlama züppe olduğuydu ki o bile bunun doğru olduğunu kabul ediyordu. Bir işveren olarak çok etkiliydi.

Diplomat ve büyükelçi olarak, elbette her elçilikte bulunan CIA ile birlikte çalışarak, bir sorun çıktığında sosyal konumunu ve bağlantılarını kullanarak yolu kolaylaştırdı. Son altı cumhurbaşkanıyla şahsen tanışmış ve başbakanlar ona dostum demişti. Bu adam bir hain miydi?

Olamazdı. Düşünmesi gereken sadece kendisi olsaydı, ona şüpheyile yaklaşırdı.

Ama bebek vardı, kendisinden başka kimsenin fark edemediği minik varlığı. Bunu, her zaman farkında olduğu kadar hassaslaşan göğüslerinde ve rahmi amniyotik sıvı ve artan kan akışıyla şişmeye başladıkça karnının aşağısında artan hassasiyet ve basınçta hissedebiliyordu. Bu neredeyse sıcak bir duyguydu, sanki içinde oluşan yeni yaşam, gelişme çabasıyla ısı üretiyordu.

Zane'in bebeği.

Onu güvende tutmak için ne kadar acımasız olursa olsun her şeyi yapardı. İhtiyacı olan doğum öncesi bakımı alabileceği güvenli bir yer bulmalıydı. Adını değiştirmesi, yeni bir ehliyet ve yeni bir sosyal güvenlik kartı alması gerekecekti; bu son ikisinin nasıl yapılacağını bilmiyordu ama öğrenecekti. Bunu ona söyleyebilecek karanlık kişiler her zaman vardı. Ehliyetin sahtesi yapılabilirdi ama sosyal güvenlik kartının normal idareden geçmesi gerekiyordu. Sosyal güvenlik tamamen ortadan kalkana kadar aşamalı olarak kaldırılıyor olsa da, yasal bir işe girebilmek için herkesin bir numaraya sahip olması gerekiyordu.

Düşünmesi gereken başka bir şey daha vardı. Hepsi bitene kadar parasıyla geçinmesi aptallık olurdu. Bir işe ihtiyacı olacaktı, başlarını sokacak bir çatı ve karınlarını doyuracak kadar para getiren herhangi bir işe. Sanat ve tarih diplomaları vardı ama kendi adını kullanamayacaktı, dolayısıyla bu diplomaları bir öğretmenlik işi bulmak için kullanamayacaktı.

Nereye yerleşirse yerleşsin iş durumunun ne olacağını bilmiyordu; sadece bekleyip görmesi gerekiyordu. Ne iş yaparsa yapsın, garsonluk ya da ofis işi, fark etmezdi.

Saate baktı: yedi buçuk. Sinirleri ne olursa olsun, şu anda acıkmıştı, hatta midesi bulanıyordu. Hamile bedeninin kendi gündemi vardı, üzgün duyguları görmezden geliyor ve sadece elindeki işe odaklanıyordu.

Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi. Sanki bebek şimdiden minik ayağını yere vuruyor ve istediğini talep ediyordu.

Elini şefkatle karnının üzerine bastırdı ve daha önce kesinlikle orada olmayan hafif bir sertlik hissetti. "Pekâlâ," diye fısıldadı ona. "Seni besleyeceğim."

Duş aldı ve giyindi, zihinsel olarak kendini hiçbir şeyi ele vermeden babasıyla yüzleşmeye hazırladı. Kız kahvaltı salonuna girdiğinde, babası başını kaldırdı ve yüzünde temkinle karışık bir sevinç ifadesi belirdi. Gazeteyi katlayıp bir kenara koyarak, "Size eşlik etmek büyük bir zevk," dedi.

"Bazı kuşlar beni uyandırdı," dedi ve tost ve yumurta almak için büfeye gitti. Sosis görünce kısa süreli bir mide bulantısıyla savaştı ve yumurta konusunda fikrini değiştirerek tost ve meyvede karar kıldı. Bunun talepkâr küçük yarattığı tatmin etmeye yeteceğini umuyordu.

"Kahve?" diye sordu babası o otururken. Gümüş sürahi çoktan elindeydi ve doldurmaya hazırlanıyordu.

"Hayır, bugün değil," dedi aceleyle, midesi yine uyarıcı bir şekilde kasılırken. "Son zamanlarda çok fazla kafein içiyorum, bu yüzden azaltmaya çalışıyorum." Bu doğrudan bir yalandı. Hamile olabileceğinden şüphelenir şüphelenmez içinde kafein olan her şeyi içmeyi bırakmıştı ama sanki sistemi onu hâlâ buna karşı uyarıyordu. "Portakal suyu içeceğim." Şimdiye kadar bu midesini bulandırmamıştı.

Kendini yemeğine verdi, onun konuşmalarına kibarca cevap verdi ama bir zamanlar yaptığı gibi onunla gönülden bir tartışmaya girmeye cesaret edemedi. Duygularının yüzünden okunmasından korktuğu için ona zar zor bakabiliyordu. Onun zaten olduğundan daha uyanık olmasını istemiyordu.

"Kongre Üyesi Garth ile öğle yemeği yiyeceğim," dedi ona. "Bugün için planınız nedir?"

"Hiç," diye yanıtladı. Tüm planları bu gece içindi.

Rahatlamış görünüyordu. "Öğleden sonra görüşürüz o zaman. Arabayı kendim kullanacağım, böylece bir yere gitmeye karar verirsiniz Poole sizi götürmek için hazır olacak."

"Pekâlâ," diyerek ona hak verdi çünkü hiçbir yere gitmiyordu. Adam evden ayrıldıktan sonra günü kitap okuyarak ve ara sıra uyuyarak geçirdi. Artık gitmeye karar verdiğine göre kendini daha huzurlu hissediyordu. Yarın yorucu bir gün olacaktı, bu yüzden fırsat varken dinlenmesi gerekiyordu.

Babası öğleden sonra döndü. Barrie oturma odasında oturmuş, elinde bir kitapla kıvrılmıştı. Babası içeri girdiğinde başını kaldırdı ve

Onu gördüğünde yüzündeki endişeli ifadenin nasıl hafıflediğini hemen fark etti. "Güzel bir öğle yemeği yedin mi?" diye sordu, çünkü daha önce de böyle yapardı.

"Bu siyasi işlerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi. Bir keresinde oturup ona her şeyi anlatacaktı, ama bu sefer ayrıntılardan bahsetmekten kaçındı. Senatör

Garth ulusal güvenlik ve dış ilişkilerle ilgili birkaç önemli komitede yer alıyordu. Kadın daha fazla soru soramadan çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Daha önce, ne zaman isterse ziyaret etmesi için bir davet olarak kapıyı hep açık tutmuştu. Barrie üzüntüyle kapalı kapıya baktı, sonra kitabına döndü.

Kapı zili onu ürküttü. Kitabı bir kenara bıraktı ve kapıyı açmadan önce dikkatle gözetleme deliğinden bakarak cevap vermeye gitti. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam orada duruyordu.

Kalbi çılğınca çarptı ve bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Arkasından babasının çalışma odasından çıktığını duydu. "Kim o?" diye sordu sertçe. "Dur ben bakayım."

Barrie cevap vermedi. Kapıyı sarsarak açtı ve Zane'in soğuk, mavi gri gözlerine baktı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Keskin bakışları vücudunda gezindi, sonra yüzüne geldi. "Hamile misin?" diye sordu sessizce, hızla yaklaşıyor olmasına rağmen babasının duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Evet," diye fısıldadı.

Başını salladı, sanki her şey hallolmuş gibi başının kısa bir hareketiyle. "O zaman evleniriz."

Bölüm 9

O sırada babası onlara ulaştı ve Barrie'yi kenara çekti. "Kimsin sen?" diye sordu, hâlâ o keskin ses tonuyla.

Zane soğukkanlılıkla kayınpederi olacak adamı inceledi. "Zane Mackenzie," diye cevap verdi sonunda, değerlendirmesini bitirdiğinde. Koyu bronzlaşmış yüzü kayıtsızdı ama solgun gözlerinde Barrie'nin birdenbire bu adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etmesine neden olan delici bir nitelik vardı. Bu onu korkutmadı; bu koşullar altında, bu nitelik tam da ihtiyacı olan şeydi.

William Lovejoy telaşlanmıştı ama şimdi teni solgunlaştı ve ifadesi dondu. Sert bir sesle, "Eminim Barrie'nin sizi tekrar görmesinin iyi olmayacağını farkındasınızdır. Bu olayı geride bırakmaya çalışıyor-"

Zane, Lovejoy'un yanından geçip Barrie'nin durduğu yere baktı, Barrie yalvaran yeşil gözlerle ona bakarken gözle görülür bir şekilde titriyordu. Kızın gözlerinin ne kadar yeşil, koyu bir orman yeşili olduğunu ya da ne kadar etkileyici olduğunu fark etmemişti. Kızın babasına iyi davranması için yalvarmadığı, daha ziyade bir şekilde, bir konuda yardım istediği izlenimine kapıldı. Savaş içgüdüleri harekete geçti, duyuları bir sonraki keskinlik seviyesine yükseldi. Kızın kendisinden tam olarak ne istediğini bilmiyordu ama şu anki durumla ilgilenir ilgilenmez öğrenecekti. Eski büyükelçiye tam olarak nerede durduğunu göstermenin zamanı gelmişti.

"Evleniyoruz," dedi, hâlâ Barrie'ye bakarak, büyükelçinin neden hemen gitmesinin en iyisi olacağına dair devam eden açıklamasını yarıda keserken. Dünyanın en ölümcül gerilla savaşçılarının dikkatini anında çeken elik gibi sesi, Lovejoy'un kibirli ve tepeden bakan açıklamasını kesip atmıştı.

Büyükelçi sözünü kesti ve yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Sonra gergin bir ses tonuyla, "Saçmalama," dedi. "Barrie, eğitimi bir suikastçi olduğu için kendini özel biri sanan bir denizciyle evlenmeyecek."

Zane'in soğuk bakışları Barrie'den babasına kaydı ve kutup soğuğuna d n şti; mavi, buz parçaları gibi parıldayan bir griye d n şti. Lovejoy istemsizce bir adım geri çekildi, teni soluktan beyaza döndü.

"Barrie, benimle evlenir misin?" Zane bakışlarını Lovejoy'a odaklayarak kasıtlı bir şekilde sordu.

Ondan, cevabını beklerken gerilen babasına baktı. "Evet," dedi, zihni hızla çalışıyordu. Zane. Onu buraya getiren mucizeyi sorgulamazdı ama o kadar çaresizdi ki, onu sevmese bile onunla evlenebilirdi. Zane bir SEAL'dı; eğer biri onu babasını bu kadar geren bilinmeyen düşmandan koruyabilecekse, o koruyabilirdi. Onun çocuğunu taşıyordu ve belli ki bu olasılık onu Virginia'ya onu aramaya getirmişti. Sorumluluklarını ciddiye alan bir adamdı. Onun da kendisine en az kendisi kadar değer vermesini tercih ederdi ama alabileceği her şeyi alırdı. Adamın ondan hoşlandığını biliyordu; hoşlanmasaydı hamile kalmazdı.

Onunla evlenecekti ve belki de zamanla onu sevmeye başlayacaktı. Babası onun cevabı karşısında irkildi. Ona yarı dönerek yalvarırcasına, "Bebeğim, onun gibi biriyle evlenmek istemezsin. Sen her zaman en iyisine sahip oldun ve o bunu sana veremez."

Omuzlarını dikleştirerek, "Onunla evleneceğim, mümkün olan en kısa zamanda," dedi.

Kızın yüz ifadesindeki inatçılığı gören babası Zane'e baktı. "Onun mirasından bir kuruş bile alamayacaksın," dedi gerçek bir kinle.

"Baba!" diye bağırdı, şok olmuştu. Kendi parası, annesinden ve büyükannesi ile bykbabasından kalan miraslar vardı, bu yüzden tehdidini gerçekleştirse bile yoksul kalmaktan endişe etmiyordu; asıl canını yakan, bu tehdidi yapmış olması, Zane'le olan geleceğini böylesine bariz ve incitici bir şekilde sabote etmeye çalışmasıydı.

Zane omuz silkti. "İyi," dedi aldatıcı bir yumuşaklıkla. Barrie sakın ve eşit tonun altında yatan saf demiri duydu. "Paranla ne istersen yap, umurumda değil. Ama onu hayatının sonuna kadar yanında tutabileceğini sanıyorsan aptalsın. İstersen bir pislik gibi davranabilir ve torunlarını kandırabilirsin ama söylediğin hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek."

Lovejoy orada asılı kaldı, yüzü acıyla çizilmişti. Kızına bakarken ısırap gözlerini karartmıştı. "Yapma bunu," diye yalvardı, sesi titriyordu.

şimdi irkilme sırası ondaydı, çünkü her şeye rağmen onu incitmekten nefret ediyordu. "Hamileyim," diye fısıldadı, söyleyebileceği diğer incitici şeylere karşı omuzlarını dikleştirerek. "Ve biz evleniyoruz."

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, onun anonsu karşısında afallamıştı. Adamın daha da beyazlaşabileceğini düşünmemişti ama beyazlaşmıştı.

"Ne?" diye mırıldandı. "Ama- ama tecavüze uğramadığını söylemiştin!"

"Değildi," dedi Zane. Sesinde yumuşak, çekingen, çok erkeksi bir ton vardı. Gözleri buluştu. Barrie ona yumuşak, alaycı bir gülümseme verdi. "Değildim," diye doğruladı ve her şeye rağmen yüzünde ani, belli belirsiz bir parıltı belirdi.

Babası söyleyecek başka bir şey bulamadı. Olayların bu şekilde gelişmesini kaldıramayarak bir süre onlara bakakaldı. Sonra yüzünü kırmızı bir öfke dalgası kapladı ve solgunluğu kovdu. "Seni piç!" diye haykırdı. "O savunmasızken ondan faydalandın-"

Barrie kolundan tutup onu kendine doğru çekti. "Kes şunu!" diye bağırdı, ince vücudu öfkeyle gerilmişti. O sabahtan beri sinirleri paramparça olmuştu ve bu yüzleşme onları daha da ktleştiriyordu. Zane'in aniden ortaya çıkması onu mutluluktan neredeyse sersemletmiş olsa da sistemine bir şok daha yaşatmıştı ve artık canına tak etmişti. "Eğer biri bundan faydalandıysa, *ben faydalandım*. Ayrıntıları istersen sana veririm, ama ben

gerçekten bilmek istediğinizi düşünüyorum!"

Dilinin ucuna onu sonsuza dek bakire tutabileceğini düşünüp düşünmediğini sormak geldi ama acı sözleri söylemeden ısırdı. Bu çok incitici olacaktı ve bir kez söylediğinde, sözlerini asla geri alamayacaktı. Onu seviyordu, belki de çok fazla seviyordu; onu kaybetme korkusu bu kadar öfkelenmesinin nedeniydi. Ve her şeye rağmen o da onu seviyordu. Ona bakarken içinde acı birikti, tüm yapmacıklığı gitmişti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Anlıyor musun? *Biliyorum*. Evden her çıkışımda neden bu kadar paranoyaklaştığımı biliyorum. *Gitmek zorundayım*."

Sertçe nefes aldı, şok son kontrol kırıntısını da yok etti. Onun yakıcı bakışlarına dayanamadı ve gözlerini kaçırdı. "Onu güvende tut," dedi Zane'e boğuk bir sesle, sonra sert adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü.

"Niyetim bu." Bu zorluğu çözdükten sonra, giden düşmanına bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Bakışları Barrie'ye kayd ve dudaklarına yavaş, kalp durdurucu bir gülümseme dokundu. "Git eşyalarını topla," dedi.

Bir saat içinde yola çıktılar.

Aceleyle yatak odasına gitti ve bavullarını doldurdu; gece elbiselerini ve tasarımcı takımlarını atlayarak daha pratik kıyafetler tercih etti. Zaten giymekte olduğu bilek hizasındaki pamuklu etek seyahat için yeterince rahattı; giydiği kolsuz bluzun üzerine ipek bir gömlek çekti ve öylece bıraktı. İçindeki her içgüdü ona acele etmesi için bağıırıyordu.

Çantaları merdivenlerin başına kadar sürükledi. Çok fazla çaba gerektirmiyordu, hepsinin tekerlekli tabanları vardı ama Zane onu görünce kapıdaki yerinden ayrıldı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. "Kaldırma şunları," diye emretti elindeki çantaları alırken. "Beni çağırmalıydın."

Ses tonu adamlarına emir verirken kullandığı tonun aynısıydı ama Barrie şu anda onunla bu savaşı veremeyecek kadar gergindi. Üç çantayı da Barrie'nin gözlerini kırıştıran bir rahatlıkla kaldırdı ve onlarla birlikte merdivenlerden inmeye başladı. Kadın onun peşinden koştu. "Nereye gidiyoruz? Uçuyor muyuz yoksa araba mı kullanıyoruz?"

"Las Vegas. Uçmak."

"Biletleri çoktan aldın mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı, kaşlarının koyu renkli kanatları belli belirsiz kalktı. "Elbette," dedi ve merdivenlerden inmeye devam etti.

Böylesi bir kesinlik ve kendine güven ürkütücüydü. Kısa bir süre kendini neyin içine soktuğunu merak etti. Zane Mackenzie'nin kontrolü ne kadar elinde tuttuğunun giderek daha fazla farkına varıyordu.

Kendisini ve etrafındaki her şeyi. Bu engeli asla aşamayabilirdi. *Yatak dışında*. Hatırası içini titretti ve yanaklarına aceleden kaynaklanmayan bir kızarıklık getirdi. Orada kontrolünü kaybetmişti ve bu... nefes kesiciydi.

"Uçuş ne zaman?" Bir kez daha ona yetişmek için acele etti. "Bankama gitmek için zamanımız olacak mı? Hesaplarımı kapatmam gerekiyor-"

"Eve döndüğümüzde onları yerel bir bankaya transfer edebilirsin."

O, kadının çantalarını kendi kullandığı kiralık arabaya taşırken, Barrie çalışma odasına gitti ve usulca kapıyı çaldı. Cevap gelmedi; bir süre sonra yine de kapıyı açtı. Babası masanın başında oturuyordu, dirseklerini masanın üstüne dayamış, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

"Hoşça kal baba," dedi usulca.

Cevap vermedi ama yutkunurken adem elmasının titrediğini gördü.

"Nerede olduğumu sana haber veririm."

"Hayır," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Yapma." Başını kaldırdı. Gözleri ıstırap doluydu. "Henüz değil. Bekle... biraz bekle."

"Pekâlâ," diye fısıldadı, anlayış onu kesip geçiyordu. Böylesi onun için daha güvenliydi. Telefon hattının dinlendiğinden şüphelenmiş olmalıydı.

"Bebeğim, ben-" Sözüünü kesti ve tekrar sertçe yutkundu. "Sadece mutlu ve güvende olmanı istiyorum."

"Biliyorum." Yanaklarında ıslaklık hissetti ve onları ıslatan gözyaşlarını sildi.

"O senin için istediğim türden bir adam değil. SEAL'lar - neyse, boş ver." İç çekti. "Belki seni güvende tutabilir. Öyle umuyorum. Seni seviyorum bebeğim. Sen benim hayatımın merkeziydin. Asla istemediğimi biliyorsun-" Devam edemeyerek durdu.

"Biliyorum," dedi tekrar. "Ben de seni seviyorum."

Kapıyı sessizce kapattı ve başını öne eğerek durdu. Adamın yaklaştığını duymadı, ama Zane aniden oradaydı, onu arabaya doğru çekerken kolu sertçe beline dolanmıştı. Hiç soru sormadı, sadece kapıyı açtı ve içeri girmesine yardım etti, sonra da kapıyı kesin bir ifadeyle kapattı.

Havaalanına giderken gergin bir şekilde oturdu ve etraflarındaki trafiğin vızıltısını izledi.

Zane, arabayı trafiğin yoğun olduğu saatlerde ustalıkla ilerletirken, "Bu bir süre için sahip olabileceğimiz en fazla mahremiyet," dedi. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?" Bir çift güneş gözlüğü takmıştı ve

Adamın gözleri kızın görüş alanından saklanmıştı ama gözlerindeki ifadenin ne kadar soğuk ve uzak olduğunu anlamak için onları görmesine gerek yoktu.

Çenesini kaldırıp önüne baktı ve önerilerinin emir gibi geldiğini düşündü. Bu kolay olmayacaktı ama her şeyi bilmesi gerekiyordu. En azından çocuğunu taşıdığı sürece onun korumasına ihtiyacı vardı. Bir tehdit olduğunu bilmediği sürece tetikte olmazdı. Ona karşı dürüst olmak zorundaydı. "Bilmeni isterim ki seninle evlenmeyi kabul etmemin nedenlerinden biri de korunmaya ihtiyacım olması ve s e n i n bir SEAL olman. Eğer... tehlikeli... bir şey olursa, bununla nasıl başa çıkacağını bilirsin." "Tehlikeli mi, nasıl?" Sesi çok gerçekçi, neredeyse ilgisiz geliyordu. Yaptığı iş göz önüne alındığında, tehlikenin onun için istisnadan çok kural olduğunu düşündü.

"Sanırım kaçırılanlar tekrar deneyebilir. Ve şimdi endişelenmem gereken kendimden daha fazlası var." Kısa bir süreliğine, bilinçsizce, eli karnının alt kısmına gitti, hamile bir kadının içinde büyüyen çocuğa içgüdüsel bir şekilde dokunduğu gibi, sanki güvende olduğuna dair güvence verircesine. Dikiz aynasına baktı, sakince arkalarındaki ve etraflarındaki trafiği inceledi. Bir süre düşündükten sonra doğrudan konunun özüne indi. "FBI'a haber verdiniz mi? Polise?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü babamın bu işe karışmış olabileceğini düşünüyorum," dedi, neredeyse kelimeleri boğarak.

Bir kez daha dikiz aynasını kontrol etti. "Ne şekilde?"

Sesi çok uzak geliyordu. Ellerini yumruk yapıp sıktı, kontrolü elinde tutmaya kararlıydı. Eğer o kendini kontrol edebiliyorsa, o da edebilirdi. Sesini eşitliğe zorladı. "Kaçırılma nedeni fidye değildi, bu yüzden ondan bilgi istiyor olmalılar. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Bir an sessiz kaldı, ustalıkla araçların arasına girip çıktı. O soğukkanlı, mantıklı beynin sonuçları sıraladığını neredeyse duyabiliyordu. Sonunda şöyle dedi: "Baban boğazına kadar bu işin içinde olmalı, yoksa FBI'a kendisi giderdi. Seni güvenli bir yere götürür ve etrafını ajanlardan oluşan bir duvarla çevirirlerdi."

O da kendisiyle aynı sonuca varmıştı. Bu onu daha iyi hissettirmedi. "Vrginia'ya döndüğümüzden beri, o imkansız biri oldu. Evden tek b a ş ı m a çıkmamı istemiyor ve her şeyi izliyor.

telefon görüşmeleri. Her zaman korumacıydı ama bu şekilde değil. İlk başta Atina'da olanlar yüzünden aşırı tepki verdiğini düşündüm ama iyice düşündüğümde tehdidin hâlâ var olduğunu fark ettim." Yutkundu. "Bu gece gizlice kaçmaya ve bir süreliğine ortadan kaybolmaya karar verdim."

Zane bir gün daha bekleseydi, çoktan gitmiş olacaktı. Onu nerede bulacağına dair hiçbir fikri olmayacaktı ve onunla iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Bu düşünce gözlerini yaşarttı. Yüce Tanrım, çok yaklaştı.

"Bekle," dedi, sonra direksiyonu sağa kırdı, trafik şeridini kesti ve arabayı keskin bir dönüşle başka bir sokağa fırlattı. Lastikler gıcırdadı ve kornalar çaldı. Adamın uyarısına rağmen kendini zorlukla toparlayabildi ve emniyet kemeri bir sarsıntıyla gerildi.

"Sorun ne?" diye bağırdı, kendini düzeltmek ve emniyet kemerinin boğucu pençesini gevşetmek için çabalıyordu.

"Misafirimiz olma ihtimali var. İşi şansa bırakmak istemedim." Barrie telaşla koltuğunda döndü, arkalarındaki kavşaktan geçen arabalara baktı, tanıdık gelen birini ya da trafiği kesip onları takip etmek için bariz bir çaba sarf eden herhangi bir aracı **g ö r m e y e** çalıştı. Trafik düzeni normal görünüyordu.

"Otuzlu ya da kırklı yaşlarında, her ikisi de güneş gözlüğü takan iki beyaz adam," dedi Zane, gökyüzündeki bulutları gözlemliyormuşçasına vurgu yapmadan. Bu neredeyse doğaüstü sakinliği daha önceden de hatırlıyordu. Bingazi'de durum ne kadar gergin olursa, o da o kadar soğukkanlı, duygulardan tamamen arınmış bir hale gelmişti. Harekete geçmesi için takip edildiklerinden emin olması gerekiyordu. Midesi alt üst oldu ve aniden yükselen mide bulantısıyla savaştı. Tehlikede olduğundan şüphelenmek bir şeydi, bunun doğrulanması tamamen başka bir şeydi.

Sonra adamın söyledikleri beynine kazındı. "Kafkasyalı mı?" diye yineledi. "Ama

-" Durdu, çünkü bu elbette mantıklıydı. Bilinçaltında Libyalıları ararken, bu Gordion düğümü entrikanın hem Libyalıları hem de Mack Prewett'in yandaşlarını içerdiğini hatırlamak zorundaydı; kaynakları göz önüne alındığında, sadece Ortadoğululardan değil, herkesten şüphelenmek zorundaydı. Siyah, beyaz ya da Doğulu, kimseye güvenemezdi - Zane hariç. "Ne sürdüğümü bildiklerine göre, arabadan kurtulacağız." Zane bir dönüş daha yaptı, bu kez dramatize etmeden ama sinyal de vermeden ya da gereğinden fazla yavaşlamadan. "Bir telefon görüşmesi yapacağım ve arabanın icabına baktıracam. Bizi havaalanına götürecek bir araç buluruz."

Kimi arayacağını sormadı; bölge tüm hizmet kollarından askeri personelle doluydu. Beyaz elbiseli biri arabayı alacak ve kiralama şirketine iade edecekti, hepsi bu kadar. O zamana kadar Zane'le birlikte Las Vegas'a doğru yola çıkmış olacaktı.

"Nasıl olsa beni bulacaklar," dedi birden, kendi adına olan uçak biletini düşünerek.

"Eninde sonunda. Yine de biraz zaman alacak. Önemli bir süremiz var."

"Belki de değil." Dudağını ısırıldı. "Bu sabah babamı Mack Prewett'le konuşurken duydum. Mack CIA'den, Atina'daki istasyon şefinin yardımcısı. Babam ona bu işin bitmesini istediğini, benim bu işe karışmamı hiç istemediğini söylemiş."

Zane kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

Öyle olduğunu sanıyordu. Eğer babası CIA ile yasal bir iş yapıyor olsaydı, onu yasal yollardan koruyabilirdi. Mack Prewett'in katılımı kuralları değiştirdi. Sıradan insanların sahip olamayacağı kayıtlara erişimi olacaktı. CIA Birleşik Devletler içinde faaliyet göstermese de, etki alanı çok genişti. Mack, kadının bölgedeki büyük havaalanlarından herhangi birinden uçağa binip binmediğini öğrenmek istese, bu bilgiye dakikalar içinde ulaşabilirdi.

"Eğer arabanın plakasını alacak kadar zeki iseler, çok kısa bir süre içinde adımı öğrenecekler," dedi. "Numarayı alamadılarsa, kimliğim hakkında hiçbir fikirleri olmayacak. Her iki durumda da artık endişelenmek için çok geç. Ya ellerinde vardır ya da yoktur ve acil planlarımızı değiştirmemize gerek yok. Las Vegas'a uçacağız ve en azından bir süreliğine onları orada kaybedeceğiz."

"Onları nasıl kaybedeceğiz? Mack kayıtlarınıza ulaşabilirse..."

"Görevimden istifa ettim. Artık bir SEAL değilim."

"Ah," dedi boş boş. Bir başka değişikliğe daha uyum sağlamakta zorlanıyordu. Bir subayın eşi olarak yaşamayı, sık sık yer değiştirmeyi, rütbe politikalarını hayal ediyor ve zihinsel olarak buna hazırlanıyordu. Elçilikteki hayattan çok da farklı olmayacaktı, sadece farklı bir düzeyde olacaktı. Şimdi nasıl bir hayatları olacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

"Güney Arizona'da bir ilçede şeriflik görevini üstlendim. Şerif görevdeyken öldü, bu yüzden vali onun görev süresini tamamlamam için beni atadı. Yeni seçimlere iki yıl kaldı, yani en az iki yıl, belki de daha fazla Arizona'da olacağız."

Bir şerif! Bu kesinlikle bir sürprizdi ve bu sürprizin

sadece gerçek dışılık hissini daha da derinleştirmişti. nemli şeylere odaklanmak için mücadele etti. "İşinin ne olduğu önemli değil," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "nemli olan aldığın eğitim."

Omuz silkti ve arabayı bir otoparkın girişine doğru sürdü. "Anlıyorum." Sesi düz ve duygusuzdu. "Benimle evlenmeyi kabul ettin çünkü seni koruyabileceğimi düşünüyorsun." Camı indirdi ve otomatik dağıtıcıdan bilet almak için dışarı eğildi. Kırmızı bariyer kalktı ve arabayı sürdü.

Barrie parmaklarını birbirine doladı. Başta yaşadığı mutluluk yerini endişeye bırakmıştı. Zane onun peşinden gelmişti, evet ve ona evlenme teklif etmişti ama belki de aralarındaki çekim konusunda yanılmıştı. Kendini kökünden sökülmüş ve dengesiz hissediyordu. Zane onu gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu ama o zaman da Zane'in kucağına büyük bir sorun atmış oluyordu. Çok kısa bir süre içinde bir koca ve baba olacaktı ve bunun da ötesinde, onları bilinmeyen bir düşmandan korumak zorundaydı. Onu pmemişti bile, diye düşündü gözyaşlarına boğulmak üzereyken ve şu anda böyle bir şeyi düşündüğü için kendine biraz şaşırdı. Eğer haklıysa ve birileri onları takip ediyorsa, o zaman tehlike korktuğundan daha yakındı. Onunla evlenme nedenleri hakkında nasıl endişelenebilirdi ki? Ne de olsa bebeğin güvenliği onunla evlenmesinin nedenlerinden biriydi. "Bebeğimizi korumanı istiyorum," dedi sessizce. "Başka nedenler de var ama asıl neden bu." Ona karşı olan hisleri kendi başına halledebileceği bir şeydi; bebeğinin güvenliği için bu riski göze alamazdı.

"ok önemli biri. Sen de haklısın." Arabayı nc kattaki park yerine çekerken ona kısa bir bakış attı. "Hiçbir şeyin sana ya da bebeğe zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Güneş gözlüklerini çıkardı ve kısa bir "Burada bekle," diyerek arabadan indi ve ankesörlü bir telefona doğru yürüdü. Telefona ulaştığında bir dizi numara tuşladı, sonra da konuşurken onu ve arabayı izleyebilmek için döndü.

Barrie park güvertesinin karşısındaki adama bakarken sinirlerinin sarsıldığını ve mide kaslarının gerildiğini hissetti. Gerçekten de bu adamla evleniyordu. Hatırladığından daha uzun boylu, biraz daha zayıf görünüyordu ama omuzları o kadar genişti ki beyaz pamuklu gömleğinin dikişlerini zorluyordu. Siyah saçlarının biraz daha uzun olduğunu düşündü ama bronz teni de bir o kadar koyuydu. Hafif kilo kaybı dışında, sadece iki ay kadar önce vurulduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Fiziksel sertliği göz korkutucuydu.

korkutucu. Nasıl unutulabilirdi ki? Sadece onun düşüncesini, tutkusunu, kendisine gösterdiği şefkatli ilgiyi hatırlıyordu ama o muhafızı öldürmek için çıplak ellerinden başka bir silah kullanmamıştı. Onun ölümcül yetkinliğini hatırlamış ve bunu kendi adına kullanmayı planlamış olsa da, bir şekilde bunun onun önemli bir parçası olduğunu unutmuştu, ihtiyaç duyduğunda çağırabileceği ve ihtiyaç sona erdiğinde bir köşeye saklayabileceği bir nitelik değil. Onun bu yanıyla düzenli olarak yüzleşmek ve olduğu gibi kabullenmek zorundaydı. O evcil bir ev kedisi değildi ve asla da olmayacaktı.

Ev kedilerini severdi ama onun ev kedisi olmasını istemediğini fark etti.

Bir sarsıntı daha hissetti, bu sefer kendini keşfediyordu. Bebek yüzünden şu anda güvende olması gerekiyordu ama sürekli olarak korunup kollanmak da istemiyordu. Bingazi'deki yorucu olay ona hiç düşünmediği kadar sert ve yetkin olduğunu öğretmişti, hem de fark etmediği şekillerde. Gelecek vaat eden bir büyükelçi adayıyla evlenseydi babası bunu onaylardı ama onun istediği bu değildi. Hayatında biraz vahşilik istiyordu ve o da Zane Mackenzie'ydi. Tüm o çıldırtıcı kontrolüne rağmen, vahşi ve evcilleşmemişti. Onda vahşiliğin bir çizgisi yoktu; onun bir çekirdeği vardı. Aralarındaki gerginlik onu sinirlendirmişti. Onun kendisini bulup kollarını uzatmasını, kollarına düşmeyi hayal etmişti ve bugün ona kapıyı açtığında bir aptal gibi hayalinin gerçekleşmesini beklemişti. Gerçek, rüyalarından çok daha karmaşıktı.

Gerçek şu ki, birbirlerini toplamda yaklaşık yirmi dört saattir tanıyorlardı ve bu saatlerin çoğu iki ay öncesine dayanıyordu. Bu saatler içinde çığ, kavurucu bir tutkuyla sevişmişlerdi ve adam onu hamile bırakmıştı, ama zaman miktarı aynı kalmıştı.

Belki de başka biriyle ilişkisi vardı, ama sorumluluk duygusu onu onu bulmaya ve sevişmelerinin herhangi bir sonucu olup olmadığını öğrenmeye itmişti. Bunu yapacağını düşündü; çocuğunun sorumluluğunu üstlenmek için bir kız arkadaşına, hatta belki de nişanlısına sırtını dönecekti.

Yine cehaletin tuğla duvarına çarpıyordu; onun özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eğer ailesi ve nereli olduğu hakkında bir şeyler bilseydi, onu bulabilirdi. Bunun yerine, onun durumunu soracak, yaşayıp yaşamadığını öğrenecek kadar bile umursamadığını düşünüyor olmalıydı.

Şimdi arabaya geri dönüyordu, adımları hatırladığı kadar yumuşak ve zahmetsizce güçlüydü, bir yırtıcının sessiz yürüyüşü. Koyu renkli yüzü eskisi kadar vurdumduymazdı ve kadının yüz ifadesini okuma çabalarına meydan okuyordu.

Kapıyı açtı ve direksiyonun arkasına geçti. "Nakliye birkaç dakika içinde burada olacak."

Başını salladı ama aklı hâlâ aralarındaki kişisel meseledeydi. Cesaretini kaybetmeden önce, "Seni bulmaya çalıştım. Sen hala ameliyattayken beni hemen Atina'ya geri götürdüler. Seninle temasa geçmeye, hâlâ hayatta olup olmadığını, nasıl olduğunu, hangi hastanede olduğunu, her şeyi öğrenmeye çalıştım. Babam Amiral Lindley'e yaptığım her soruşturmayı engelledi. Bana iyi olacağını söyledi ama öğrenebildiğim tek şey buydu."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Görevden birkaç hafta sonra seni elçilikten aramaya çalıştım. Telefon babana yönlendirilmişti."

"Bana aradığını söylemedi," dedi, tanıdık öfke ve acı içini burkarak. *Montgomery*'den ayrılmaya zorlandığından beri, bunlar onun iki ana duygusuydu. Bu yüzden onunla iletişim kurmaya çalışmıştı. Kalbi biraz yerinden çıkacak gibi oldu. "Eve döndükten sonra seni bulmayı tekrar denedim ama Donanma bana hiçbir şey söylemedi."

"Terörle mücadele birimi gizlidir." Ses tonunda bir değişiklik yoktu; aynadan başka bir arabanın yanlarından yavaşça geçip boş bir yer aramasını izliyordu.

Araba bir sonraki kata çıkan rampada gözden kaybolana kadar sinirleri titreyerek sessizce oturdu.

"Özür dilerim," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Bunun kucağına bırakılacak çok şey olduğunu biliyorum."

Ona okunamayan bir bakış attı, gözleri çok net ve maviydi. "Burada olmak istemeseydim olmazdım."

"Kız arkadaşın var mı?"

Bu kez adamın ona bakışı o kadar uzundu ki kızardı ve dikkatini kucağında birbirine dolanan ellerine yoğunlaştırdı.

"Bilseydim seninle sevişmezdim," dedi sonunda.

Aman Tanrım. Dudağını ısırdı. Bu iş giderek daha da kötüye gidiyordu. Adam gittikçe daha da uzaklaşıyordu, sanki ona evlenme teklif ettiği o kısacık sessiz iletişim anı hiç var olmamış gibiydi. Karnı sıkıştı ve birdenbire tanıdık bir sıcaklık hissi duydu.

onu yıkadı.

Sertçe yutkundu ve şimdiye kadar kendini sabahlarla sınırlayan mide bulantısının beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmaması için dua etti. Bir saniye sonra arabadan dışarı fırladı ve çılgınca etrafta bir tuvalet aradı. Tanrım, otoparklarda tuvalet *var* mıydı?

"Barrie!" Zane arabadan inmiş, karanlık yüzü tetikte, ona doğru adım atıyordu. Henüz kaçacağı yönü seçmemiş olsa da, onun kendisini uzaklaştırmaya niyetli olduğu izlenimine kapılmıştı.

Merdiven boşluğu mu? Asansör mü? Onları kullanacak insanları düşündü ve her iki seçeneği de bir kenara bıraktı. En mantıklı yer tam orada, betonun üzerindeydi ve içindeki titiz olan her şey bu fikre isyan etti. Ancak midesinin farklı fikirleri vardı ve Zane ona ulaştığında çaresiz bir eliyle ağzını kapattı.

O keskin, solgun gözler anlayışla yumuşadı. "İşte," dedi, destekleyici bir kolunu ona dolayarak. Park güvertesinin dış bariyerleri bel yüksekliğinde beton duvarlardı ve onu hızla oraya yönlendirdi. Bir an için direndi, aşağıdan geçen masum birinin üzerine kusma olasılığı onu dehşete düşürmüştü ama adamın tutuşu amansızdı ve midesi daha fazla beklemek istemiyordu. Kadın duvara yaslanıp çaresizce mide bulantısı spazmına teslim olurken adam onu tuttu.

Her şey bittiğinde titriyordu. Bulabildiği tek teselli, gözlerini açtığında üç kat aşağıda bir sokaktan başka bir şey olmadığını görmesiydi. Zane onu tuttu, terleyen yüzünü mendiliyle silerken onu destek bedenine yasladı, sonra da ağzını silebilmesi için mendili ona verdi. Aşağılanmışlıktan kavrulduğunu hissetti. İsviçre'deki okulunun katı öğretmenleri, bir kadının toplum içinde kustuktan sonra ne yapması gerektiğini kapsamıyordu.

Sonra adamın kendisine mırıldandığını fark etti; dudaklarını şakağına, saçlarına değdirirken derin sesi neredeyse duyulmaz bir mırıltıya dönüşüyordu. Güçlü ellerinden biri karnının alt kısmına yayılmış, kalça kemiğinden kalça kemiğine kadar uzanarak çocuğunu örtüyordu. Dizlerini erişte gibi hissetti, bu yüzden ona yaslanmaya devam etmesine izin verdi, başının omzunun kıvrımına düşmesine izin verdi. "Sakin ol tatlım," di y e fısıldadı, dudaklarını bir kez daha şakağına bastırarak. "Arabaya kadar dayanabilir misin, yoksa seni taşımamı ister misin?" Ona tutarlı bir cevap verecek kadar düşüncelerini toparlayamadı. Bir saniyeden fazla bir süre geçmeden, belli ki ona karar vermesi için yeterince zaman verdiğini düşündü, bu yüzden onu kucağına alarak onun yerine karar verdi.

Kollarını. Birkaç hızlı adım onları arabaya getirdi. Eğildi ve onu dikkatlice koltuğa oturttu, bacaklarını arabanın içine doğru kaldırdı ve eteğini üzerlerine yerleştirdi. "İçecek bir şey ister misin? Alkolsüz bir içecek?" Soğuk ve ekşi bir şey kulağa harika geliyordu. "Kafein yok," demeyi başardı.

"Yirmi saniyeden fazla gözümün önünden ayrılmayacaksın ama yoldan geçen arabalara dikkat et ve seni korkutan bir şey olursa kornaya bas."

Başını salladı ve adam kapının kilidine bastı, sonra da kapıyı kapatarak onu bir sessizlik kozasının içine hapsetti. Temiz havayı tercih ediyordu ama neden arabanın dışında durmaması gerektiğini anlıyordu, görüşe açıktı ve kolay bir hedefti. Başını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini kapattı. İçini jöle gibi hissetmesine rağmen mide bulantısı geldiği gibi hızla gitmişti. Halsizdi, uykusu vardı ve adamın ani şefkati karşısında biraz şaşkındı.

Yine de şaşırmaması gerektiğini düşündü. Onun çocuğuna hamileydi ve onu aramaya getiren de tam olarak bu ihtimaldi. Midesinin bulandığını fark eder etmez, tabiri caizse durumuyla doğrudan ilgili bir durum, şefkatli bir ilgiden başka bir şey göstermemiş ve acil durumlarda ani kararlar verme yeteneğini bir kez daha göstermişti.

Pencereye vurması onu ürküttü, çünkü uykulu haliyle görevini yerine getirecek kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını düşünmüştü. Ama adamın elinde yoğunlaşmadan buz tutmuş yeşil bir kutu vardı ve aniden o içeceği şiddetle istedi. Kapının kilidini açtı ve adam koltuğa kaymadan önce kutuyu elinden kaptı. Adam kapıyı kapattığında tenekeyi açmış ve açgözlülükle içmeye başlamıştı.

Teneke kutu boşaldığında memnuniyet dolu bir iç çekişle arkasına yaslandı. Alçak, gergin bir kahkaha duydu ve başını çevirdiğinde Zane'in ona hem eğlenerek hem de bakışlarına sıcak ve vahşi bir şey karışmış bir şekilde baktığını gördü. "İlk defa bir kadının meşrubat içişini izlemek beni sertleştirdi. Bir tane daha ister misin? Kendimi kontrol etmeye çalışacağım ama ikinci bir tane dayanabileceğimden fazla olabilir."

Barrie'nin gözleri büyüdü. Yanakları kızardı ama bu onun kucağına bakmasını engellemedi. Doğruyu söylüyordu. Aman Tanrım, gerçekten de doğruyu söylüyordu! Elleri aniden uzanıp onu okşama isteğiyle sıkıştı. "Şu anda susamadım," dedi, sesi her zamankinden daha boğuktu. "Ama eğer susarsan ikinci bir tane içmeye hazırım."

Gözlerindeki eğlence kaybolmuş, geriye sadece sıcaklık kalmıştı. O artık

Ona doğru uzanırken birden başı döndü, dikkati yaklaşan bir araca takılmıştı. "İşte aracımız," dedi ve bir kez daha sesi soğuk ve duygusuzdu.

Bölüm 10

Onunla evleniyordu çünkü onun korumasını istiyordu. Bu düşünce Las Vegas'a olan uzun uçuş boyunca Zane'in içini kemirdi. Onun yanında sessizce oturuyor, bazen uyukluyor, sadece ona bir soru sorduğunda konuşuyordu. Çok fazla baskı altında kalmış birinin bitkin görüntüsüne sahipti ve şimdi baskı hafiflediğine göre vücudu yorgunluğa teslim oluyordu. Sonunda derin bir uykuya daldı, başı adamın omzuna yaslanmıştı.

Hamilelik ona da zarar veriyor olmalıydı. Onda henüz fiziksel bir değişiklik göremiyordu ama üç ağabeyi de yeterince çocuk doğurmuştu ve kadınların ilk birkaç ayda ne kadar yorulduğunu biliyordu - en azından Shea ve Loren'in ne kadar yorulduğunu. Caroline'i hiçbir şey yavaşlatamazdı, beş oğlu bile.

Bebeği düşününce, şiddetli bir sahiplenme duygusu onu yeniden sarstı. Bebeği onun içindeydi. Onu kucağına alıp sarılmak istedi ama kalabalık bir uçak aklından geçen şey için uygun bir yer değildi. Bunun için evlilik töreninden sonraya, özel bir otel odasına geçmeleri gerekecekti. Onu daha önce olduğundan çok daha fazla istiyordu. Kadın kapıyı açtığında ve adam onun şaşkın yeşil gözlerine baktığında, uyarılması o kadar güçlü ve ani olmuştu ki, ona uzanmamak için kendini tutmak zorunda kalmıştı. Sadece babasının onlara doğru geldiğini görmek onu durdurmuştu.

O kadar uzun süre beklememeliydi. Etrafta rahatça dolaşabildiği anda onun peşinden gitmeliydi. Korku içinde yaşıyordu ve bunu Bingazi'de olduğu gibi sakın bir kararlılıkla idare ediyordu. Onun bir daha asla korkmasını istemiyordu. Bunny ve Spooky'nin, Bunny'nin 1969 model Oldsmobile 442'siyle park yerine gelişleri bir kavuşma gibiydi. Barrie mutlu bir çılgılık atarak kiralık arabadan inmiş ve her iki SEAL tarafından coşkuyla kucaklanıp etrafında döndürülmüştü. İkisinin de gizlice silahlanmış olduğunu onaylayarak fark etmişti. Sivil kıyafetler giymişlerdi ve gömlekleri, kollarının altında ve sırtlarının alt kısımlarında sıkışmış olan ateş gücünü gizlemek için pantolonlarının dışında bol bırakılmıştı. Normalde, görevde olmadıkları zamanlarda ateşli silah taşımazlardı ama Zane onlara durumu açıklamış ve hazırlıklarını kendi takdirlerine bırakmıştı, çünkü o onların komutanı değildi.

artık memur değildi. Tipik bir şekilde, her şeye hazırlıklıydılar. Kendi silahı hâlâ sol koltuk altındaki kılıfında duruyordu ve hafif bir yazlık ceketle örtülmüştü.

Spooky güven verici bir şekilde Barrie'ye, "Hiç endişelenmeyin hanımefendi," dedi. "Sizi ve patronu havaalanına sağ salim ulaştıracamız. NASCAR dışında Bunny'nin tekerleklerine ayak uydurabilecek hiçbir şey yok."

"Eminim yoktur," diye yanıtladı arabaya bakarak. Yeterince dikkat çekici görünmüyordu; Bunny arabayı açık griye boyamıştı ve bir fabrika işçiliğinde olandan daha fazla krom yoktu. Ama rölantide çalışan motordan gelen derin gümbürtü bir fabrika motorunun çıkaracağı sese benzemiyordu ve lastikler genişti, yumuşak görünümlü dişleri vardı.

"Kurşun geçirmez cam, güçlendirilmiş metal," dedi Bunny gururla, Zane'in bavullarını arabasının bagajına taşımasına yardım ederken. "Çelik levha istediğim hız için çok ağır olurdu, bu yüzden Kevlar'dan daha hafif ve daha güçlü olan yeni nesil vücut zırhı malzemesini tercih ettim. Hâlâ yanmazlık üzerinde çalışıyorum."

"Kendimi tamamen güvende hissedeceğim," diye onu temin etti.

Zane ile birlikte iki kapılı arabanın arka koltuğuna sürünerek oturduklarında, Zane ona "Nascar nerede?" diye fısıldadı.

Spooky kırk adım öteden bir iğnenin düşüşünü duyabilirdi. Yavaşça ön koltuğa döndü, yüzü inanmazlığını yansıtıyordu. "Nerede değil hanımefendi," dedi şokla mücadele ederek. "Ne. NASCAR. Stok araba yarışı." İyi bir Güneyliydi, araba yarışlarıyla büyümüştü ve bu sporla aynı teması kurmamış biriyle karşılaştığında hep şaşırırdı.

"Ah," dedi Barrie, özür dileyen bir gülümsemeyle. "Avrupa'da çok zaman geçirdim. Grand Prix yarışları dışında yarışlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bunny alaycı bir şekilde homurdandı. "Oyun arabaları," dedi küçümseyerek. "Onları sokaklarda kullanamazsın. Stok araba yarışı, işte gerçek yarış budur." O konuşurken, aldatici canavarını park yerinden dışarı çıkarıyordu, huzursuz bakışları çevredeki her ayrıntıya dokunuyordu.

Barrie kendini affettirmek istercesine, "At yarışlarına gitmişim," dedi.

Zane onun ses tonundaki ciddiyet karşısında gülümsemesini kontrol etti.

"Ata biniyor musun?" diye sordu.

Kadının dikkati ona yöneldi. "Neden, evet. Atları severim."

"O zaman iyi bir Mackenzie olursun," diye söylendi Spooky. "Patron boş zamanlarında at yetiştiriyor." Ses tonunda biraz ironi vardı, çünkü SEAL'lerin albinoların rengi kadar boş zamanı vardı.

"Gerçekten mi?" Barrie gözleri parlayarak sordu. "Birkaç tane var. Otuz kadar."

"Otuz!" Kadın arkasına yaslandı, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. Onun ne düşündüğünü biliyordu: Bırakın otuz atı, bir ata sahip olmak ve onu beslemek bile pahalıydı. Atların çok fazla araziye ve bakıma ihtiyacı vardı, bu da seçkin bir anti-terörizm grubunun üyesi olan eski bir deniz subayıyla bağdaştırabileceği bir şey değildi.

"Bu bir aile şirketi," diye açıkladı, etraflarındaki trafiği incelemek için başını çevirdi.

"Her şey temiz patron," dedi Bunny. "Tabii bizi bir röleyle işaretlemedilerse, ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Zane de bilmiyordu, o yüzden rahatladı. Hareketli bir röle gözetlemesini ayarlamak çok zaman ve koordinasyon gerektiriyordu ve rotanın bilinmesi gerekiyordu. Bunny havaalanına öyle dolambaçlı bir yoldan gidiyordu ki, herhangi bir takip çoktan açığa çıkmış ya da sarsılmış olacaktı. Her şey kontrol altındaydı, şimdilik.

National'a kadar kazasız belasız gitmişlerdi ama ne olur ne olmaz diye Bunny ve Spooky güvenlik kontrolüne kadar onlara eşlik etmişti. Zane güvenlikten kendi silahlı geçişini sessizce hallederken, ekibin iki eski üyesi kiralık arabayı alıp teslim etmek üzere yola koyulmuştu ama arabayı kiraladığı National'a değil, Dulles'taki acente ofisine götürmüştü. Onları arayanları oyalamak için küçük bir numara daha. Artık güvenli bir şekilde uçağa bindiklerine göre, bu duruma bir son vermek için ne yapacağını planlamaya başladı.

İşin ilk kısmı kolaydı. Babasının ne tür bir pisliğe bulaştığını bulma işini Chance'e verecekti; onun iyiliği için haince bir şey olmamasını umuyordu ama her ne oluyorsa buna bir son vermek niyetindeydi. Chance'in ulusal güvenlik kurumlarını utandıracak bilgilere erişimi vardı. Eğer William Lovejoy ülkesini satıyorsa, o zaman o da batacaktı. Başka bir seçenek yoktu. Zane yetişkinlik yıllarını ülkesini korumak için hayatını ortaya koyarak geçirmişti ve şimdi yasaları korumaya yemin etmiş bir barış memuruydu; Barrie için bile olsa görmezden gelmesi imkânsızdı. Onun zarar görmesini istemiyordu ama kesinlikle güvende olmasını istiyordu.

Barrie, uçağın tekerlekleri kaldırırında sekene kadar uyudu. Dik oturdu, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve hafif bir yönelim bozukluğu hissiyle etrafına bakındı. Daha önce hiç uçakta uyuyamamıştı; bu uyku hali, hamileliğinin vücudunda yarattığı pek çok değişiklikten sadece biriydi ve süreç üzerindeki kontrol eksikliği endişe verici, hatta korkutucuydu.

Öte yandan, dinlenmek ona daha fazla enerji vermişti, hayatında yapmak üzere olduğu büyük değişikliklerle yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu bir şeydi bu. Bu değişim bilinçliydi ama daha az korkutucu değildi.

"Önce duş alıp üstümü değiştirmek istiyorum," dedi kararlılıkla. Bu evlilik aceleye gelmiş olabilirdi, kendisi için her zaman hayalini kurduğu düğün törenine hiç benzemiyordu ama şatafattan ve pahalı süslerden vazgeçmeye razı olsa da -ölüm kalım meselesi dışında- buruşuk kıyafetlerle ve hâlâ gözlerinden uyku akarken evlenmeye razı değildi.

"Tamam. Önce bir otele yerleşeceğiz." Çenesini ovuşturdu, nasırlı parmakları kirli sakalının üzerinde gezindi. "Zaten tıraş olmam gerekiyor." Bingazi'deki o gün de tıraş olması gerekmişti. Bir an adamın kaba çenesinin çıplak göğüslerine sürtünmesini tekrar hissetti ve bir sıcaklık dalgası onu sardı, halsiz ve kızarmış bıraktı. Tepesindeki küçük havalandırmadan üflenen serin hava birdenbire yeterince serin gelmemeye başladı.

Adamın fark etmeyeceğini umuyordu ama bu zayıf bir umuttu çünkü adam etrafındaki her ayrıntıyı not etmek üzere eğitilmişti. Her iki yönde de on sıra içindeki her yolcuyla tarif edebileceğini hayal ediyordu ve uyanık olduğu zamanlarda, lavabolara giderken arkadan kendilerine yaklaşan herkese karşı esrarengiz bir farkındalık gösterdiğini fark etmişti.

"Kendini hasta mı hissediyorsun?" diye sordu, yanaklarındaki renge bakarak. "Hayır, sadece biraz sıcakladım," dedi mükemmel bir doğrulukla, allığı derinleşirken.

Onu izlemeye devam etti ve gözlerindeki endişe yerini ateşli bir farkındalığa bıraktı. Bunu ondan saklayamıyordu bile, kahretsin. En başından beri sanki onun derisinin altını görebiliyordu; tepkilerini neredeyse o hissederek hissetmez seziyordu.

Adamın ağır gözlerle bakan bakışları yavaşça göğüslerine indi, eğimlerini ve itişlerini inceledi. Adamın bariz ilgisine karşılık meme uçları gerilirken keskin bir nefes aldı, bu tepki beline kadar ulaştı.

"Daha mı hassaslar?" diye mırıldandı.

Tanrım, bunu ona yapmamalı, diye düşündü çılgınca. İnsanlarla dolu bir uçağın ortasındaydılar, boş bir kapıya doğru ilerliyorlardı ve adam kızın göğüsleri hakkında sorular soruyor ve sanki her an onu soymaya başlayacakmış gibi bakıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı. Tüm vücudu, hem hamileliği hem de onun hakkındaki keskin farkındalığı nedeniyle daha hassas hissediyordu. Yakında kocası olacaktı ve bir kez daha onun kollarında yatıyor olacaktı.

"Önce tören," dedi, düşünceleri ürkütücü bir şekilde onunkileri yankılıyordu. "Yoksa yarına kadar otelden çıkamayız."

"Medyum musun sen?" diye suçladı nefesinin altında.

Yavaş bir gülümseme güzel ağzını kavislendirdi. "Bu buruşuk meme uçlarının ne anlama geldiğini bilmek için medyum olmaya gerek yok."

Aşağı baktı ve sutyeninin ve bluzunun dantel ve ipeğinin altında boncuk boncuk olmuş meme uçlarını gördü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, aceleyle gömleğini ihanet eden küçük çıkıntıların üzerine çekti ve adam kısık bir kahkaha attı. En azından başka kimsenin onu duymamış olması muhtemeldi, diye düşündü pek rahatlamadan. Sesini alçaltmıştı ve gemideki gürültü konuşmalara kulak misafiri olmayı zorlaştırıyordu.

Uçuş görevlileri uçak emniyete alınıp kapılar açılana kadar yerlerinde kalmalarını söylüyordu ve her zamanki gibi yolcular koridorlara hücum edip baş üstü kutularını açarak el bagajlarını aşağı indirirken ya da koltukların altından çekip çıkarırken talimatlar göz ardı ediliyordu. Zane koridora doğru ustalıkla adım attı ve bu hareket ceketini kısa süreliğine açtı. Sol kolunun altındaki kılıfı ve tabancanın cilalı metal kabzasını gördü. Sonra otomatik olarak bir omzunu silkti ve ceket yerine oturdu, bu hareketi o kadar çok yapmıştı ki düşünmesine bile gerek kalmamıştı.

Adamın silahlı olduğunu biliyordu elbette, çünkü uçağa binmeden önce havaalanı ve havayolu güvenliğini bilgilendirmişti. Uçuşun sıkıcılığı ve zorunlu hareketsizliği sırasında son olayları zihninden uzaklaştırmayı başarmıştı ama o büyük otomatik silahın görüntüsü hepsini geri getirdi.

Kız önündeki koridora adımını atarken onu desteklemek için elini uzattı. Sırada sardalyalar gibi sıkışmış halde dururken, onu sırtında sıcak ve sağlam bir duvar gibi hissetti, kollarını hafifçe uzattı, böylece elleri

koltuk arkalıkları onu güvenle sarıyordu. Nefesi başının üstündeki saçları karıştırarak adamın ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark etmesini sağladı. Ortalama bir boyu vardı ama arkasına yaslanırsa başı adamın omzunun kıvrımına tam olarak oturacaktı.

Önündeki adam kımıldayarak Barrie'yi geriye doğru itti ve Zane bir kolunu Barrie'nin etrafına dolayarak onu vücuduna doğru çekti, iri eli Barrie'nin karnının alt kısmına koruyucu bir şekilde yerleşti. Barrie dudağını ısırırken zihni endişeden onun dokunuşundan aldığı zevke doğru gidip geliyordu. Bu daha fazla devam edemezdi - ya bu enfes hayal kırıklığı ya da dehşetin keskin okları - yoksa aklını kaybedecekti.

Kapılar açılıp uçaktan indirildiklerinde yolcular sıraya girerek ilerlemeye başladı. Zane'in eli karnından aşağı indi. İlerlemeye başladığında Barrie, izdiham bitene kadar koltuğunda kalmayı tercih eden yaşlı bir kadınla göz göze geldi ve kadın ona bilmiş bir gülümsemeyle bakarak bakışlarını Zane'e çevirdi.

"Hanımefendi," dedi Zane onaylarcasına ve Barrie onun bu küçük oyunu fark ettiğini anladı. Çevresiyle ilgili keskin farkındalığı onu ürkütmeye başlamıştı.

Ya kocasının her şeyi fark etmesini istemiyorsa? Çoğu kadın ayrıntılara dikkat eden bir kocaya sahip olmaktan büyük heyecan duyardı ama muhtemelen Zane Mackenzie'nin duyduğu ölçüde değil.

Öte yandan, eğer alternatif onsuz yaşamaksa, nasıl başa çıkacağını öğrenirdi, diye düşündü alaycı bir şekilde. Onun için iki aydan fazla zaman harcamıştı ve şimdi ona sahip olduğuna göre, uyanık olduğu için korkacak değildi. O eğitilmiş bir savaşçıydı, babası ona suikastçı demişti. Etrafında olup biten her şeyin farkında olmasaydı hayatta kalamazdı, o da öyle.

Bagaj teslim alanına giden tabelaları takip ettiklerinde bu uyanıklık açıkça görülüyordu. Havaalanı değişken, akıcı bir arı kovanıydı ve Zane'in soğuk bakışları sürekli olarak etraflarındaki insanları değerlendiriyordu. Daha önce de defalarca yaptığı gibi, kendini onunla diğer herkes arasında tuttu, onu duvara yaklaştırdı ve vücuduyla diğer tarafını korudu. Bunu yaparken zaten bir kurşun yemişti, diye düşündü ve onu yakalayıp duvara yaslamak için aniden gelen dehşet verici dürtüyle savaşmak zorunda kaldı.

Ancak bagaj bölümüne varmadan önce onu durdurdu. "Bir dakika burada bekleyelim," dedi.

Sakinleşmeye, aniden bastıran kelebeklere hakim olmaya çalıştı.

karnında uçuştı. "Şüpheli bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, birini bekliyoruz." Adam ona baktı, yüzünü incelerken soğuk bakışları ısınıyordu. "Siz cesur bir kadınsınız Bayan Lovejoy. Ne olursa olsun, kendinizi tutuyor ve elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsunuz. Şımartılmış bir sosyete bebeği için hiç fena değil."

Barrie şaşırmıştı. Daha önce kendisine hiç karı ya da sosyete bebeği denmemişti. Adamın gözlerindeki alaycı parıltı olmasaydı, bu terimleri yadırgayabilirdi. Bunun yerine, bir an için onları düşündü, sonra kısa bir onay işareti verdi. "Haklısın," dedi sakince. "Şımartılmış bir sosyete bebeğine göre cesurum."

Takım elbise giymiş ve elinde bir radyo seti taşıyan orta yaşlı bir adam onlara yaklaştığında kısa kesilen, çılgınca zengin bir ses olan bir kıkırdamaya şaşırdı. "Şerif Mackenzie?" diye sordu.

"Evet."

"Travis Hulsey, havaalanı güvenliği." Bay Hulsey kimliğini gösterdi. "Bagajınız talep edildiği gibi güvenli bir alanda sizi bekliyor. Bu taraftan lütfen."

Demek bunu bile düşünmüş, diye hayret etti Barrie, Bay Hulsey'i işaretlenmemiş bir kapıdan geçerken takip ederlerken. Güvenlik nedeniyle onu havaalanının içinde yakalamaya çalışmak zor olacaktı, bu yüzden yapılacak en mantıklı şey, herkesin bagajlarını aldıktan sonra gittiği yer ulaşım alanında beklemek, sonra onları gidecekleri yere kadar takip etmek ve daha iyi bir fırsat beklemek olacaktı. Zane bunu engellemişti; tuvalete doğru ilerlerken ayarlamaları yapmış olmalıydı.

Kapıdan içeri adım atar atmaz kuru çöl sıcağı yüzlerine tokat gibi çarptı. Kadının üç valizi ve adamın National'daki bir dolaptan aldığı tek giysi çantası, ana kara ulaşım alanından oldukça uzaktaki gizli bir girişte onları bekliyordu. Ayrıca bir araba da onları bekliyordu ve yanında, sivil kıyafetler giymesine rağmen kendine özgü sert askeri saç kesimi olan genç bir adam duruyordu.

Genç adam bir anda dikkat kesildi. "Efendim," dedi. "Havacı Zaharias hizmetinizde, efendim."

Zane'in karanlık yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Rahat ol," dedi. "Ben kardeşim değilim."

Havacı Zaharias sırtarak rahatladı. "Sizi ilk gördüğümde emin olamadım efendim."

"Eğer rütbe aldıysa ve bu senin izin zamanını mahvediyorsa, başka

ulaşım."

"Gönüllü oldum, efendim. Temel eğitimden yeni çıktığımda general bana kişisel bir iyilik yaptı. Kardeşimi şehir merkezine götürmek en azından benim yapabileceğim bir şey."

Kardeşin mi? *General mi?* Barrie kaşlarını kaldırdı. Önce atlar, şimdi de bu. Müstakbel kocasının geçmişı hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti ama şu ana kadar öğrendiğı ayrıntılar en hafif tabirle ürkütücüydü.

Zane onu büyük bir nezaketle tanıttı. "Barrie, Havacı Zaharias güvenli nakil aracımız ve hizmet için kişisel aracını ve izin zamanını bağışladı. Havacı Zaharias, nişanlım, Barrie Lovejoy."

Memnun etme hevesinden neredeyse kendinden geçmiş olan genç havacıyla ciddiyetle el sıkıştı.

"Memnun oldum hanımefendi." Bagajın kilidini açtı ve hızla valizlerini yüklemeye başladı, Zane iki çantayı kaldırıp kendisi yerleştirdiğinde itiraz etti. "Bırakın ben yapayım, efendim!"

"Artık bir sivilim," dedi Zane, gözlerinde hâlâ parlak bir eğlence vardı. "Ben de donanmadaydım zaten."

Havacı Zaharias omuz silktili. "Evet efendim, ama siz hâlâ generalin kardeşisiniz." Durakladı, sonra sordu, "Gerçekten SEAL mıydın?"

"Suçlu."

Havacı Zaharias, "Lanet olsun," diye nefes aldı.

Havacının Chevrolet'sinin klimalı koltuğuna tırmandılar ve yola koyuldular. Genç şoförün Las Vegas'ı iyi bildiğı belliydi ve talimat istemeden ana güzergâhları görmezden geldi. Bunun yerine daireler çizerek havaalanının kuzeyindeki Paradise Yolu'na saptı. Tüm bu süre boyunca neşeyle sohbet etti ama Barrie, Zane'in ağabeyinin kendisine yaptığı iyiliğın tam olarak ne olduğundan bahsetmediğini ya da kişisel konulara girmediğini fark etti. Havadan, trafikten, turistlerden ve otellerden bahsetti. Zane onu ana caddenin dışında bir otele yönlendirdi ve çok geçmeden Havacı Zaharias yola çıktı ve otele giriş yaptılar.

Barrie, Zane otelin bilgisayarında Glen ve Alice Temple olarak listelenmelerini sağlarken -bu isimlere nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu- bir kenarda sessizce durdu ve görevlinin bilmiş sırtışını görmezden geldi. Muhtemelen onların kaçamak yapan zina düşkünü sevgililer olduğunu düşünüyordu, ki bu da onun işine geliyordu; bu sayede onları merak etmeyecekti.

Asansörde yalnız değillerdi, bu yüzden o zaman da dilini tuttu. Zane'in ayırttığı süite girene kadar sesini çıkarmadı.

uygun bir şekilde bahşış verilmiş ve uğurlanmıştı. Süit, Avrupa'da kaldığı süitler kadar lükstü. Birkaç saat önce, masrafın Zane'in karşılayabileceğinden fazla olduğunu, Zane'in bunu Zane'in bekleyeceğini düşündüğü için seçtiğini düşünüp endişelenebilirdi. Ancak şimdi böyle bir yanılması yoktu. Kapıcı kapıyı kapatıp arkasından kilitledikten sonra kollarını kavuşturdu ve gözlerini ona dikti. "Atlar mı?" diye kibarca sordu. "Aile işi mi? Hava Kuvvetleri generali olan bir erkek kardeş mi?"

Önce ceketini, sonra da omuz kılıfını silkti. "Bunların hepsi," dedi.

"Seni hiç tanımıyorum, değil mi?" Adamın kayışları kılıfın etrafına sarmasını ve silahı komodinin üzerine bırakmasını izlerken sakindi, hatta biraz da şaşkındı.

Giysi çantasının fermuarını açtı ve içinden bir takım elbise çıkardı, ardından diğer eşyalarını yerleştirmeye başladı. Solgun bakışları kısa bir süre ona kaydı. "Beni tanıyorsun," dedi. "Sadece ailemin tüm ayrıntılarını henüz bilmiyorsun, ama gündelik sohbet için fazla zamanımız olmadı. Senden kasıtlı olarak bir şey saklamıyorum. İstedğin soruyu sorabilirsin."

"İlmihal yapmak istemiyorum," dedi, ancak tam olarak bunu yapması gerekiyordu. "Sadece..." Hayal kırıklığı içinde ellerini iki yana açtı, çünkü onunla evleniyordu ve tüm bunları zaten bilmiyordu.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Zamanımız olduğunda sana tam bir brifing vereceğime söz veriyorum. Şu anda tatlım, senin o küçük tatlı kışını bir duşa sokmanı, benim de diğerine girmemi tercih ederim, böylece mümkün olduğunca çabuk evlenip bu yatağa girebiliriz. *Bundan* yaklaşık bir saat sonra konuşuruz."

Yataktan daha büyük olan yatağa baktı. Öncelikler, öncelikler, diye düşündü. "Burada güvende miyiz?"

"Başka şeylere konsantre olmamı sağlayacak kadar güvenli."

Diğer şeylerin ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Yatağa tekrar baktı ve derin bir nefes aldı. "Bu şeylerin sırasını yeniden düzenleyebiliriz," diye önerdi. "Yatak, konuşma ve sonra düğün hakkında ne düşünüyorsun? Mesela yarın sabah?"

Adam gömleğini çıkarırken dondu kaldı. Onun gözlerinin karardığını, yüzündeki cinsel gerilimin sertleştiğini gördü. Bir an sonra giysiyi çekip çıkardı ve yere bıraktı, hareketleri kasıtlıydı. "Seni henüz öpmedim," dedi.

Yutkundu. "Fark ettim. Merak ettim-"

"Yapma," dedi sertçe. "Merak etme. Seni öpmememin nedeni

Bir kere başladım mı, durmayacağım. Her şeyi düzensiz yaptığımızı biliyorum, seni ilk gördüğümde çıplak olduğun andan beri her şey düzensizdi. Seni o zaman da istiyordum tatlım, şimdi de istiyorum, o kadar çok istiyorum ki içim sızlıyor. Ama bela hâlâ peşinde ve benim görevim de sana ve bebeğimize yaklaşmamasını sağlamak. Ölebilirim."

Kadın boğuk bir itiraz sesi çıkardı ama adam onun sözünü kesti. "Bu bir olasılık, kabul ettiğim bir olasılık. Bunu yıllardır kabul ediyorum. Mümkün olan en kısa sürede evlenmemizi istiyorum, çünkü yarın ne olacağını bilmiyorum. Yanlış hesap yaparsam ya da şansım yaver gitmezse, bebeğimizin meşru olmasını, Mackenzie adıyla doğmasını istiyorum. Bu isim belli bir koruma sağlıyor ve senin de buna sahip olmanı istiyorum. Şimdi."

Ona, onun için bir kurşun yemiş ve bir tane daha yemeye hazır olan bu adama bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Adam haklıydı; en sevdiği rengin ne olduğunu ya da okulda kaç not aldığını bilmese de *onu* tanıyordu, nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Temel şeyleri biliyordu ve sevmeyi çok çabuk ve şiddetle öğrendiği şeyler de bu temel şeylerdi. Yani istediği kadar açık sözlü değildi; bununla başa çıkabilirdi. Ya o kadar kontrollüyse ve bu korkutucuysa, ya o tekinsiz gözler her şeyi fark edip Noel'de ve doğum gününde ona sürpriz yapmayı zorlaştıracaksa? Bununla da çok mutlu bir şekilde başa çıkacaktı.

Eğer onun için ölmeye hazırsa, en azından ona karşı tamamen dürüst olabilirdi.

"Seninle evlenmeyi kabul etmemin başka bir nedeni daha var," dedi. Adamın kara kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Seni seviyorum."

Bölüm 11

Koyu gri bir takım elbise, siyah botlar ve siyah bir şapka giymişti. Barrie beyaz giymişti. Bilek uzunluğunda ve kolsuz, sade bir elbiseydi, çizgileri klasikti ve süslemeden yoksundu. Koyu kumral saçlarını gevşekçe toplamış, etkisini yumuşatmak için birkaç tutamını yüzüne doğru sarkıtmıştı. Tek takısı kulaklarındaki bir çift inci küpeydi. Kadın yatak odasındaki banyoda hazırlandı, adam da salondaki banyoda duş aldı. İki oda arasındaki kapıda buluştular, onları karı koca yapacak adımı atmaya hazırdılar.

Kızın açık açık aşkını ilan etmesi üzerine, yüzünde aynı derecede açık bir memnuniyet ifadesi belirdi ve ilk kez hissettiklerini saklamadı. "Aşk bilmem," demişti, sesi öyle çıkmıştı ki, kadın onu sarsmak istemişti. "Ama seni istediğim gibi başka bir kadını hiç istemediğimi biliyorum. Bu evliliğin sonsuza dek süreceğini biliyorum. Sana ve çocuklarımıza bakacağım, her gece eve geleceğim ve seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Bu bir aşk ilanı değildi, ama kesinlikle bir bağlılıktı ve bugünlerde ona çok kolay gelen gözyaşları gözlerinde yüzüyordu. Kendi içine kapanık savaşı, gardını indirip kendine izin verdiğinde onu sevebilirdi. Soğukkanlı, kesin düşünceler ve kararlar gerektiren gergin, ölüm kalım durumlarında çalışırken yıllarını duygularını kilitleyerek geçirmişti. Aşk ne soğukkanlı ne de kesindi; çalkantılıydı, öngörülemezdi ve insanı savunmasız bırakıyordu. Aşka sanki bir bombaymış gibi temkinli yaklaşırdı.

"Ağlama," dedi usulca. "Yemin ederim iyi bir koca olacağım."

"Biliyorum," diye cevap verdi ve sonra ikisi de düğünlerine hazırlanmak için ayrı ayrı banyolarına gittiler.

Taksiyle bir şapele gittiler, çok fazla iş almayan ve arabaya servis hizmeti olmayan küçük şapellerden biriydi. Las Vegas'ta evlenmek büyük bir çaba gerektirmiyordu, ancak Zane bunu özel kılmak için adımlar attı. Ona küçük bir buket çiçek aldı ve sağ bileğine bağladığı zarif altın halkalardan oluşan bir bilezik verdi. Sulh hâkiminin önünde durduklarında kalbi hızla çarpıyordu ve bilezik bileğini yakıyor gibiydi. Zane onun sol elini sağ elinin içinde sıkıca tutuyordu, tutuşu sıcak ve nazikti ama kırılmazdı.

Dışarıdan bakıldığında her şey çok medeniydi ama tanıştıkları ilk andan itibaren Barrie ona karşı son derece uyumluydu ve Barrie onun hareketlerindeki ilkel sahiplenme duygusunu hissetmişti. Onu fiziksel olarak sahiplenmişti ve şimdi bunu yasal olarak yapıyordu. Kadın şimdiden onun çocuğunu içinde taşıyordu. Adamın erkeksi tatmin havası neredeyse gözle görülebilecek kadar güçlüydü. Sakince yeminlerini ederken, hayatlarını birleştirirken o da bunu hissetti. Bingazi'deki uzun ve sıcak bir gün boyunca, onları ayıran olaylara rağmen hâlâ devam eden bir bağ kurmuşlardı.

Onun için bir sürprizi daha vardı. Bu kadar kısa sürede bir yüzük beklemiyordu ama tam zamanında ceketinin iç cebine uzandı ve biri onun diğeri de kendisi için olmak üzere iki düz altın bant çıkardı.

Parmak eklemının üzerinden geçirdiğinde onunki biraz gevşemişti ama gözleri mükemmel bir anlayış anında buluştu. Kilo alıyordu ve yakında yüzük ona uyacaktır. Daha büyük ve daha geniş olan yüzüğü alıp adamın sol elinin yüzük parmağına geçirdi ve ilkel bir tatmin duygusu hissetti. Tanrı şahidim olsun, o onundu!

Evlilikleri usulüne uygun olarak tescil edildi, sertifika imzalandı ve şahitlik yapıldı, başka bir taksiye binerek otele gittiler. "Akşam yemeğı," dedi adam, onu otelin yemek salonlarından birine doğru yönlendirerek. "Uçakta hiçbir şey yemedin ve doğu saatiyle gece yarısını geçti."

"Oda servisi sipariş edebiliriz," diye önerdi.

Gözleri ağırlaşmış bir ifadeye büründü. "Hayır, yapamayız." Sesi kesin, biraz da gergindi. Eli sıcak ve ağır bir şekilde kızın sırtında duruyordu. "Yemek yemen gerek ve halka açık bir yerde olmadığımız sürece kendimi kontrol edebileceğime güvenmiyorum."

Belki de tek derdi onu beslemektir ya da belki de baştan çıkarma konusunda çoğı erkekten daha fazla şey biliyordu, diye düşündü birbirlerini seyrederken. Süite ulaşır ulaşmaz onunla sevişeceğini bilmek, ağırlığının onun üzerindeki ağırlığını, kabarmış boyunun sertçe içine girmesini beklemek... hayal kırıklığı onu sanki etini okşuyormuşçasına ona hazırladı. Göğüsleri sertçe kalktı ve elbisesinin korsajına doğru şişti. İç tarafları arzıyla gerildi, öyle ki zonklamayı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Bakışları sürekli göğüslerine kayıyordu ve daha önce olduğu gibi tepkisini kontrol edemiyordu. Kendi nemini hissedebiliyor, rahmindeki ağırlığı hissedebiliyordu. Ne yediğinin farkında bile değildi - erken gebelik bulantısı olasılığını azaltmak için yumuşak bir şey. Sadece su içti. Ama değış tokuş adil bir oyundu, bu yüzden her lokmanın üzerinde oyalanırken gözlerini onun ağzına ya da kucağına dikti. Dudaklarını nazikçe yaladı, yüzü kararırken ve çenesi sertleşirken zevkten titredi. Bir parmağının ucuyla su bardağının kenarını okşayarak onun bakışlarını üzerine çekti ve nefesinin daha sert ve daha hızlı gelmesini sağladı. Masanın altında ayağını adamın kaslı baldırına sürttü.

Garsonu lazer bakışlarıyla yakalamak için döndü. "Hesap!" diye bağırdı ve garson bu emir sesine itaat etmek için acele etti. Zane hesabın üzerine oda numaralarını ve hayali adını karaladı ve Barrie şaşkınlıkla ona baktı. Kendisi zar zor yürüyebilirken onun böyle bir şeyi hatırlayabildiğine inanmak zordu.

İntikam almak için, ayakta durabilmesi için sandalyesini geri çektiğinde, bir elinin parmak uçlarının çok hafifçe kasıklarına değmesine izin verdi. Adam bir an için kaskatı kesildi ve nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Tüm masumiyetiyle Barrie ona dönerek tatlı bir soruyla "Ne oldu?" diye baktı.

Koyu bronzlaşmış yüzü, kahverengileşmiş teninin altından akan kızarıklıkla daha da koyulaşmıştı. Yüz ifadesi sabitti, pek bir şey belli etmiyordu ama gözleri elmas parçaları gibi parlıyordu. İri eli kızın dirseğini sıkıca kavradı. "Gidelim," dedi ilk kez Bingazi'de karanlık bir odada duyduğu o sessiz fısıltıyla. "Ve bunu bir daha yapma, yoksa yemin ederim seni asansörde yakalarım."

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Ne kadar... moral verici."

Belli belirsiz ama gözle görülür bir ürperti onu sarstı ve ona attığı bakış intikam vaat ediyordu. "Ben de senin çok tatlı olduğunu düşünüyordum."

"Ben tatlıyım," dedi asansöre doğru yürürlerken. "Ama kolay lokma değilim."

"Bunu göreceğiz. Seni iteceğim." Asansör sırasına ulaştılar ve adam çağrı düğmesine gereğinden fazla kuvvetle bastı.

"Çok zorlamana gerek yok. Aslına bakarsan, beni uçurabilirsin." Ona tatlı bir gülümseme daha verdi ve dudaklarını büzerek göstermek için göğsüne doğru küçük bir hava üfledi.

Zil çaldı, kapılar açıldı ve arabanın yolcularının çıkmasına izin vermek için geri çekildiler. İçeri tek başlarına girdiler ve insanlar arabayı yakalamak için aceleyle onlara doğru koşuyor olsalar da Zane acımasızca kat numaralarını ve ardından kapı kapatma düğmesini yumrukladı. Araba yükselmeye başladığında, taze ete saldıran bir kaplan gibi ona saldırdı.

Zarif bir adım atarak adamın ulaşamayacağı bir yere gitti ve dijital ekranda yanıp sönen sayılara baktı. "Neredeyse vardık."

"Bu konuda çok haklısın," diye homurdanarak peşinden geldi. Asansörün küçük sınırları içinde ondan kaçma şansı yoktu, zaten kaçmak da istemiyordu. İsteddiği şey onu da en az onun kadar çıldırtmaktı. Sert elleri beline dolandı ve onu kaldırdı; kaslı vücudu onu duvara sabitledi. Adamın kalçaları ısrarla kadıninkileri itti ve kadın adamın ne kadar sert olduğunu görünce nefesi kesildi. Bacakları otomatik olarak adamın vücudunun hassas girintilerine erişmesine izin verdi. Kalçaları ritmik bir şekilde hareket ederek ona doğru itti ve ağzı onunkine indi, boğucu, şiddetle aç.

Zil usulca çaldı ve asansör dururken hafif bir sarsıntı geçirdi. Zane onu bırakmadı. Barrie hâlâ avucunun içindeyken döndü ve asansörden çıkarak koridorda hızlı adımlarla süitlerine doğru ilerledi. Barrie kollarını Zane'in boynuna, bacaklarını da kalçalarına dolamış, attığı her adımda şişmiş cinsel organını Zane'in kasıklarının ağrıyan yumuşaklığına sürttüğü için küçük iniltiiler çıkarıyordu. Zevk her adımda şimşek gibi içinden geçiyor ve çaresizce kalçalarının daha derin bir zevk için akılsızca bir arayış içinde ona karşı dalgalandığını hissediyordu. Sıkıttığı dişlerinin arasından alçak bir küfür tısladı.

Koridorda kimsenin yanından geçip geçmediklerini bilmiyordu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve yükselen açlığa teslim oldu. Uzun zamandır ona ihtiyacı vardı, onu özlüyordu, onun için endişeleniyordu. Şimdi buradaydı, hayat doluydu, onu daha önce olduğu gibi aynı karmaşık olmayan şiddetle almak üzereydi ve başka hiçbir şey umurunda değildi.

Onu duvara doğru itti ve dehşete kapıldığı, sayıkladığı bir an için onu çok fazla baştan çıkardığını düşündü. Bunun yerine bacaklarını belinden çözdü ve yere kaymasına izin verdi. Zor nefes alıyordu, gözleri daha fazla inkâr edilemeyecek bir cinsel açıklıkla büyümüştü ama bir açıdan hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. Sessizliğini belirtmek için bir parmağını dudaklarına götürdü ve sağ elini ceketinin içine soktu. Eli dışarı çıktığında, o büyük otomatik silahın kabzasıyla doluydu. Emniyeti kapattı, süitlerinin kapısındaki elektronik kilidi halletti, kapı koluna bastı ve sessizce içeri girdi. Kapı açıldığı gibi sessizce kapandı.

Barrie koridorda donakaldı, ani dehşet arzusunu bastırdı, gözleri kapalı ve elleri yumruk olmuş halde beklerken tüm konsantrasyonu süitin içinden bir ses duymaya odaklanmıştı. Hiçbir şey duymadı. Kesinlikle hiçbir şey. Zane bir kedi gibi hareket ediyordu ama diğer adamlar da öyleydi, onun gibi adamlar, en iyi gece karanlığında çalışan ve Bingazi'deki o muhafızı öldürdüğü gibi sessizce öldürebilen adamlar. Onu kaçıranlar aynı uzmanlığa sahip değillerdi ama kaçırılmasının ardındaki her kimse, Las Vegas'ın ışıltısı ve parıltısının ortasında Orta Doğulu adamlar kullanmazdı. Belki de bu kez daha ölümcül birini, bağlı ve çaresiz bir kadını korkutmaktansa işi bitirmekle daha çok ilgilenen birini tutacaktı. Herhangi bir gümbürtü, herhangi bir fısıltı Zane'in hayatının sonunu getirebilirdi ve Zane bu gerginlik altında paramparça olacağını düşündü.

Kapının tekrar açıldığını duymadı. Tek duyduğu Zane'in "Hepsi

Temiz," dedi sakin ve normal bir tonda ve sonra tekrar onun kollarındaydı. Kıpırdadığını sanmıyordu; adamın onu sadece içine çektiğini, kucağının güvenliğine aldığını düşünüyordu.

Onu içeri taşıırken saçlarına doğru "Özür dilerim," diye mırıldandı. Kapıyı kilitlemek ve zincirlemek için durakladı. "Ama güvenliğini riske atmayacağım."

Öfke bir yangın gibi içinde kükredi. Başını bis'in omzunun sığınağından kaldırdı ve ona dik dik baktı. "Peki ya seninki?" diye şiddetle sordu. "Böyle şeyler yaptığında bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Kendini benimle diğer insanların arasına soktuğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun, bu yüzden biri bana ateş ederse, kurşun deliği olan sen olacaksın?" Sıkılı bir yumrukla göğsüne vurdu, kendini bile şaşırttı; daha önce hiç kimseye vurmamıştı. Ona tekrar vurdu. "Kahretsin, seni sağlıklı ve bütün istiyorum! Bebeğimizin babasına kavuşmasını istiyorum! Daha fazla bebeğin olsun istiyorum, bu da senin hayatta kalman gerektiği anlamına geliyor, beni duyuyor musun?"

"Duydum," diye gürledi, sesi yatıştırıcıydı, kadının yumruklarını yakalayıp göğsüne bastırarak onları sakınleştirdi. "Ben de aynı şeyleri istiyorum. Bu da seni ve Junior'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Ona doğru gevşedi, gözyaşlarına karşı koyarken dudakları titriyordu. Ağlamaklı bir insan değildi; hamileliğin hormonal iniş çıkışları onu böyle yapıyordu ama yine de onun üzerine ağlamak istemiyordu. Her arkasını döndüğünde hıçkıra hıçkıra ağlayan bir eşle uğraşmak zorunda kalmadan da baş etmesi gereken yeterince sorunu vardı.

Sabit bir ses tonu tutturabildiğinde, küçük bir sesle, "Junior, değil mi?" dedi.

Adam onu kollarına alırken sırtışının parıltısını gördü. "Korkarım öyle," dedi onu yatağa taşıırken. "Kız kardeşim Mans, Mackenzie'lerin doğurmayı başardığı tek dişi ve o da yirmi dokuz yıl ve on erkek çocuk önceydi."

Eğilip onu nazikçe yatağa yatırdı ve yanına oturdu. Altından elbisesinin fermuarına uzanırken karanlık yüzü niyetliydi. "Bakalım seni korkmadan önceki haline döndürebilecek miyim ve Junior'ı babasıyla tanıştıracak mıyız?" diye fısıldadı.

Barrie, elbiseyi kadının kalçalarından ve bacaklarından sıyrıp bir kenara atarken utangaçlık ve tedirginlik karışımı bir duyguya kapıldı. Onu kaçırarlardan beri

Onu korkutmak, ruhunu kırmak için kasıtlı bir girişimle soyduklarında, çıplak olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bingazi'deki harabelerde saklandığı, Zane'in sonunda onu gömleğinden çıkarmaya ikna ettiği ve onun sevişmelerinde kendini kaybettiği o saatler dışında, duş almak gibi çıplak kalması gereken her anı aceleyle atlatmış, mümkün olan en kısa sürede kıyafetlerini ya da bornozunu giymişti. Bir zamanlar banyodan sonra oyalanır, parfümlü yağlar ve losyonlarla kendini şımartırken nemli teninin havayla yıkanmasının tadını çıkarırdı, ama son iki aydır bu lüks, acil örtünme ihtiyacının altında kalmıştı.

Zane onu çıplak istiyordu.

Elbisesi çoktan gitmişti ve ona uyan sütyen ve külotunun ipek ve dantelleri de fazla koruma sağlamıyordu. Uсталıkla sütyeninin ön bağıny açtı ve kaplar gevşeyerek göğüslerinin iç kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı. Barrie kendini tutamadı; kollarını koruyucu bir şekilde göğüslerinin üzerinde kavuşturarak sütyeni yerinde tuttu.

Zane durakladı, solgun bakışları kızın yüzüne yönelip çaresiz ve mahcup ifadesini incelerken yüzü kıpırtısızdı. Açıklama yapmasına gerek yoktu. O da oradaydı; biliyordu. "Gömleğinle hâlâ sorun mu yaşıyorsun?" diye sordu nazikçe, kızın çaresizce giysisine yapışmasını kastederek.

Tek bir lambayı yakmıştı. Adamın yüzü gölgede kalırken, kadın küçük ışık çemberinde açıkta yatıyordu. Dudaklarını ıslattı ve bir kez başını salladı, adamın tek ihtiyacı olan hafif bir onaydı bu.

"Bazı şeyleri geri alamayız," dedi, yüzü ve ses tonu ciddiye. Bir parmağıyla göğüslerinin üst kıvrımlarını hafifçe okşadı, çapraz kollarının korumasının üzerinde dolgunlaşıyorlardı. "Onları arkamızda bırakıp yolumuza devam edebiliriz ama geri alamayız. Onlar bizim bir parçamız olarak kalırlar, bizi içten içe değiştirirler, ama başka şeyler oldukça biz daha da değişiriz. Öldürdüğüm ilk adamın yüzünü hatırlıyorum. Bunu yaptığım için pişman değilim, çünkü o bir yolcu gemisinde kartvizitini bırakmış, sadece emekliliklerinin tadını çıkarmaya çalışan dokuz yaşlı insanı öldürmüş, bomba sevdalısı bir pislikti. O anda *beni* öldürmek için elinden geleni yapıyordu... ama ben onun yüzünü hep içimde taşıyorum."

Durdu, düşündü, hatırladı. "O artık benim bir parçam, çünkü onu öldürmek beni değiştirdi. Beni daha güçlü yaptı. Yapılması gereken her şeyi yapabileceğimi ve nasıl devam edeceğimi biliyorum. Başkalarını da öldürdüm," dedi, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakince, "ama yüzlerini hatırlamıyorum. Sadece onunkini. Ve kazandığım için mutluyum."

Barrie ona baktı, gölgeler kasvetli yüzünün düzlemlerini ve çukurlarını vurguluyor, gözlerindeki yaşlılığı derinleştiriyordu. İçinin derinliklerinde, düşüncenin ötesine geçip içgüdünün merkezine ulaşan farkındalığı anladı. Kaçırılmak onu değiştirmişti; Zane onu kurtarmadan önce bununla yüzleşmişti. *Artık* daha güçlü, daha kararlı ve harekete geçmeye daha istekliydi. O öğleden sonra Zane ortaya çıktığında, kendini ve taşıdığı çocuğu korumak için olağanüstü önlemler almaya hazırlanıyordu, her zaman bildiği rahat hayatından uzaklaşarak. Daha önce de Zane'le çıplak kalmıştı ve bundan zevk almıştı. Yine yapacaktı.

Yavaşça bir elini kaldırdı ve sol elmacık kemiğindeki küçük yara izinin kesin çizgisini okşadı. Adam başını hafifçe çevirerek bis yanağını kadının parmaklarına sürttü.

"Kıyafetlerini çıkar," dedi usulca. Denge. Kendi çıplaklığı onunkiyle dengelenirse daha rahat edecekti.

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı. "Pekala."

Açıklamak zorunda değildi ama açıklamayacağını da biliyordu. Yatağa uzandı ve onun ceketini çıkarışını, ardından bir kez daha ölümcül kargosunu taşıyan omuz kılıfını çıkarışını izledi. Bu sonuncusu dikkatlice komodinin üzerine, ulaşabileceği bir yere yerleştirildi. Sonra gömleği çıktı ve onu da elbisesi ve ceketile birlikte yere bıraktı. Karnının üst kısmındaki yeni yara kırmızı ve buruşuktu ve gemi cerrahının kanamayı durdurmak ve hayatını kurtarmak için onu kestiği uzun bir ameliyat iziyle ikiye ayrılmıştı. Yara izini daha önce, duş almadan önce gömleğini çıkardığında görmüştü ama o zaman önceliklerini unutturmamak için ona dokunmaması emredilmişti. Şimdi böyle bir kısıtlama yoktu.

Parmakları yara izinin üzerinde gezindi, adamın sıcaklığını ve canlılığını hissetti ve tüm bunların ne kadar kolay yok edilebileceğini düşündü. Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı....

"Bunu düşünme," diye mırıldandı, elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Böyle bir şey olmadı."

"Olabilirdi."

"Öyle olmadı." Botlarını çıkarmak için eğilirken ses tonu kesindi. İkiz gümbürtülerle yere düştüler, sonra pantolonunu çözmek için ayağa kalktı.

O haklıydı. Böyle bir şey olmamıştı. Kendini topla, bir şeyler öğren ve devam et. Geçmişte kalmıştı. Gelecek, evlilikleri ve çocuklarıydı. Şimdiki *zaman* şimdiki zamandı ve Zane kalan kıyafetlerini hızla çıkarırken

Acil.

Tekrar onun yanına oturdu, kendi teninin içinde rahattı. Ne kadar harika bir ten, diye düşündü biraz hülyalı bir şekilde, uzanıp pırıl pırıl omuzlarını ve tüylü göğsünü okşadı ve tüylerin arasına gizlenmiş minik meme uçlarını sertçe dikilene kadar ovdu. Onu karşılık vermeye davet ettiğini biliyordu ve kabul etmesini beklerken nefesi göğsünde sıkıştı.

Bu konuda yavaş değildi. Elleri sutyeninin ayrılmış kaplarına gitti ve bakışları onunkilere kaydı. "Hazır mısın?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

Cevap vermedi, sadece bir omzunu silkti, böylece göğsü kupadan kurtuldu ve bu yeterli bir cevaptı.

Diğer fincanı kenara iterken aşağı doğru baktı ve ona bakarken göz bebeklerinin uyarılmışlıkla parladığını gördü. Nefesi ayırık dudaklarının arasından tıslayarak çıktı. "Bebeğimizi burada görüyorum," diye fısıldadı, tek bir parmak ucuyla bir meme ucuna hafifçe dokunarak. "Hiç kilo almamışsın, karnın hâlâ düz ama seni değiştirmiş. Meme uçların daha koyu ve şişmiş." Çok hafif bir dokunuşla aureolayı çevreleyerek büzülmesini ve dik durmasını sağladı. Barrie arzudan inledi, göğsünden beline doğru tanıdık bir şimşek çaktı.

Başparmağını ucuna sürttü, sonra elini yavaşça göğsünün altına doğru kıvırdı ve avucunun içinde dolgunlaşacak şekilde kaldırdı. "Ne kadar daha hassaslar?" diye sordu, vücudundaki bu yeni ayrıntılarla ilgilenmekten başını kaldırmadan.

"Bazen sutyenimin dokunuşuna dayanamıyorum." diye nefes aldı.

"Damarların da daha mavi," diye mırıldandı. "Beyaz bir saten tabakasının altından akan nehirler gibi görünüyorlar." Eğildi ve onu öptü, göğüslerini zarif bir özenle okşamaya devam ederken ağzını ele geçirdi. Küçük bir zevk mırıltısıyla eridi, kendini kaldırarak onu daha derinden tadabildi. Dudakları hatırladığı kadar sıcak ve güçlüydü, bir o kadar da lezzetliydi. Acele etmedi; öpüşme yavaş ve derindi, dili araştırıyordu. Hamileliğe duyarlı göğüsleri sertleşerek neredeyse acı verici bir uyarılmaya dönüştü, beli ılık ve sıvı hale geldi.

Onu yastıkların üzerine yatırdı, elleri vücudunun üzerinde gezindi, sutyenini tamamen çıkardı ve ardından külotunu attı. Üzerine eğilirken gözleri ateşle parlıyordu. "Sana daha önce yapamadığım her şeyi yapacağım," diye fısıldadı. "Nöbetçi olmak, gürültü yapmak ya da saatin kaç olduğu konusunda endişelenmemize gerek yok. Seni yiyip bitireceğim, Küçük Kırmızı."

Telaşlanması gerekirdi, çünkü adamın ifadesi o kadar vahşi ve açtı ki, neredeyse onu gerçek anlamıyla algılayabilirdi. Bunun yerine ona doğru uzandı, onu sarmaladığını, içine aldığını hissetme ihtiyacıyla neredeyse çılgına dönmüştü.

Onun başka fikirleri vardı. Kadının ellerini yakaladı ve bir zamanlar kendisine yaptığı gibi yatağa bastırdı. Kontrol konusunda ona güvenmişti ve şimdi o da bu hediye karşılık veriyor, bedenini onun zevki için yukarı kaldırıyor.

Zevk aldığı şey, büyüleyici değişimleriyle onun göğüsleriydi. Şişmiş bir meme ucunu dikkatlice, hafifçe ağzına aldı. Bu, acıdan olmasa da inlemesine yetti; karıncalanma hissi inanılmaz derecede yoğun. Dili meme ucuna vurdu, etrafında döndü, sonra emmeye başlarken ağzının çatısına doğru sertçe itti.

Çılgılığı ince ve vahşiydi. Nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı ve yerine hava alamıyor gibiydi. Tanrım, göğüslerinin *bu kadar* hassas olduğunu ya da adamın onu aniden hem zevk hem de acının ötesine, dayanamayacağı kadar çığ ve güçlü bir alana iteceğini fark etmemişti. Yukarıya doğru yükseldi ve adam hareketi kontrol etti, onu aşağıda tuttu, ağzını diğer meme ucuna aktardı, bu da aynı şefkatli bakımı ve baştan çıkarmayı aldı, sonra ani, kasıtlı baskı onu tekrar çılgılık attırdı.

Adam durmadı. Durması için bağırdı, yalvardı ama adam durmadı. Sesini duydu, çılgınca, yalvaran: "Zane-lütfen. Oh, Tanrım, lütfen. Yapma, daha fazla. *Daha fazla.*" Ve sonra, hıçkırarak, "*Daha sert!*" Ve ona durması için değil, devam etmesi için yalvardığını fark etti. Adam onu gittikçe daha yükseğe, daha sert ve daha sert iterken, ağzı göğüslerinde doymak bilmezken kollarında kıvrandı ve aniden tüm duyuları, belinde merkezlenen devasa tek bir çarpıntıda birleşti ve zevkten parçalandı.

Tekrar nefes alabildiğinde, tekrar düşünebildiğinde, uzuvları zayıf ve işe yaramaz haldeydi. Gözleri kapalı bir şekilde yatağa uzandı ve patlamadan nasıl kurtulduğunu merak etti.

"Sadece göğüslerini emerek mi?" diye mırıldandı inanamayarak, karnından aşağıya doğru öpücükler kondururken. "Kahretsin, önümüzdeki yedi ay boyunca çok eğleneceğiz!"

"Zane... bekle," diye fısıldadı, bir elini onun başına doğru kaldırarak. Yapmak için yeterli enerjiye sahip olduğu tek hareket buydu. "Yapamam, dinlenmem gerek."

Bacaklarının arasından aşağı kaydı ve kalçalarını omuzlarına kaldırdı. "Hareket etmek zorunda değilsin," diye söz verdi ona derin ve tok bir sesle. "Tek yapman gereken orada uzanmak." Sonra onu yavaşça, derinden öptü ve vücudu

Her şey yeniden başladığında ve ona daha önce yapamadığı her şeyi gösterdiğinde kemerli.

Sonunda öne doğru sürünmeden ve kalçalarını onun uyluklarının arasına yerleştirmeden önce onu bir kez daha tamamladı. Adam onu yumuşak, güçlü bir hamleyle doldurduğunda inledi. Adamın kalınlığı ve derinliği karşısında şok geçirerek titredi. Nasıl unutmuş olabilirdi ki? Rahatsızlık onu şaşırttı ve alışmaya, kabullenmeye çalışırken ona sarıldı. Adam onu yatıştırdı, kulağına sıcak, yumuşak sözler fısıldadı, zaten o kadar hassas olan etini okşadı ki altındaki pürüzsüz çarşaf bile aşındırıcı geldi.

Ama, ah, bunu ne kadar da istemişti. *Bunu*. Sadece zevki değil, birbirine bağlanma duygusunu, bedenlerinin derin ve samimi bağını. Bu, ona verdiği dorukların dokunmaya başlamadığı içindeki bir özlemi besledi. Kalçaları kalktı. Onun her şeyini istiyordu, onu o kadar derinden istiyordu ki, tohumuyla olgunlaşan rahmine dokunuyordu. Adam onu hızla bir başka doruğa doğru iten hamlelerini hafifletmeye çalıştı ama kadın tırnaklarını adamın sırtına geçirdi ve adamın vermesi gereken her şey konusunda söze gerek duymadan ısrar etti.

Ürperdi ve derin bir iniltiyle ona istediğini verdi.

Sonra uyudu. Doğu kıyısında saat gece yarısını çoktan geçmişti ve çok yorgundu. Yine de yatakta yanında yatan iri yarı, kaslı adamın varlığı onu rahatsız ediyordu, adamın vücudu bir fırın gibi ısı yayıyordu ve huzursuz bir uykudan sürekli uyanıyordu.

Kedi gibi uyuyor olmalı, diye düşündü, çünkü ne zaman uyanıp pozisyon değiştirse, o da uyanıyordu. Sonunda onu üstüne çekti, yüzünü boynuna yasladı ve bacaklarını kalçalarına dayadı. "Belki şimdi dinlenebilirsin," diye mırıldandı, saçlarını öperek. "Bingazi'de de bu şekilde uyumuştun."

Bunu hatırladı, seviştikleri o uzun günü, uyukladıklarında bazen onun, bazen de kendisinin nasıl üstte olduğunu hatırladı. Ya da belki de o uyanık kalırken uyuklayan tek kişi kendisi olmuştu. "Daha önce hiç bir erkekle yatmamıştım," diye mırıldandı uykulu bir ifadeyle, ona sokularak. "Uyudum, yani uyudum."

"Biliyorum. Her iki durumda da ilkiniz benim."

Oda karanlıktı; ne zaman olduğunu hatırlamasa da bir ara lambayı kapatmıştı. Ağır perdeler Las Vegas gecesinin neonuna karşı çekilmişti ve sadece kenarlardan ince ışık şeritleri sızıyordu. Bu ona kısa bir süre önce Bingazi'deki o korkunç odayı hatırlattı.

Zane onu alıp götürmüştü ama sonra o anıyı hatırlamadı. Artık bunun onu korkutmaya gücü yoktu. Zane artık onun kocasıydı ve vücudundaki hoş sızı ona evliliğin iyi ve gerçekten tamamlandığını söylüyordu.

"Bana ailenden bahset," dedi ve onun boynuna doğru esnedi. "Şimdi mi?"

"Mmm. İkimiz de uyanığız, o yüzden sen de uyuyabilirsin."

Kalçasının iç kısmına doğru bir et seğirmesi oldu. "Yapacak başka şeyler de bulabilirim," diye mırıldandı.

"Hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum." Kalçalarını oynattı ve daha ısrarlı bir hareketle ödüllendirildi. "Ama sen de konuşabilirsin. Bana Mackenzie klanından bahset."

Onun hafifçe omuz silktiğini hissedebiliyordu. "Babam melez bir Kızılderili, annem ise bir öğretmen. Ruth, Wyoming'in hemen dışındaki bir dağda yaşıyorlar. Babam at yetiştirir ve eğitir. Kız kardeşim dışında gördüğüm en iyi atçıdır. Maris atlar konusunda sihirlidir."

"Yani atlar gerçekten bir aile işi."

"Evet. Hepimiz at sırtında büyüdük ama eğitim işine giren tek kişi Maris'ti. Joe Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gitti ve jet jokeyi oldu, Mike sığır çiftçisi oldu, Josh Donanma için jet kullandı, Chance ve ben de Deniz Harp Okulu'na gittik ve su kanatlarımızı aldık. İkimiz de çeşitli uçak türlerini uçurabiliyoruz, ancak uçmak bizi ihtiyaç duyduğumuz yere götüren bir araç, başka bir şey değil. Chance birkaç yıl önce Donanma İstihbaratından ayrıldı."

Barrie'nin isimler konusundaki yeteneği devreye girdi. Başını kaldırdı, isim listesini kafasından geçirirken tüm uyku hali gitmişti. Birinde karar kıldı, ayrıntıları bir araya getirdi ve nefesi kesildi. "Kardeşiniz Genelkurmay Başkanlığında General Joe Mackenzie mi?" Tabii ya. Kaç tane Joe Mackenzie Hava Kuvvetleri generaliydi?

"Tek ve biricik."

"Onunla ve karısıyla tanışmıştım. Sanırım geçen yıldı, Washington'daki bir hayır kurumunda. Adı Caroline."

"Tam hedefindesin." Adam biraz kımıldadı ve kadın bacaklarının arasında bir dürtme hissetti. Adam içine girdiğinde nefes aldı. Tam hedeften bahsediyoruz.

"Joe ve Caroline'ın beş, Michael ve Shea'nın iki, Josh ve Loren'in de üç oğlu var," diye mırıldandı Zane, hafifçe iterek. "Junior on birinci torun olacak."

Barrie ona doğru eğildi, dikkati kalçalarının her hareketiyle artan zevkle bölündü. "Konuşma," dedi ve Barrie'nin sessiz kahkahasını duydu... Barrie yuvarlanıp onu altına yerleştirirken... tam da olmak istediği yere.

Bölüm 12

Barrie keskin ve acil bir mide bulantısıyla uyandı. Yataktan fırlayıp banyoya koştu, ancak zamanında yetişebildi. Kusma nöbeti sona erdiğinde, zayıf bir şekilde yere çöktü ve gözlerini kapattı, bir otel banyosunun zemininde çıplak bir şekilde kıvrıldığını ya da on iki saatten az bir süredir kocasının tüm bunlara tanık olduğunu umursayacak kadar enerji toplayamadı. Zane'in su akıttığını duydu; ardından hararetle alnına harika serin, ıslak bir bez kondu. Zane sifonu çekti, kadının beceremediği bir şeydi bu ve "Hemen döneceğim," dedi.

Her zamanki gibi kustuktan sonra hızla kendini daha iyi hissetmeye başladı. Utanç içinde ayağa kalkıp ağzını yıkadı ve aynanın önünde durmuş şaşkınlıkla karmakarışık görüntüsünü incelerken Zane elinde tanıdık yeşil bir kutuyla belirdi.

Adam kutunun kapağını çoktan açmıştı. Teneke kutuyu ondan kaptı ve açgözlülükle içmeye başladı, teneke kutuyu bira içen bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi yukarı kaldırdı. Kutu boşaldığında doygunlukla içini çekti ve sanki gerçekten de boş bir içki askeriymiş gibi kutuyu tezgâhın üzerine çarptı. Sonra Zane'e baktı ve gözleri büyüdü.

"Umarım içecek makinesine o şekilde gitmemişsinizdir," dedi belli belirsiz. Adam hâlâ çıplaktı. Harika, etkileyici bir şekilde çıplaktı. Ve çok tahrik olmuştu.

Eğlenmiş görünüyordu. "Salondaki mini bardan aldım." Kendine baktı ve eğlencesi derinleşti. "Bir kutu daha var. Almak ister misin?"

Barrie kendini topladı ve cesur bir elini onun sertleşen cinsel organına doladı. "Ben birkaç Seven Ups'tan sonra çekingenliğini kaybedecek türden bir kadın değilim," dedi ona dikkatli bir vakarla. Durakladı, sonra ona göz kırptı. "Bir tane yeter."

Bir şekilde yatağa geri döneceklerini ummuştu. Ama yapamadılar. Adamın açlığı özellikle sabahları çok güçlüydü ve fırtınalı birkaç dakikanın ardından kadın kendini dizlerinin üzerinde, küvetin kenarına yarı eğilmiş, adam da arkasına çömelmiş halde buldu. Sevişmeleri çığ, hızlı ve güçlüydü ve onu bir kez daha zayıf bir şekilde

zemin. Adamın yanına yayılmış, uzun bacaklarını makyaj masasının altına uzatmış olmasından biraz memnuniyet duydu.

Uzun bir süre sonra tembelce, "Duşa girene kadar bekleyebileceğimi düşünmüştüm. Bir meşrubatın senin üzerindeki etkisini hafife almışım tatlım... ve onu içmeni izlemenin bana neler yaptığını."

"Sanırım bir şeyler bulduk," diye düşündü, çıplak bir şekilde ona doğru kıvrıldı ve zeminin soğuğuna aldırmadı. "Şirketten hisse senedi almamız gerekiyor." "İyi fikir." Adam başını çevirip onu öpmeye başladı ve kadın bir an için banyo zemininin bir egzersiz daha yapıp yapmayacağını merak etti. Ama adam onu bıraktı ve hızla ayağa kalktı, sonra da kalkmasına yardım etti. "Oda servisi mi istersin, yoksa kahvaltı için bir restorana mı gidelim?"

"Oda servisi." Çoktan acıkmıştı ve oda servisi sayesinde kahvaltısı o duş alıp giyinene kadar hazır olacaktı. Zane'e siparişini verdi, sonra da o siparişi getirirken istediği kıyafetleri seçti. İpek elbisesi fena halde kırıkmıştı, bu yüzden duştan çıkan buharın hasarı onarmasına izin vermek için onu banyoya taşıdı.

Dušta acele etmedi, ama yine de elbisesinde bazı kırıksıklıklar kaldı.

Elbiseyi bitirdiğinde. Suyu açık bıraktı ve buhar miktarını arttırmak için sıcak konuma getirdi. Kapının arkasındaki kancada, göğüs cebine otelin logosu dikilmiş kalın havlu kumaştan bir bornoz asılıydı. Bornozu üzerine geçirip kemerini bağladı, giysinin ağırlığı ve büyüklüğü karşısında gülümsedi ve kahvaltılarının ne zaman geleceğini görmek için dışarı çıktı.

Zane yatak odasında değildi; onun salonda konuştuğunu duyabiliyordu ve oda servisinin alışılmadık derecede hızlı olup olmadığını merak etti. Ama açık kapıya doğru yürürken sadece onun sesini duydu.

Adam telefonla konuşuyordu ve koltuğun koluna otururken yarı dönük bir şekilde ondan uzaklaşmıştı. Konuşmasını sürdürürken bile duşun sesini dinlediği izlenimine kapıldı.

"Kuyruğu hem babasının hem de *onun kuyruğunun* üzerinde tutun," diyordu. "Hepsini bir seferde yakalamak istiyorum, böylece yarım kalan işler için endişelenmeme gerek kalmayacak. Ortalık yatıştığında, Adalet ve Devlet bu işi aralarında halledebilir."

Barrie soluk soluğa kaldı, yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. Zane'in başı döndü ve ona baktı, gözlerindeki mavilik büyük ölçüde gitmiş, geriye don gibi keskin ve gri bir renk kalmıştı.

"Evet," dedi ahizeye doğru, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadan. "Burada her şey kontrol altında. Baskı yapmaya devam et." Telefonu kapattı ve yüzünü tamamen ona döndü.

Henüz duş almadığını fark etti. Saçları ıslak değildi; teninde ihanet eden bir nemlilik yoktu. O duşa girer girmez telefona sarılmış ve babasını hapse gönderebilecek ihaneti başlatmış olmalıydı.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı, onu sarsan acıya karşı kendini zor tutuyordu. "Zane, *sen ne yaptın?*"

Soğukkanlılıkla ayağı kalktı ve ona doğru geldi. Barrie geri çekildi ve sanki onu koruyabilecekmiş gibi kalın cüppesinin yakalarına tutundu.

Yarı açık kapıdan buhar dalgalarının çıktığı banyoya doğru meraklı bir bakış fırlattı. "Duş neden hâlâ çalışıyor?" "Elbisemin kırışıklıklarını buharla temizliyorum," diye cevap verdi otomatik olarak.

Kaşları alaycı bir şekilde kalktı. Kelime oyununu eğlenceli bulmasa da, bunun onun beklemediğı bir kırışıklık olduğunu düşündü.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu, sesi incinmişlik, ihanet ve tüm bunları kontrol altında tutmanın zorluğuyla kaskatı kesilmişti.

"Kardeşim Chance."

"Onun babamla ne ilgisi var?"

Zane izledim onu istikrarlı bir şekilde. "Şans yok zeka iş için bir devlet kurumu; FBI ya da CIA değil."

Barrie boğazındaki daralmaya karşı yutkundu. Belki de Zane babasına ihanet etmemişti; belki de zaten gözetim altındaydı. "Babamı ne zamandır takip ediyor?"

"Chance kuyrukları yönetiyor, kendisi yapmıyor," diye düzeltti Zane. "Ne kadar sürecek?"

"Dün gecedan beri. O zaman da sen duş alırken onu aramıştım."

En azından yalan söylemeye ya da kaçmaya çalışmadı. "Nasıl yapabildin?" diye fısıldadı, gözleri kocaman ve donuktu.

"Çok kolay," diye cevap verdi, sesi keskindi. "Ben bir kanun adamıyım. Ondadan önce de Donanma'da bu ülkeye hizmet eden bir subaydım. Baban bile olsa bir haini görmezden geleceğimi mi sandın? Benden seni ve bebeğimizi korumamı istedin ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Bir yılan yuvasını temizlerken, öldürmek için birkaç tanesini seçip diğerlerini bırakmazsınız. Onları yok edersin."

Görüşünün kenarları bulanıklaştı ve kendini sallanırken hissetti. Tanrım, babası hapse girerse onu nasıl affedebilirdi? Kendini nasıl affedebilirdi? Buna o sebep olmuştu. Zane'in nasıl bir adam olduğunu biliyordu ama bunu görmezden gelmesine izin vermişti çünkü onun

çaresizce. Elbette babasını ihbar edecekti; eğer duygularıyla, hormonlarıyla değil de sağlıklı düşünebilseydi, onun ne yapacağını, ne yaptığını tam olarak bilirdi. Hayatını ülkesinin kanunlarını korumakla geçirmiş bir adamın davranışlarını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu ve sadece bir aptal apaçık sonucu görmezden gelirdi.

Bunu düşünmemişti bile, bu yüzden bunun onu yaşayan en büyük aptal yaptığını tahmin etti.

Adını söylediğini duydu, sesi ısrarcıydı ve sonra kollarını kavrayan iri gövdesi görüşünü engelledi.

Umutsuzca bilincine tutunmaya çalıştı, nefes nefese kaldı ve bayılmasına izin vermeyi reddetti. "Bırak beni," diye itiraz etti ve sesinin ne kadar uzaktan geldiğini görünce şok oldu.

"Cehennem gibi yapacağım." Bunun yerine onu ayağından kaldırıp yatağa taşıdı, sonra da eğilerek onu yuvarlanan çarşafın üzerine yatırdı.

Bir gece önce yaptığı gibi, onun yanına oturdu. Şimdi uzandığı için kafası hızla berraklaşıyordu. Adam onun üzerine eğilmiş, bir kolunu kalçasının diğer tarafına dayamış, onu kucağının demir çemberine almıştı. Bakışları onun yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Barrie öfkesine sığınabilmeyi diledi ama sığınabileceği bir şey yoktu. Zane'in nedenlerini ve yaptıklarını anlıyordu. Tek hissedebildiği, onu içine çeken büyük bir acı girdabıydı. Babası! Zane'i ne kadar sevse de, babasının tutuklanmasına neden olursa buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Bu hırsızlık ya da sarhoş araba kullanmak gibi bir şey değildi. Vatana ihanet iğrençti, düşünülemezdi. Mantığı hangi sonuca varırsa varsın, babasının böyle bir şey yaptığını düşünemiyordu, tabii bir şekilde buna zorlanmıyorsa. Ona karşı kullanılan silahın *kendisi* olmadığını biliyordu, her ne kadar muhtemelen babası bir konuda tereddüt ettiğinde olayın içine çekilmiş olsa da. Hayır, o da Zane de hemen fark etmişti ki, eğer tehdit ediliyorsa ve babasının saklayacak bir şeyi yoksa, o daha ne olduğunu anlamadan onu FBI'a götürürdü.

"Lütfen," diye yalvardı onun kolunu tutarak. "Onu bir şekilde uyaramaz mısın, bu durumdan kurtaramaz mısın? Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama onu benim kadar tanımıyorsun. O her zaman benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdaydı ve ayrılmadan önce bana onay verdi." Sesi bir hıçkırıkla kesildi ve hemen kontrol altına aldı. "Züppenin teki olduğunu biliyorum ama kötü biri değil! Eğer bulaşmaması gereken bir şeye bulaştıysa, bu kazara olmuştur ve şimdi onu tehlikeye atmadan nasıl kurtulacağını bilmiyor.

Ben! Bu o *olmalı*. Zane, lütfen!"

Onun elini tuttu ve sıcak bir şekilde kendi elinin içinde katladı. "Bunu yapamam," dedi sessizce. "Eğer yanlış bir şey yapmadıysa, ona bir şey olmaz. Eğer bir hainse

-" Omuz silkerek seçeneklerinin olmadığını belirtti. Bir haine yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmazdı, nokta. "Bu konuda hiçbir şey bilmeni istemedim çünkü gereğinden fazla üzülmeni istemedim. Tutuklanırsa seni endişeden koruyamayacağımı biliyordum ama bunu önceden öğrenmeni istemedim. Son birkaç aydır yeterince şeyle uğraştın. İlk önceliğim seni ve bebeği güvende tutmak ve ne olursa olsun bunu yapacağım Barrie."

Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerle ona bakarken, onun inançlarının çelik duvarına çarptığını biliyordu. Onur onun için sadece bir kavram değil, bir yaşam biçimiydi. Yine de ona ulaşabilmesinin bir yolu vardı. "Ya baban olsaydı?" diye sordu.

Kısa bir kasılma yüzüne dokundu ve ona bir sinire çarptığını söyledi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Umarım doğru olanı yapabilirim... ama bilmiyorum."

Söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Yapabileceği tek şey babasını bizzat uyarmaktı.

Kadın yataktan kayarak ondan uzaklaştı. Adam kolunu kaldırıp gitmesine izin verdi ama sanki bayılmasını, kusmasını ya da yüzüne bir tokat atmasını bekliyormuş gibi onu dikkatle izledi. Hamileliğini ve ruh halini düşününce, kontrolünü biraz gevşetirse her üçünün de mümkün olduğunu fark etti. Ama bunların hiçbirini yapmayacaktı, çünkü zaman kaybetmeyi göze alamazdı.

Bir zamanlar onun gömleğine sarıldığı gibi, üzerindeki büyük boy bornoza sarıldı. "Kardeşin tam olarak ne yapıyor?" Babasına yardım etmek istiyorsa mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı vardı. Belki yanlıştı ama bunun için endişelenecek ve sonuçlarıyla daha sonra yüzleşecekti. Sevgi ve körü körüne güvenle hareket ettiğinin farkındaydı ama tek dayanağı buydu. Babasını tanıdığı adam olarak düşündüğünde, hem bu bilgiye hem de onun onuruna güvenmesi gerektiğini biliyordu. Aralarındaki büyük farklılıklara rağmen, bu açıdan damadı olarak küçümsediği Zane'e çok benziyordu: onur onun kurallarının, hayatının, varlığının bir parçasıydı.

Zane ayağa kalktı. "Tam olarak bilmene gerek yok."

İlk kez yanaklarının öfkeyle kızardığını hissetti. "Sözlerimi bana geri atma," diye tersledi. "Olmadan da hayır diyebilirsin

alaycı."

Onu inceledi, sonra da başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim."

Gizlice banyoya girdi ve kapıyı çarptı. Küçük oda sıcak ve nemliydi, hava buharla kaplıydı. Barrie duşu kapattı ve egzoz fanını açtı. İpek elbisede tek bir kırışıklık bile kalmamıştı. Aceleyle bornozu çıkarıp banyoya taşıdığı iç çamaşırını giydi, sonra da elbiseyi başına geçirdi. İpek nemli tenine yapışmıştı; yerine oturtmak için kumaşı sarsması gerekti. Acele etme ihtiyacı içinde kanat gibi çırpınıyordu. Oda servisi kahvaltıyla gelmeden önce ne kadar zamanı vardı?

Ayna buğulanmıştı. Bir havlu kap t tı ve camda temiz bir noktayı ovuşturdu, ardından hızla saçlarını taradı ve minimum makyaj yapmaya başladı. Hava o kadar buğuluydu ki çok fazla makyaj yapmak boşuna bir çaba olacaktı ama mümkün olduğunca normal görünmek istiyordu.

Tanrım, egzoz fanı o kadar çok ses çıkarıyordu ki kahvaltılarının geldiğini duymamış olabilirdi. Aceleyle sesi kesti. Yemekleri gelmiş olsaydı Zane kapıyı çalardı, diye kendini temin etti. Henüz gelmemişti.

Çantasının nerede olduğunu hatırlamaya ve Zane'in haberi olmadan onu nasıl alıp kapıdan çıkabileceğini düşünmeye çalıştı. Kulakları keskindi ve onu izliyor olacaktı. Ama oda servisi garsonu kahvaltılarını salona getirecekti ve Zane, ne kadar temkinli olsa da adamın her hareketini izleyecekti. Adamın dikkatinin dağılabileceği tek zaman buydu ve Zane'in odadan fark edilmeden çıkabilmesi için tek şansı da buydu. Fırsat penceresi kısa olacaktı, çünkü garson gider gitmez onu çağıracaktı. Eğer asansörü beklemek zorunda kalırsa, batmıştı. Her zaman merdivenleri deneyebilirdi ama Zane'in tek yapması gereken asansöre binip lobiye inmek ve onu orada beklemektir. Kulakları iyi işittiğinden asansörün her zil sesini duyabilirdi ve bu da ona kızın vagonlardan birine mi bindiğini yoksa merdivenleri mi kullandığını anlamasını sağlardı.

Banyo kapısını biraz açtı, böylece mandalın tıkırtısını yakalayamayacaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi. Sanki yatak odasını salona bağlayan çift kapının hemen içinde durmuş, onu bekliyormuş gibiydi.

"Makyaj yapıyorum," diye tersledi, mükemmel bir doğrulukla. Alnındaki teri sildi ve pudraya yeniden başladı. Kısa süreli öfke patlaması sona ermişti ama bunu onun bilmesini istemiyordu. Bırakın öfkeli olduğunu düşünsün;

Hem hamile hem de kızgın olan bir kadın çok fazla alanı hak ediyordu. Salon kapısı kısa bir süre çalındı ve İspanyol aksanlı bir ses "Oda servisi" diye seslendi.

Barrie hızla musluğu açtı, böylece akan suyun sesi bir kez daha hareketlerini maskeleyecekti. Kapının yanındaki küçük açıklıktan bakarken, Zane'in görüş alanından geçip kapıyı açmaya gittiğini gördü. Omuz kılıfını takıyordu, bu da umduğu gibi tetikte olduğu anlamına geliyordu.

Banyodan çıktı, aynı küçük açıklığı bırakmak için kapıyı dikkatlice geri çekti, sonra yatak odasının diğer tarafına geçti, çift kapının önünden geçerken içeri bakarsa görüş alanının dışına çıktı. Çantası sandalyelerden birinin üzerinde duruyordu, onu kaptı ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu.

Oda servisi arabası odaya girerken takırdadı. Açık salon kapılarından, garsonun masayı hazırlarken rahatça sohbet ettiğini duyabiliyordu. Zane'in tabancası garsonu tedirgin etmişti; bunu sesinden anlayabiliyordu. Ve onun gerginliği Zane'i ona karşı daha da temkinli yapıyordu. Zane muhtemelen onu bir şahin gibi izliyordu, o soluk gözler uzak ve buzul soğukluğundaydı.

Şimdi işin zor kısmıydı. Açık çift kapıya doğru ilerledi ve aralıktan bakarak kocasını buldu. Rahatlama dizlerinin titremesine neden oldu; kocası garsonu izlerken sırtı kapıya dönük duruyordu. Akan musluk işini yapıyordu; Be ise hem garsonu hem de banyo kapısını izleyebilmek için masanın diğer tarafına geçmek yerine onu dinliyordu. Muhtemelen bunu kasıtlı olarak yapıyordu, garsona verdiği görsel dikkati seyreltmek yerine duyularını bölüyordu.

Kocasını sıradan bir adam değildi. Beş dakikalığına bile olsa ondan kaçmak kolay olmayacaktı.

Derin bir nefes alarak sessizce açık alanı geçti, sert elinin omzuna yapışmasını beklerken vücudundaki tüm sinirler gerilmişti. Koridora açılan yatak odası kapısına ulaştı ve zinciri tuttu, böylece zinciri çözdüğünde şingırdamayacaktı. Bunu yaptıktan sonra önündeki bir sonraki engel kilitti. Vücudunu kapıya olabildiğince yaklaştırdı, sesi boğmak için etini kullandı ve mandalı yavaşça çevirdi. Ölü sürgü pürüzsüz bir hassasiyetle ve kendisinin bile zar zor duyabildiği bir çıtırtıyla açıldı. Gözlerini kapattı ve kolu çevirdi, hareketi yumuşak ve sessiz tutmaya odaklandı. Eğer herhangi bir ses çıkarsa, yakalanmıştı. Eğer

Koridorda yürüyen ve konuşan biri varsa, ses seviyesindeki değişiklik Zane'i uyarırdı ve yakalanırdı. Asansör yavaşsa, yakalanırdı. Her şey mükemmel olmalıydı, yoksa hiç şansı yoktu.

Daha ne kadar zamanı vardı? Sanki on dakika sürmüş gibi hissediyordu ama muhtemelen bir dakikadan fazla sürmemiştir. Garson tabakları, fincan tabaklarını ve su bardaklarını yerleştirirken salondaki çanak çömlek hâlâ tıkırdıyordu. Kapı açıldı ve içeri süzüldü, sonra açıldığı kadar sessizce kapandığından emin olmak için aynı acı verici süreyi harcadı. Kolu bıraktı ve koşmaya başladı.

Onun adını haykırdığını duymadan asansörlere ulaştı ve aşağı düğmesine bastı. Asansör itaatkâr bir şekilde yandı ve yanık kaldı. Asansörün gelişini haber veren bir karşılama zili yoktu. Barrie, aciliyetini bir makine parçasına iletme için nafile bir çabayla düğmeye tekrar tekrar basmaktan kendini alıkoydu.

"Lütfen," diye fısıldadı nefesinin altından. *"Acele et."*

Otel odasından babasını aramayı deneyebilirdi ama Zane'in onu telefonda duyarsa durduracağını biliyordu. Ayrıca babasının telefonunun dinlendiğini de biliyordu, bu da gelen aramaların otomatik olarak kaydedildiği anlamına geliyordu. Babasını korumaya çalışacaktı ama kaçırana doğru otele yönlendirerek Zane'i ya da bebeklerini tehlikeye atabilecek bir şey yapmayı reddediyordu. Babasını sokaktaki bir ankesörlü telefondan aramak zorunda kalacaktı, hem de farklı bir sokaktan.

Koridorun sonunda, garson sütlerinden ayrılırken oda servisi arabasının takırtılarını tekrar duydu. Kalbi küt küt atarken kapalı asansör kapılarına baktı ve açılmalarını diledi. Zamanı sadece saniyelere inmişti.

Melodik çan sesi tepeden duyuldu.

Kapılar kayarak açıldı.

İçeri adımını atarken arkasına baktı ve kalbi neredeyse duracaktı. Zane ona bağırmanın, adını söylememiştir. Koridorda son sürat koşuyordu, hareketleri bir defans oyuncusununki kadar akıcı ve güçlüydü ve gözlerinde saf bir öfke parlıyordu.

Neredeyse varmıştı.

Panikle aynı anda hem lobinin hem de kapının kapanması için düğmelere bastı. Zane ileri atılıp elini kapıya sokmaya çalışarak otomatik açılma sensörünü tetiklerken, kapanan boşluktan geri adım attı.

Tam olarak başaramadı. Kapılar kapandı ve kutu hareket etmeye başladı.

Aşağıya doğru. "*Lanet olsun,*" diye kükredi hayal kırıklığıyla ve yumruğu kapılara çarpınca Barrie irkildi.

Zayıf bir şekilde duvara yaslandı ve tepkiyle titrerken elleriyle yüzünü kapattı. Tanrım, bir insanın bu kadar öfkeli olabileceğini hiç düşünmemişti. Neredeyse akkor haline gelmişti, gözleri parlıyordu.

Muhtemelen merdivenlerden inmek için acele ediyordu ama önünde yirmi bir kat vardı ve asansörle baş edemezdi - tabii asansör diğer katlardaki yolcuları almak için durmadıysa. Bu olasılık onu neredeyse dize getiriyordu. Nefes alamadan sayıların değişmesini izledi. Eğer bir kez bile durursa, onu sokakta yakalayabilirdi. Eğer iki kez durursa, onu lobide yakalayabilirdi. Üç kez durursa, onu asansörde bekliyor olacaktı.

Bu öfkeyle yüzleşmek zorunda kalacaktı ve hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştı. Zane'den ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Babasını uyardıktan sonra süite geri dönecekti. Zane'den fiziksel olarak korkmuyordu; içgüdüsel olarak onun kendisine asla vurmayacağını biliyordu ama nedense bu pek de rahatlatıcı değildi.

Sevişirken vücudunun kontrolü ele aldığı ve kendini orgazma teslim ettiği o son anın dışında, onun kontrolünü kaybettiğini görmek istemişti. Mide bulantısı midesinde çalkalandı ve ürperdi. Neden böyle aptalca bir şey dilemişti ki? Tanrım, onun bir daha kendini kaybettiğini görmek istemiyordu.

Onu asla affetmeyebilirdi. Onu sevme ihtimalini sonsuza dek ortadan kaldırıyor olabilirdi. Babasını uyarmak için neyi riske attığının tüm bilgisi, lobiye kadar hiç durmadan, uzun, yumuşak bir inişte omuzlarına bindi.

Ne kadar erken ya da ne kadar geç olursa olsun kumar makinelerinin tıkırtısı hiç kesilmiyordu. Aceleyle lobiden geçip sokağa çıkarken bu gürültü etrafını sarmıştı. Çöl güneşi göz kamaştıracak kadar beyazdı, sabahın henüz yarısı geçmiş olmasına rağmen sıcaklık doksanın üzerine çıkmıştı. Barrie kaldırımı dolduran turistlere katıldı, sıcağa rağmen hızla yürüyordu. Köşeye ulaştı, caddenin karşısına geçti ve arkasına bakmaya cesaret edemeyerek yürümeye devam etti. Kızıl saçları, uzun boylu biri tarafından gizlenmediği sürece, kalabalık içinde bile uzaktan fark edilmesi oldukça kolaydı. Zane şimdiye kadar lobiye varmış olmalıydı. Kumar makinelerindeki kalabalığı hızla taradıktan sonra sokağa fırlayacaktı.

Göğsü ağrıyordu ve yine nefesini tuttuğunu fark etti. Yutkundu ve otelin girişiyle arasına bir bina koymak için acele etti. Arkasına bakmaya korkuyordu, iri yarı, siyah saçlı kocasının bir fırtına gibi üzerine geldiğini göreceğinden korkuyordu ve ondan asla kaçamayacağını biliyordu.

Bir sokak daha geçti ve ankesörlü telefon aramaya başladı. Bulması kolaydı ama müsait bir tane bulmak bambaşka bir şeydi. Sabahın bu saatinde neden bu kadar çok turist ankesörlü telefon kullanıyordu? Barrie, destek çorapları giymiş mavi saçlı yaşlı bir kadın birisine kedisini ne zaman besleyeceği, balıklarını ne zaman besleyeceği ve bitkilerini ne zaman besleyeceği konusunda ayrıntılı talimatlar verirken, sıcak güneş kafasına vururken sabırla durdu. Sonunda neşeli bir "Güle güle canım," diyerek telefonu kapattı ve topallayarak geçerken Barrie'ye tatlı bir gülümseme verdi. Bu gülümseme o kadar beklenmedikti ki Barrie neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Bunun yerine kendi gülümsemesini takındı ve kimse önüne geçmeden telefonun yanına gitti.

Daha hızlı olduğu için kart numarasını kullandı ve ankesörlü bir telefondan aradığı için aramayı nasıl yaptığının bir önemi yoktu. *Lütfen Tanrım, orada olsun, diye* dua etti sessizce, önce sesleri, sonra da zil sesini dinlerken. Doğu yakasında öğle yemeği vaktiydi; biriyle öğle yemeği yiyor ya da golf oynuyor olabilirdi - her yerde olabilirdi. Onun programını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. İlişkileri son iki aydır o kadar gergindi ki, onun sosyal ve siyasi randevularından kendini soyutlamıştı.

"Alo?"

Cevap o kadar temkinli, o kadar dikkatli geliyordu ki, ilk başta babasının sesini tanıyamadı.

"Alo?" dedi tekrar, mümkünse sesi daha da temkinli çıkıyordu.

Barrie elinin titremesini engellemeye çalışarak ahizeyi kulağına bastırdı.

"Baba," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. Yıllardır ona baba dememişti ama bu eski isim yetişkinlik engelini aşarak ağzından kaçmıştı.

"Barrie? Tatlım?" Sesi hayat doluydu ve Barrie onu masasında daha dik otururken zihninde canlandırabilirdi.

"Baba, fazla bir şey söyleyemem." Babasının onu anlayabilmesi için sesini eşit tutmaya çabaladı. "Dikkatli olmalısın. Kendini korumalısın. İnsanlar biliyor. Beni duyuyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra onu aşan bir sakinlikle konuştu,

"Anlıyorum. Güvende misin?"

"Evet," dedi ama emin değildi. Hâlâ kocasıyla yüzleşmek zorundaydı.

"O zaman kendine iyi bak tatlım, yakında konuşuruz."

"Hoşça kal," diye fısıldadı, sonra ahizeyi dikkatlice beşiğine astı ve otele gitmek için döndü. Yaklaşık on adım atmıştı ki, korktuğu o sert kısıkaca yakalandı. Adamın geldiğini görmemişti, bu yüzden kendini koruyamadı. Bir saniye orada değildi, bir saniye sonra oradaydı, bir köpekbalığı gibi kalabalığın içinden yüzeye çıkmıştı.

Her şeye rağmen onu gördüğü için mutluydu, otele doğru attığı her adımda ilk buluşmadan korkmak yerine bunu atlattığı için mutluydu. Gerginlik ve çaba onu tüketmişti. Zayıfça ona yaslandı ve o da destek olmak için kolunu beline doladı. "Başında bir şey olmadan güneşe çıkmamalısın," dedi tek söylediği. "Özellikle de bugün hiçbir şey yemediğin için."

Kontrol ondaydı, o akkor halindeki öfke soğumuş ve galip gelmişti. Yine de onun yok olduğuna inanacak kadar aptal değildi. "Onu uyarmak zorundaydım," dedi yorgun bir sesle. "Ve aramanın otele kadar takip edilmesini istemedim."

"Biliyorum." Sözcükler kısaydı, hatta kısalık derecesindeydi. "Bir şey fark etmeyebilir. Las Vegas bu sabah belli bir grup insanla kaynıyor ve sen de fark edilmiş olabilirsin. Saçınız." Bu iki kelime yeterliydi. Kızıl saçlılar her zaman ayırt ediciydi, çünkü sayıları çok azdı. Saçlarının derin, zengin parlaklığı için özür dileyecek gibi hissetti.

"Buradalar mı?" diye sordu kısık bir sesle. "Kaçıranlar mı?"

"Orijinal olanlar değil. Derin bir oyun dönüyor bebeğim ve korkarım sen de tam ortasına atladın."

Güneş korumasız başına vuruyor, sıcaklık her geçen dakika artıyordu. Her adım giderek daha fazla çaba gerektiriyordu. Düşünceleri dağınıktı. Zane'i ve kendisini kaçınmak istediği tehlikenin içine atmış olabilirdi. "Belki de beyninden çok saçlı olan, şımartılmış bir sosyete bebeğiyim," dedi yüksek sesle. "Bunu kastetmemiştim-"

"Biliyorum," dedi tekrar ve inanılmaz bir şekilde onun belini sıktı. "Ve hiçbir zaman saçının aklından daha fazla olduğunu söylemedim. Aksine, çok zekisin ve görünüşe göre gizlice dolaşma konusunda doğal bir yeteneğin var. Ben duymadan o süitten çıkabilecek pek fazla insan yoktu. Spook, belki. Ve Chance. Başka kimse yok."

Barrie ağırlığını ona daha fazla verdi. Sol tarafındaydı ve ceketinin altındaki kılıfın sert yumruğunu hissetti. Adam silahı tuttuğunda

tabancasına ihtiyaç duyma ihtimaline karşı içgüdüsel olarak sağ elini serbest bırakmıştı. İhtiyacı *olmayan* şey, diye düşündü yorgunca, bir çatışmada onun ağırlığını desteklemek ve dengesini korumak zorunda kalmaktı. Kolunun beline dolanmasına rağmen kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Adam ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Sizi engellemek istemiyorum," diye açıkladı.

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ne demek istediğimi anladın mı? şimdi de savaşla ilgili şeyler düşünüyorsun. Bu kadar tatlı olmasaydınız Bayan Mackenzie, tehlikeli bir kadın olurdunuz."

Neden onu azarlamıyordu? Öfkesini bu kadar çabuk atlattığını düşünemiyordu; Zane ona nadiren öfkelenen bir adam gibi gelmişti ama öfkelendiğinde de bu şüphesiz yıllarca unutulmayacak bir olay oluyordu. Belki de öfkesini süitin mahremiyetinde oldukları zamana saklıyor, onlar sokaktayken tetikte kalıyordu. Bunu yapabilir, öfkesini bölümlere ayırabilir, ortaya çıkarmak güvenli olana kadar bir kenara itebilirdi.

Kendini, etraflarını saran turist kalabalığını incelerken buldu; herhangi bir ilgi belirtisi arıyordu. Bu, kendini ne kadar güçsüz hissettiğini unutmasına yardımcı oluyordu. Hamilelik giderek artan bir güçle kendini hissettiriyordu; kahvaltı etmeden ve şapkasız güneşe çıkması aptallık olsa da, normalde bu kadar kısa sürede sıcakla ilgili herhangi bir sorun yaşamazdı.

Otele daha ne kadar vardı? Adımlarına ve etrafındaki yüzlere odaklandı. Zane yavaş ve sabit bir tempoda ilerliyor, fırsat buldukça kendini onunla güneş arasına sokuyordu. İnsan gölgesi az da olsa yardımcı oluyordu.

"İşte geldik," dedi ve onu lobinin serin, loş boşluğuna götürdü. Parlak güneş ışığına uyum sağlamalarına yardımcı olmak için gözlerini kapattı ve klima üflemesi üzerine yıkandığında rahatlayarak i çekti.

Asansör yukarı çıkarken kalabalıktı. Zane onu arka duvara doğru çekti, böylece koruması gereken bir tarafı daha azalacaktı ve ayrıca açık kapılarla aralarında bir insan koruma duvarı oluşturacaktı. Onun ne düşündüğünü, hareketlerinin ardındaki nedenleri bildiğini fark ettiğinde hafif bir şaşkınlık hissetti. Herhangi bir şeyin olmasını engellemek ve bu insanları korumak için elinden geleni yapacaktı, ama iş zora girerse, onu güvende tutmak için bu asansördeki diğer insanları acımasızca feda edecekti.

Yirmi birinci katta indiler, yolculuk olaysız geçti. Bir adam ve

Rochester aksanlı orta yaşlı bir çift aynı anda indi. Süitten uzaklaşan koridora doğru döndüler. Zane, Barrie'yi de peşlerine taktı ve köşedeki odaya varana kadar çifti takip etti. Onlar geçerken Barrie çiftin girdiği odanın içine baktı; dağınıktı, alışveriş torbaları ve bir gün önce giydikleri kirli kıyafetlerle doluydu.

Süite doğru ilerlerken Zane, "Güvenli," diye mırıldandı. "Yeni gelmiş olsalardı tüm o turist eşyalarını almazlar mıydı?" Adam ona okunamayan bir bakış fırlattı. "Evet."

Süit kutsanmış bir şekilde serindi. Tökezleyerek içeri girdi ve Zane kapıyı kilitleyip zincirledi. Kahvaltıları hâlâ masanın üzerinde duruyordu, dokunulmamış ve soğuktu. Zane yine de onu bir sandalyeye itti. "Ye," diye emretti. "Sadece tost, başka bir şey yoksa. Üzerine jöle koy. Ve bütün suyu iç."

Koltuğun koluna oturdu, telefonu aldı ve çevirmeye başladı.

Ne olur ne olmaz diye önce yarım dilim kuru tost yedi, zaten soğuk tostun üzerinde erimeyecek olan tereyağı toplarından kaçındı. Midesi şu anda huzurluydu ama onu üzecek bir şey yapmak istemiyordu. İkinci yarım dilimi jöleye buladı.

Düzenli bir şekilde yiyip içtikçe kendini daha iyi hissetmeye başladı. Zane konuştuklarını duymaması için hiçbir çaba göstermiyordu ve kardeşi Chance ile tekrar konuştuğunu anladı.

"Eğer görüldüyse, belki yarım saatimiz var," diyordu. "Herkesi alarma geçirin." Bir an dinledi, sonra "Evet, biliyorum. Kayıyorum." Şifreli bir şekilde "Sakin ol" diyerek veda etti.

"Neyi soğukkanlı tutayım?" Barrie sandalyesinde dönüp ona bakarak sordu. Uzaktan bakan gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. "Chance'in anatomisinin başka bir kısmıyla birlikte burnunu da sıcak noktalara sokmak gibi bir alışkanlığı var. Ara sıra yanıyor."

"Ve sanırım sen bilmiyorsun?"

Omuz silkti. "Ara sıra," diye itiraf etti.

Çok sakindi, onun için bile alışılmadık derecede sakindi. Sanki bir fırtınanın kopmasını bekliyormuş gibiydi. Barrie derin bir nefes aldı ve kendini toparladı. "Pekâlâ, kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, hissettiğinden daha dengeli bir şekilde. "Bırak ben alayım."

Bir an ona baktı, sonra başını salladı -üzülerek, diye düşündü. "Beklemek zorunda. Chance aniden çok fazla hareketlilik olduğunu söyledi. Her şey çığırından çıkmak üzere."

Bölüm 13

Zane'in umduğu gibi yarım saatleri bile yoktu. Telefon çaldı ve o da açtı. "Anlaşıldı," dedi ve ahizeyi yuvasına yerleştirdi. Ayağa kalktı ve Barrie'ye doğru yürüdü. "Taşınıyorlar," dedi Barrie'yi acımasız bir elle sandalyeden kaldırarak. "Ve sen de başka bir kata gidiyorsun."

Onu iterek tehlikeden uzaklaştırıyordu. Kadın adamın elinin baskısına karşı sertleşti ve topuklarını sıktı. Adam durdu ve yüzünü ona döndü, sonra elini karnının üzerine koydu. "Gitmelisin," dedi, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. Savaş modundaydı, yüzü ifadesiz, gözleri soğuk ve mesafeliydi.

O haklıydı. Bebek yüzünden gitmesi gerekiyordu. Elini onun elinin üzerine koydu. "Pekâlâ. Ama her ihtimale karşı alabileceğim fazladan bir tabancanız var mı?"

Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra yatak odasına, giysi çantasına doğru yürüdü. Çıkardığı silah kompakt, beş atışlı bir tabancaydı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Elini kabzanın etrafına doladı ve ahşabın yumuşaklığını hissetti. "Skeet atmışlığım var ama hiç tabanca kullanmadım. Ben hallederim."

"Boş hazne ve emniyet yok," dedi onu kapıdan çıkarırken. "Ateş etmeden önce horozu geri çekebilirsin ya da biraz daha çaba sarf edip sadece tetiği çekebilirsin. Nişan almak ve ateş etmekten başka bir şey yok. Otuz sekiz kalibre, yani durdurma gücü var." Konuşurken hızla merdivenlere doğru yürüyordu. Merdiven boşluğunun kapısını açtı ve onu merdivenlerden yukarı itmeye başladı, adımları beton siloda yankılanıyordu. "Seni yirmi üçüncü kattaki boş bir odaya koyacağım ve Chance ya da ben seni almaya gelene kadar orada kalmanı istiyorum. Eğer kapıyı başka biri açarsa, vur onu."

"Chance'in neye benzediğini bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Siyah saçlı, ela gözlü. Uzun boylu. O kadar yakışıklı ki onu gördüğünüzde ağzınızın suyu akıyor. Zaten o da kadınların böyle yaptığını söylüyor."

Yirmi üçüncü kata ulaştılar. Barrie sadece biraz soluklanmıştı, Zane ise hiç soluklanmamıştı. Koridorun halı kaplı sessizliğine adım attıklarında, "Hangi odaların boş olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Cebinden elektronik kartlardan birini çıkardı. "Çünkü Chance'in adamlarından biri dün gece odayı tuttu ve biz akşam yemeğini yerken anahtar kartını bana verdi. Her ihtimale karşı."

Her zaman alternatif bir planı vardı, her ihtimale karşı. Tahmin etmeliydi.

Adam 2334 numaralı odanın kapısını açtı ve onu içeri aldı ama kendisi içeri girmede. "Kapıyı kilitle ve zincirle, olduğun yerde kal," dedi, sonra döndü ve hızla merdiven boşluğuna doğru yürüdü. Barrie kapı aralığında durup onu izledi. Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Kapının kilitlendiğini duymak için bekliyorum," dedi usulca.

Geri adım attı, kilidi çevirdi ve zinciri yerine kaydıldı.

Sonra temiz, sessiz odanın ortasında durdu ve sessizce parçalara ayrıldı.

Buna dayanamadı. Zane bile bile *tehlikeye* doğru yürüyordu -*kendi hesabına*- ve ona katılamazdı. Onun yanında olamazdı, arkasını kollayamazdı. İçinde büyüyen bebek yüzünden, sevdiği adam onun için kurşunlarla yüzleşirken o bu güvenli alana mahkûmdu.

Yere oturdu ve ileri geri sallandı, kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken usulca ağladı. Zane'in güvenliği için duyduğu bu korku daha önce hissettiği her şeyden daha kötüydü, onu kaçırانların ellerinde yaşadıklarından çok daha kötüydü, hatta Zane'in vurulduğu zamandan bile daha kötüydü. En azından o zaman oradaydı. Yardım edebilmiş, ona dokunabilmişti.

Artık hiçbir şey yapamazdı.

Gök gürültüsüne benzeyen keskin, derin bir ses onu yerinden sıçrattı. Ama gök gürültüsü değildi; çöl gökyüzü parlak ve bulutsuzdu. Yüzünü dizlerine gömdü ve daha çok ağlamaya başladı. Başka silah sesleri. Bazıları daha hafif, daha düz tonda. Tuhaf bir öksürük. Bir başka derin gök gürültüsü, ardından art arda birkaç tane.

Sonra sessizlik.

Kendini toparladı ve odanın uzak köşesine, yatağın arkasına doğru ilerledi. Sırtını duvara yaslayıp kollarını dizlerine dayayarak oturdu, tabancasını sabit tutarak kapıya nişan aldı. Zane ya da Chance dışında birinin nerede olduğunu nasıl bilebileceğini anlamıyordu ama bu konuda kumar oynamazdı. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu ya da düşmanlarının kim olduğunu bilmiyordu, muhtemelen Mack Prewett dışında.

Zaman akıp gidiyordu. Kol saatini takmamıştı ve komodinin üzerindeki saatli radyo ondan uzağa çevrilmişti. Saati kontrol etmek için ayağa kalkmadı. Elinde tabancayla öylece oturup bekledi ve Zane'in yokluğunda geçen her dakikada biraz daha öldü.

O gelmedi. Umutsuzluğun soğukluğunun kalbinde büyüdüğünü, göğsünü doldurana kadar yayıldığını ve basıncının neredeyse ciğerlerini durdurduğunu hissetti. Onun

kalp atışları ağır, acı verici bir ritme yavaşladı. *Zane*. Gelebilseydi gelirdi. Yine vurulmuştu. Yaralanmıştı. *Ölü* kelimesini düşünmesine bile izin vermiyordu ama kalbinde, göğsündeydi ve nasıl devam edebileceğini bilmiyordu.

Kapı kısa bir süre çalındı. "Barrie?" diye yumuşak bir ses geldi, yorgun ve tanıdık bir sestti. "Ben Art Sandefer. Her şey bitti. Mack gözaltında ve artık dışarı çıkabilirsin."

Sadece Zane ve Chance'in onun nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Zane kapıyı başka biri açarsa onu vurmasını söylemişti. Ama Art Sandefer'ı yıllardır tanıyor, hem adamı hem de yaptığı işi biliyor ve ona saygı duyuyordu. Mack Prewett kirli işlere bulaştıysa, Art bu işin peşini bırakmazdı. Buradaki varlığı anlamlıydı.

"Barrie?" Kapı kolu tıkırdadı.

Ayağa kalkıp onu içeri almaya başladı, sonra tekrar yere çöktü. Hayır. O Zane değildi ve Chance de değildi. Eğer Zane'i kaybetseyse, en azından onun son talimatlarını harfiyen yerine getirebilirdi. Amacı onun güvenliğiydi ve ona, babası da dâhil olmak üzere hayatında hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu. Ona kesinlikle Art Sandefer'a güvendiğinden daha fazla güveniyordu.

Tuhaf küçük öksürük sesine hazırlıksız yakalanmıştı. Sonra kapının kilidi patladı ve Art Sandefer kapıyı iterek açıp içeri girdi. Elinde, namlusunun ucuna kalın bir susturucu takılmış bir tabanca vardı. Odanın öbür ucunda göz göze geldiler; adamın gözleri yorgun, alaycı ve keskin bir zekâya sahipti. Ve kadın biliyordu.

Barrie tetiği çekti.

Zane sadece birkaç dakika, birkaç saniye sonra oradaydı. Art açık kapıya yaslanıp oturma pozisyonuna geçmişti, gözleri şoktan donuklaşırken elini göğsündeki deliğe bastırmıştı. Zane, Art'ın uzattığı elindeki silahı tekmeledi ama yaralı adama gösterdiği tek ilgi buydu. Sanki orada değilmiş gibi adamın üzerinden geçti ve hızla odayı geçerek Barrie'nin köşede büzülmüş bir halde oturduğu yere gitti. Bakışları tuhaf bir şekilde uzak ve odaklanmamıştı. Panik içinde kükredi ama hızlı bir incelemede herhangi bir kan izine rastlamadı. Zarar görmemiş görünüyordu.

Yanına çömeldi ve saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı. "Tatlım?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Artık bitti. Sen iyi misin?"

Kız cevap vermedi. Yere, onun yanına oturdu ve onu kucağına çekerek vücudunun sıcaklığına yakın ve sıkı bir şekilde tuttu. Sürekli

güven verici bir mırıltı, yumuşak bir güvence sesi çıkardı. Kalp atışlarının gümbürtüsünü hissedebiliyordu, ritmi sert ve endişe verici derecede yavaştı. Ona daha sıkı sarıldı, yüzü saçlarının zenginliğine gömüldü.

"O iyi mi?" Chance de Art Sandefer'ın üzerinden atlayıp ağabeyi ve yeni yengesine yaklaşıırken sordu. Odaya başka insanlar da geliyordu, yaralı adamlarla ilgilenen insanlar. Mack Prewett de onlardan biriydi, eski amirini izlerken gözleri keskin ve sertti. Zane başını kaldırarak, "O iyi olacak," diye mırıldandı. "Sandefer'ı o vurdu."

Kardeşlerin gözleri bir anlayış anında buluştu. İlki zordu. Şans ve iyi bir bakımla Sandefer hayatta kalacaktı ama Barrie her zaman o tetiği çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilenlerden biri olacaktı.

"Hangi oda olduğunu nereden biliyordu?" Zane sesini sakın tutarak sordu. Chance yatağa oturdu ve öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı. İfadesi yeterince hoştu, gözleri soğuk ve düşünceliydi. "Grubumda bir sızıntı olmalı," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve kim olduğunu biliyorum, çünkü bu oda numarasını sadece bir kişi biliyor. Bununla ben ilgileneceğim."

"Bunu sen yap."

Barrie Zane'in pençesinde kıpırdandı, kolları boynuna dolanmak için kalktı.

"Zane," dedi, sesi zayıf ve boğuktu, titriyordu.

Kendisi de aynı şekilde hissettiği için onun sesindeki paniği, umutsuzluğu duymuştu. "Ben iyiyim," diye fısıldadı, şakağını öperek. "Ben iyiyim."

Bir hıçkırık onu sarstı, sonra çabucak kontrol altına alındı. Askerlik yapmaya devam ediyordu. Duygu göğsünde kabardı, nefes alışını, kalp atışını durdurmakla tehdit edecek kadar güçlü, kocaman altın bir baloncuk. Göz kapaklarını yakan gözyaşlarını tutmak için gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım," dedi titreyerek. "Çok geç kaldığımı sanmıştım. Ona bir el ateş edemedim Sandefer'ın içeri girdiğini gördüm ve sonra silah sesini duydum."

Kolları sarsılarak adamın boynuna dolandı ama hiçbir şey söylemedi.

Zane elini karnına koydu, kontrolü ele almak için mücadele ederken nefes nefese kalmıştı. Uzak bir şaşkınlıkla fark etti ki titriyordu. Sadece Barrie onun sınırlarını kıyma haline getirebilirdi. "Bebeği istiyorum," dedi, sesi hâlâ titriyordu. "Ama o zaman bunu düşünmemiştim bile. Tek düşünebildiğim, seni kaybedersem

-" Devam edemeyerek sözünü kesti.

"Bebek mi?" Chance kibarca sordu.

Barrie başını salladı, başı Zane'in göğsüne doğru hareket ediyordu. Yüzü hâlâ ona gömülüydü ve başını kaldırıp bakmadı.

"Barrie, bu kardeşim Chance," dedi Zane. Sesi hâlâ sert ve dengesizdi. Barrie körü körüne elini uzattı. Chance eğlenerek elini nazıkçe sıktı ve sonra Zane'in boynuna götürdü. Henüz onun yüzünü görmemişti. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Bebek için ben de mutluyum. Bu annemin dikkatini bir süreliğine dağıtacaktır."

Oda ağzına kadar doluydu: otel güvenliği, Las Vegas polisi, sağlık görevlileri, Mack Prewett ve her şeyi sessizce kontrol eden FBI'dan bahsetmiyorum bile. Chance'in adamları geri çekilmiş, ait oldukları, en iyi çalıştıkları yere, gölgelere karışmışlardı. Chance telefonu eline aldı, kısa bir arama yaptı ve Zane'e "Halledildi" dedi.

Mack Prewett geldi ve Chance'in yanındaki yatağa oturdu. Zane'in kollarında sımsıkı tuttuğu Barrie'ye bakarken yüzü sıkıntılıydı. "O iyi mi?"

"Evet," dedi, kendi adına cevap vererek.

"Art'ın durumu kritik ama başarabilir. Başaramazsa bizi büyük bir dertten kurtarmış olur." Mack'in sesi düz ve duygusuzdu.

Barrie ürperdi.

Mack, "Senin bu işe hiç bulaşmaman gerekiyordu Barrie," dedi. "Art'ın iki taraflı oynadığını düşünmeye başladım, bu yüzden babandan ona tuzak kurmama yardım etmesini istedim. Bilginin meşru olması gerekiyordu ve büyükelçi inanılmayacak kadar çok insan tanıyor, içeriden bilgiye erişebiliyor. Art aç bir sazan gibi yemi yuttu. Ama sonra gerçekten kritik bir şey istedi, büyükelçi oyaladı ve bildiğimiz sonraki şey, senin kaçırılmış olduğundu. Baban neredeyse çözülyordu."

"O zaman Bingazi'deki o piçler geleceğimizi biliyorlardı," dedi Zane, gözleri donuklaşarak.

"Evet. Art'a bilgi verirken zaman dilimini biraz değiştirmeyi başardım ama elimden gelen en fazla yardım buydu. Oraya bu kadar erken gitmeni beklemiyorlardı."

"Ona inanmadım. Art Sandefer, onca insan arasından," dedi Barrie, Mack'e bakmak için başını kaldırarak. "Ta ki gözlerini görene kadar. Kirli olanın *sen* olduğunu sanmıştım."

Mack çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bir şeyler döndüğünü anlamış olman beni çok şaşırttı."

"Babam bana haber verdi. Evden her çıkışımda çok korkmuş gibi davranıyordu." "Art seni istiyordu," diye açıkladı Mack. "Bir süreliğine soğukkanlı davranıyordu, ya da

bu işi haftalar önce bitirmiş olurduk. Ama mesele sadece bilgi değildi. Art seni istedi."

Barrie Mack'in söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü. Zane'e baktı ve onun çenesinin gerildiğini gördü. Demek Bingazi'de tecavüze uğramamasının nedeni buydu; Art onu kendisi için saklıyordu. Elbette yüzünü görseydi onu asla serbest bırakamazdı. Belki ona ilaç verirdi, ama daha büyük olasılıkla ona tecavüz eder, bir süre kendine saklar, sonra da öldürürdü. Ürperdi ve yüzünü bir kez daha Zane'in boğazına doğru çevirdi. Hâlâ onun güvende ve zarar görmemiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu; en kötüsünün gerçekleşmediğini bilse de kendini umutsuzluğun kara çukurundan çıkarmak zordu. Kendini uyuşmuş ve hasta hissediyordu.

Ama sonra aklına bir düşünce geldi, Zane için duyduğu endişe aklından diğer her şeyi silip atmasaydı daha önce de aklına gelebilirdi. Tekrar Mack'e baktı. "O zaman babam temize çıktı."

"Kesinlikle. En başından beri benimle çalışıyordu." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve omuz silkti. "Baban tam bir baş belası olabilir ama sadakati hiçbir zaman sorgulanmadı."

"Bu sabah onu aradığımda-"

Mack yüzünü buruşturdu. "Aleyhindeki kanıtlara rağmen onu arayacak kadar sevdiğini bilmek onu rahatlattı. Yine de otelden ayrılman arı kovanına çomak soktu. Her şeyi kontrol altına aldığımızı sanıyordum."

"Nasıl?"

"Ben," diye araya girdi Chance ve Barrie ilk kez kayınbiraderine baktı. Ağzı sulanmadı ama onun yakışıklılığının şaşırtıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tarafsız bir gözle bakıldığında, şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Bununla birlikte, Zane'in yaşlı gözleriyle yaralı, kasvetli yüzünü çok daha fazla tercih ediyordu.

"Zane'in adıyla başka bir otele giriş yaptım," diye açıkladı Chance. "Listede adın yoktu ama Art senin Zane'le birlikte olduğunu biliyordu çünkü kiralık arabanın plakasını kontrol etmiş ve Zane'in kredi kartıyla kiralamanın izini sürmüştü. Bunu onun için çok açık hale getirmek istemedik, bizi bulmak için uğraşmasını istedik, böylece şüphelenmeyecekti. Zane'le evlendiğinizi öğrendiğinde ise bu kadar temkinli davranmayı bıraktı." Chance sırtıttı. "Sonra bu sabah yürüyüşe çıktın ve fubar oldu. Seçtiğin ankesörlü telefon, giriş yaptığım otelin tam karşısındaydı ve Art'ın adamları seni hemen fark etti."

Odanın diğer ucunda, sağlık görevlileri Art Sandefer'ı nihayet hastaneye nakledilmeye hazır hale getirmişlerdi.

bir hastane. Zane adamın dışarı çıkarılışını izledikten sonra daralan bakışlarını Mack'e çevirdi. "Seni biraz daha erken tanısaydım, bunların çoğu önlenebilirdi."

Mack buz gibi bakışlarından geri adım atmadı. "O konuya gelince, Komutan, sahip olduğunuz bağlantılara sahip olmanızı -" Chance'e baktı "- ya da yaptığınız kadar hızlı hareket etmenizi beklemiyordum. Art üzerinde aylardır çalışıyordum. Sen her şeyi bir günde hallettin."

Zane ayağa kalktı, bunu yaparken Barrie'yi zahmetsizce kollarının arasına aldı. "Artık her şey bitti," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer siz beyler bana izin verirsiniz, karımla ilgilenmem gerekiyor."

Onunla ilgilenmek için üçüncü bir oda tutması gerekiyordu çünkü süit kötü durumdaydı ve onun bunu görmesini istemiyordu. Onu yatağa yatırdı, kapıyı kilitledi, sonra hem onu hem de kendisini soydu ve çıplak vücutlarını mümkün olduğunca birbirine yakın tutarak onunla birlikte yatağa girdi. İkisnin de çıplak tenin güvencesine ihtiyacı vardı, aralarında hiçbir engel yoktu. Hemen sertleşti ama şimdi sevişme zamanı değildi.

Barrie titremesini durduramıyor gibi görünüyordu ve şaşkınlıkla Zane de durduramıyordu. Birbirlerine sarıldılar, birbirlerinin yüzlerine dokundular, dehşeti yok etmek için birbirlerinin kokusunu ve hissini içlerine çektiler.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, onu o kadar yakın tutuyordu ki kaburgaları basınçtan ağrıyordu. "Tanrım, çok korkmuştum! Sen söz konusu olduğunda kendimi tutamıyorum, tatlım. Akıl sağlığım için, umarım hayatımızın geri kalanı bulaşık suyu kadar sıkıcı olur."

"Olacaklar," diye söz verdi, göğsünü öperek. "Bunun üzerinde çalışacağız." Ve gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı, çünkü bu kadarını, bu kadar hızlı beklemiyordu.

Sonra, nihayet, daha fazlası için zaman gelmişti. Yavaşça onun içine girdi ve sanki sinirleri artık keskin bir saldırıya, hatta bir zevke bile dayanamıyormuş gibi kıpırdamadan sarmaş dolaş yattılar. Bu da kendi zamanında geldi... onun ve onun zevki.

Sonsöz

"İkizler," dedi Barrie, Zane'le birlikte Mackenzie Dağı'nın eteklerine doğru uzanan yolda ilerlerken sesi hâlâ şaşkınlık doluydu. "Oğlanlar."

"Sana nasıl olacağını söylemiştim," dedi Zane, beş aylık hamilelik için fazla büyük olan karnının tümseklerine bakarak. "Çocuklar."

Kadın ona şok olmuş gibi cam gibi bir bakış attı. "Çiftler halinde geleceklerini söylememiştiniz," dedi dikkatle.

"Ailemizde daha önce hiç ikiz olmamıştı," dedi Zane, aynı dikkatle. Aslında o da en az Barrie kadar titriyordu. "Bu bir ilk."

Pencereden dışarı baktı, bakışları sarp mavi dağların nefes kesici manzarası üzerinde körü körüne dolaşıyordu. Artık Wyoming'de yaşıyorlardı; Zane'in Arizona'daki iki yıllık şeriflik görevi sona erdiğinde, seçimlerde aday olmayı reddetmiş ve ailenin geri kalanına daha yakın bir yere taşınmışlardı. Chance o iki yıl boyunca kendi örgütüne katılması için peşinden koşmuştu - gerçi Barrie bu örgütün tam olarak ne olduğundan hâlâ emin değildi - ve Zane sonunda razı olmuştu. Saha çalışması yapmayacaktı, çünkü Barrie ve Nick'le ve şimdi onun içinde büyüyen bu iki yeni bebekle sahip olduğu hayatı riske atmak istemiyordu, ama beklenmedik şeyler için plan yapma konusunda nadir bir becerisi vardı ve bu yeteneğini kullanıyordu.

Babası da dahil olmak üzere tüm aile, ertesi gün kutlanacak olan 4 Temmuz'u kutlamak için dağda toplanmıştı. Zane, Barrie ve Nick iki gün önce uzun bir ziyaret için gelmişlerdi, ama bugün onun planlanmış kontrolüydü ve onu kasabaya, doktorun ofisine götürmüşlerdi. Belindeki genişleme göz önüne alındığında, bu haberi beklemeleri gerekirdi ama Zane hamileliğinin düşündüklerinden daha ileride olduğunu anlamıştı. Ultrasonda o iki küçük fetüsü görmek büyük bir şok olmuştu ama bundan hiç şüpheleri yoktu. İki baş, iki kuyruk, dört kol ve el, dört bacak ve ayak ve her iki bebek de kesinlikle erkekti. Kesinlikle.

"Aklıma iki isim gelmiyor," dedi Barrie, sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Zane uzanıp onun dizini okşadı. "İsim düşünmek için dört ayımız daha var." Burnunu çekti. "Onları dört ay daha taşıyabilmemin imkânı yok," dedi. O zamana kadar bir isim bulmamız gerekecek."

İkisi *de* kocaman bebeklerdi, Nick'in bu aşamada olduğundan çok daha büyüklerdi.

"Nick'ten sonra başka bir bebek sahibi olmayı düşünmek bile büyük cesaret istiyordu," diye devam etti. "Kendimi bir tane için hazırlamıştım. *Bir tane. Zane, ya ikisi de Nick gibi olursa?*"

Yüzü kızardı. Nick tam bir cehennem zebanisiydi. Nick'in bir yıl içinde tüm ailenin saçlarını ağartması için iyi bir şansı vardı. Çok kısa boylu ve sınırlı bir kelime dağarcığına sahip bir insan için, yavruları son derece kısa bir süre içinde inanılmaz bir kargaşaya neden olabilirdi.

Dağın tepesine ulaştılar ve Zane arabayı yavaşlattı.

büyük, geniş çiftlik evine yaklaştı. Bahçenin etrafına çeşitli araçlar park edilmişti: Wolf'un kamyoneti, Mary'nin arabası, Mike ve Shea'nın Suburban'ı, Josh ve Loren'in kiralık arabası, Büyükelçi Lovejoy'un kiralık arabası, Maris'in şık kamyoneti, Chance'in motosikleti. Joe ve Caroline ile beş holiganları helikopterle gelmişti. Josh'un beş yaşındaki en küçüğünden, Joe'nun en büyüğü olan ve şu anda üniversitede okuyan ve şu anki kız arkadaşıyla burada olan John'a kadar her yerde erkek çocuklar var gibiydi. Çeteye iki kişi daha ekliyorlardı.

Dışarı çıktılar ve verandaya doğru yürüdüler. Zane kolunu ona doladı ve sıkıca sarıldı, hızla hararetlenen bir öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı. Barrie hamileyken özel bir cinsellikle parlıyordu ve açık gerçek şu ki ona karşı koyamıyordu. Hamileliğin göğüslerini Nick'i taşıırken olduğu kadar hassaslaştırdığı şu günlerde aşk oyunlarını sık sık uzatıyorlardı.

"Kesin şunu!" Josh evin içinden neşeyle seslendi. "Zaten onu bu hale getiren de bu!"

Zane isteksizce karısını serbest bıraktı ve birlikte eve girdiler. "Bu tam olarak doğru değil," dedi Josh'a, o da güldü.

Büyük televizyon açıldı ve Maris, Josh ve Chance bir gösteri atlama yarışını izliyorlardı. Wolf ve Joe, Mike ile sığırları tartışıyordu. Caroline büyükelçiyle politika tartışıyordu. Mary ve Shea küçük çocuklar için bir oyun düzenliyordu. Mackenzie kasırgasının ortasında genellikle sakin bir vaha olan Loren, Barrie'nin yuvarlak karnına bilmiş bir bakış attı. "Muayene nasıl geçti?" diye sordu.

"İkizler," dedi Barrie, hâlâ o uyuşuk ses tonuyla. Zane'e çaresiz, bu nasıl oldu der gibi bir bakış attı.

Hareketlilik kasırgası aniden durdu. Kafalar kalktı ve döndü. Babasının nefesi kesildi. Mary'nin yüzü aniden ıslıl ıslıl parladı.

"İkisi de erkek," diye açıkladı Zane, kimse sormadan önce.

Odada rahatlamaya yakın bir iç çekiş yaşandı. Josh zayıf bir sesle, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Ya Nick gibi başka biri -ya da ikisi- olsaydı!"

Barrie'nin kafası dönerek belirli bir küçük kafayı aramaya başladı. "Nick nerede?" diye sordu.

Chance kanepedeki yayılmış pozisyonundan sıçrayarak doğruldu. Yetişkinler giderek artan bir panikle etraflarına bakındılar. "Tam buradaydı," dedi Chance. "Babamın botlarından birini sürüklüyordu."

Zane ve Barrie evi hızla aramaya başladılar. "Ne kadar zaman önce?"

Barrie aradı.

"İki dakika, daha fazla değil. Sen gelmeden hemen önce." Maris dizlerinin üzerine çökmüş, yatakların altına bakıyordu.

"İki dakika!" Barrie neredeyse inliyordu. Nick iki dakika içinde neredeyse tek başına evi yerle bir edebilirdi. Melek gibi bir yüzü olan küçücük bir kızın nasıl böyle bir şeytan olabildiği şaşırtıcıydı. "Nick!" diye seslendi. "Mary Nicole, çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse!" Bazen işe yarıyordu. Çoğu zaman işe yaramazdı.

Herkes aramaya katılmıştı ama siyah saçlı küçük dehşetleri hiçbir yerde bulunamamıştı. Doğumunda tüm aile kendinden geçmiş, üzerine titrenmiş, kaba saba kuzenler bile en yeni Mackenzie'nin narinliği ve güzelliği karşısında büyülenmişti. Gerçekten de eski *Flints tones* çizgi filmlerindeki Pebbles gibi melek gibi görünüyordu. Çok sevimliydi. Zane'in siyah saçlarına; çekik, aldatıcı derecede masum mavi gözlere ve gül goncası ağzının her iki yanında gamzelere sahipti. Dört aylıkken kendi başına oturmuş, altı aylıkken emeklemeye başlamış, sekiz aylıkken de yürümeye başlamıştı ve o zamandan beri tüm aile tetikteydi.

Mary'nin camlı melek koleksiyonunun altında Wolf'un çizmesini buldular. Duvardaki sürtünme izlerinden Zane, küçük sevgilisinin çizmeyi fırlatarak koleksiyonu devirmeye çalıştığını anladı. Neyse ki çizme onun kaldıramayacağı kadar ağırdı. Tanrı'ya şükür, fırlatma kolu henüz gelişmemişti.

Bu kadar küçük bir şey için korkunç bir öfkesi ve aynı zamanda aşırı bir iradesi vardı. Yapmaya kararlı olduğu bir şeyi yapmasını engellemek, akıntıyı bir kovayla durdurmaya çalışmak gibiydi. Ayrıca babasının plan yapma yeteneğini de miras almıştı, iki yaşındaki bir çocuk için ürkütücü bir şeydi bu. Nick ona karşı gelen herkesin çöküşünü planlayabilecek kapasitedeydi.

Bir keresinde, Joe'nun ikinci büyüğü Alex onu elinde bir bıçakla görüp, kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermeden bıçağı hızla elinden aldığı anda, Nick uluyan bir öfke nöbeti geçirmiş ve ancak Zane poposunu tokatladığında durdurulmuştu. Taparcasına sevdiği babasının disiplini onu öylesine hıçkırı hıçkırı ağlatmıştı ki herkesin boğazında bir yumru oluşmuştu. Bu ve onu ceza sandalyesine oturtmak, şimdiye kadar onu gözyaşlarına boğabilecek keşfettikleri tek iki şeydi.

Hıçkırarak ağlamayı bıraktığında bir süre bir köşede somurtmuş, bir yandan da minik omzunun üzerinden Alex'e tehditkâr bakışlar fırlatmıştı. Sonra rahatlamak için Bar-rie'ye gitmiş, sallanmak için annesinin kucağına sürünmüştü. Onun

Bir sonraki durağı, onu affettiğini göstermek için Zane'in kucacı olmuştı. Küçük kollarını onun boynuna dolamış ve tombul yanaklarını onun sert yanaklarına sürtmüştü. Hatta onun geniş omzuna yaslanarak kısa bir uyku bile çekmişti. Uyandı, aşağı indi ve mutfaca koştu, orada Gama dediği Mary'den bir "içki" istedi. Kafeinsiz meşrubat içmesine izin veriliyordu, bu yüzden Mary ona her zaman Nick için özel olarak sakladıkları yeşil şişelerden birini vermişti. Zane ve Barrie, kızlarının Seven-Up'a olan sevgisi karşısında her zaman samimi bir eğlence ifadesi takınırlardı, ama onun o tanıdık şişeyi minik elleriyle tuttuğunu görmek alışılmadık bir yanı yoktu. Birkaç yudum alır, sonra büyük bir konsantrasyonla şişenin kapağını kapatır ve şişeyi boşalana kadar yanında taşırdı ki bu genellikle birkaç saat sürerdi.

Bu sefer Zane onu izliyordu ve küçük elleri şişeyi kapatırken yüzünde beliren mutluluk ifadesine gülümsüyordu. Mary'nin şişeyi açmasına izin vermeden kasıla kasıla mutfaktan çıkmış ve koridorda durarak şişeyi öyle bir şiddetle sallamıştı ki tüm küçük bedeni bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Sonra yüzünde eriyen tatlı bir gülümsemeyle dans edercesine oturma odasına geçti ve başını çapkınca eğerek şişeyi Alex'e uzattı. O sevimli, küçük sesiyle, "Al bakalım, bezelye," dedi... ve sonra birkaç adım geri çekildi.

"Hayır!" Zane sandalyesinden sıçrayarak bağırdı ama artık çok geçti. Alex çoktan kapağı çevirmiş ve mührü kırmıştı. Şişe püskürdü ve fişkırdı, yapışkan sıvı duvara, yere, sandalyeye sıçradı. Alex'in yüzüne tam isabet etti. Şişenin kapağını tekrar sıkıca kapatmayı başardığında sırlıklam olmuştu.

Nick ellerini çırparak, "Hee, hee, hee," demişti ve Zane bunun bir kahkaha mı yoksa alay mı olduğundan emin değildi. Ama fark etmemişti. Gülmekten yere yığılmıştı ve yaptıkları şeye güldüğünüzde gençleri cezalandıramayacağınıza dair bir yerlerde taş yazılmış kırılmaz bir yasa vardı.

"Nick!" diye seslendi şimdi. "Buzlu şeker ister misin?" Seven-Ups'tan sonra en sevdiği şey dondurmaydı.

Cevap gelmedi.

Sam evin içine daldı. On yaşındaydı, Josh ve Loren'in ortanca oğluydu. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Zane Amca!" diye bağırdı. "Nick evin tepesinde!"

"Aman Tanrım," diye soludu Barrie ve hızla evden dışarı fırladı.

olabilirdi. Zane, kalbi boğazında, tüm içgüdüleri bir an önce çocuğuna ulaşması için çığlık atarak onun yanından geçti.

Herkes yüzleri telaştan solmuş bir halde avluya döküldü ve yukarı baktı. Nick çatının kenarında bağdaş kurmuş oturuyordu, küçük yüzü mutlu bir şekilde onlara bakıyordu. "Merhaba," diye cıvıldadı.

Barrie'nin dizleri titredi ve Mary destekleyici, koruyucu bir kolla onu sardı. Nick'in çatıya nasıl çıktığı bir sır değildi; merdiven eve yaslanmıştı ve Nick genç bir keçi kadar çevikti. Merdiven orada olmamalıydı; aslında Zane, Barrie'yle birlikte beş dakika kadar önce geldiklerinde orada olmadığına yemin edebilirdi.

Merdivenden yukarı çıkmaya başladı, bakışları kızına yapışmıştı. Kaşlarını çatarak küçük yüz hatlarını birbirine yapıştırdı ve tehlikeli bir şekilde çatının kenarına yaklaşarak ayağa fırladı. "Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır, baba!"

Olduğu yerde dondu kaldı. Aşağı inmek istemiyordu ve kesinlikle korkusuzdu. Tehlikeye, yatağında olduğundan daha fazla aldırış etmedi.

"Zane," diye fısıldadı Barrie, sesi boğuk çıkmıştı.

Titriyordu. Nick küçük bir ayağını yere vurdu ve gamzeli parmağıyla onu işaret etti. "Baba yere yat," diye bağırdı.

Ona zamanında ulaşamadı. Ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bebeği düşecekti. Yapılacak tek bir şey vardı. "Chance!" diye bağırdı.

Chance hemen anladı. Onu ürkütecek hızlı hareketler yapmadan ilerledi. Tam onun altına geldiğinde, melek gibi yeğenine sırttı ve o da ona sırttı. Chance onun en sevdiği amcasıydı.

"Dans et," diye bağırdı, tüm küçük beyaz dişlerini göstererek.

"Seni küçük Deccal," dedi sevgiyle. "Hapishaneye girdiğinde seni gerçekten özleyeceğim. Seni... oh, belki altı yaşına kadar."

Josh'un en küçüğü Benjy arkalarından seslendi: "Chance Amca ona neden Dannychrist dedi? Onun adı Nick."

Nick kollarını iki yana açmış, parmak uçlarında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Chance kollarını kaldırdı. "Haydi küçük kek," dedi ve güldü. "Zıpla!"

O yaptı.

Onu havada ustalıkla yakaladı ve değerli küçük bedenini göğsüne bastırdı. Barrie rahatlama gözyaşlarına boğuldu. Sonra Zane oradaydı, kızını kucağına aldı, dudaklarını kızının yuvarlak, küçük başına bastırdı ve Barrie de onun kucağına sarılmak için koştu.

Caroline Joe'ya baktı. "Hiç kadın spermi olmadığı için seni affediyorum," diye açıkladı ve Joe güldü.

Josh kaşlarını sertçe çatarak Sam'e bakıyordu. "Merdiven oraya nasıl geldi?" diye sordu.

Sam ayaklarına baktı.

Mike ve Joe çocuklarına kaşlarını çatarak bakmaya başladılar.

"Evin tepesinde oynamak kimin parlak fikriydi?" Mike içeride bulunmayan ve dolayısıyla suçsuz olan yedi çocuğa sordu.

Yedi çocuk ayakkabılarını yere sürüyor, karşılarındaki üç babaya bakamıyorlardı.

Josh ahırda olması gereken merdiveni indirdi. Söz konusu yapıyı işaret etti.

"Yürüyün," dedi sert bir sesle ve iki çocuk ahıra doğru isteksizce yürümeye ve intikamlarını almaya başladılar. Benjy Loren'in bacağına yapışmış, iki ağabeyine göz kırpyordu.

Mike ahırını işaret etti. İki oğlu gitti.

Joe en küçük üç çocuğuna kaşlarını kaldırdı. Gittiler.

Üç uzun boylu, geniş omuzlu kardeş oğullarını ahıra kadar takip etti. Nick, Barrie'nin yüzünü okşadı. "Anne cwy?" diye sordu ve Zane'e bakarken alt dudağı titredi "Babayı düzelt."

"Tamir edeceğim, tamam mı?" diye mırıldandı. "Küçük kışına biraz yapıştırıcı sürüp seni bir sandalyeye yapıştıracağım."

Barrie gözyaşları arasında kıkırdadı. "Herkes bir kız çocuğu dilemişti," dedi gülerken ve ağlarken aynı anda hıçkırarak. "Evet, dileğimiz gerçekleşti!"

Wolf uzandı ve tek torununu oğlunun kaslı kollarından aldı. Kız ona gülümsedi ve Kurt hayıflanarak şöyle dedi: "Şansımız yaver giderse bir tane daha olması için otuz yıl geçmesi gerekecek. Tabii..." Chance'e bakarken kara gözleri kısıldı.

"Hayatta olmaz," dedi Chance kararlılıkla. "Bu bakışı Maris'e çevirebilirsin. Ben evlenmeyeceğim. Çoğalmayacağım. Artık salkım salkım gelmeye başladılar, o yüzden buna bir son vermenin zamanı geldi. Bu baba işine girmeyeceğim."

Mary ona o tatlı gülümsemesini verdi. "Göreceğiz," dedi.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.